

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Kızlı-erkekli” mücadeleyle!

A KP iktidarı gerici-faşizan uygulamalarıyla toplumsal yaşamı cendereye almak için bir kez daha kadın kimliğini kullanarak gericiliği tırmandırmaktadır. “Ahlak” tartışmalarıyla gerici-faşizan uygulamaları perdelemeye çalışanların ahlak anlayışlarını ise defalarca gördük. Pozantı’da ve diğer hapishanelerde yaşanan taciz ve tecavüzlere sessiz kalan bir zihniyettir onların. Hüseyin Üzmez gibi “hocalarının” çocuk tacizcisi kimliği karşısında susmaktır. » **sayfa 6**

Sömürgeciliğin nafile duvarları

Duvar inşaatı Kürdistan’da büyük tepki topluyor. Nusaybin Belediye Başkanı Ayşe Gökkan projeye karşı açılış grevine başladı. Duvar projesi yeni kitlesel eylemlere de yol açacak gibi. Çünkü bu duvarın Kürt halkı için başka anlamları da var. Duvar ile sadece Rojava’ya giden yardımların kesilmesi engellenmiyor. 90 yıl sonra Kürdistan’ın parçalanması derinleştiriliyor.

Duvar inşası Kürtleri birbirinden tecrit etmeyi de amaçlıyor. Yani Kuzey Kürdistan da bir kuşatma altına girmiş olacak. Olası bir Kürt sığınmacı akınına karşı ırkçı bir set işlevi görecek. Halkların birbirleriyle dayanışması engellenmeye çalışılacak.. » **sayfa 8**

Çürüten düzen, emekçilere umut olamaz!

Aylar sonra gerçekleşecek seçimlerin şimdiden toplumun gündemine yerleştirilmeye başlaması, burjuva iktidarın emekçileri oyalayacak malzeme bulmakta güçlük çekmeye başladığına işaret ediyor.

Sermaye iktidarının hem iç politikada hem dış politikada açmazlarının derinleştiği bir dönemde yerel seçimlerin yaklaşması, AKP başta olmak üzere kokmuş düzenin partileri için yeni bir meşgale olacak. Haziran Direnişi’nin yankısı devam ederken, emekçileri oyalayabilecek bahane bulmakta güçlük çeken dinci-gerici iktidar, “can simidi” gördüğü seçimlere sarılmaya hazırlanıyor.

Aylar sonra gerçekleşecek seçimlerin şimdiden toplumun gündemine yerleştirilmeye başlaması, burjuva iktidarın emekçileri oyalayacak malzeme bulmakta güçlük çekmeye başladığına işaret ediyor.

Sermeye ve emperyalizmin vurucu gücü AKP iktidarının Haziran ayında isyan eden milyonları çileden çıkaran yeni icraatlara imza atması, “bu daha başlangıç, mücadeleye devam!” sloganının yankı bulmasına uygun iklimi hazırlarken, düzenin efendileri, yerel seçimlerle emekçileri oyalama mizansenlerinin başlatılması için acele ediyorlar.

AKP ile diğer sermaye partilerinin toplumu seçimlerle oyalama hamlesini, “halkın yerel iktidarını kuracağız” söylemiyle meydana inen reformistler de, kendi meşreplerince güçlendiriyorlar.

Seçimlere hızlı girişi yapan taraflar farklı olsa da, kesiştikleri nokta, düzeni/düzen kurumlarını işçi ve emekçilere “umut kapısı” diye takdim etmeleridir. Oysa bu düzen ne işçilere ne emekçilere, ne gençliğe ne kadınlara ne Kürtlere ne Alevilere ne de diğer ezilenlere umut olabilir.

Gerçek umut, tüm ezilenlerin işçi sınıfı önderliğinde burjuva düzene karşı yeni isyanlarla gelecektir. Umutlarıyla birlikte emekçileri düzen içine hapsetme çabasının yoğunlaştığı bu dönemde, “Özgürlük, devrim, sosyalizm!” şiarı her zamankinden daha güncel ve vazgeçilmezdir.

Seçim mizansenleri erken başladı...

‘Çürüyen düzen, tükenen cumhuriyet’ emekçilere umut olamaz

Gerçek umut, tüm ezilenlerin işçi sınıfı önderliğinde burjuva düzene karşı yeni isyanlarla gelecektir. Emekçileri düzen içine hapsetme çabasının yoğunlaştığı bu dönemde, “Özgürlük, devrim, sosyalizm!” şiarı daha güncel ve vazgeçilmezdir.

Sermaye iktidarının hem iç politikada hem dış politikada açmazlarının derinleştiği bir dönemde yerel seçimlerin yaklaşması, AKP başta olmak üzere kokuşmuş düzenin partileri için yeni bir meşgale olacak. Haziran Direnişi’nin yankısı devam ederken, emekçileri oyalayabilecek bahane bulmakta güçlük çeken dinci-gerici iktidar, “can simidi” gördüğü seçimlere sarılmaya hazırlanıyor.

Aylar sonra gerçekleşecek seçimlerin şimdiden toplumun gündemine yerleştirilmeye başlaması, burjuva iktidarın emekçileri oyalayacak malzeme bulmakta güçlük çekmeye başladığına işaret ediyor.

Sermaye ve emperyalizmin vurucu gücü AKP iktidarının Haziran ayında isyan eden milyonları çileden çıkaran yeni icraatlara imza atması, “bu daha başlangıç, mücadeleye devam!” sloganının yankı bulmasına uygun iklimi hazırlarken, düzenin efendileri, yerel seçimlerle emekçileri oyalama mizansenlerinin başlatılması için acele ediyorlar.

AKP ile diğer sermaye partilerinin toplumu seçimlerle oyalama hamlesini, “halkın yerel iktidarını kuracağız” söylemiyle meydana inen reformistler de, kendi meşreplerince güçlendiriyorlar.

‘Temelden yoksun vaatler yarışı’

Seçimleri, sermaye düzeninin her gün yeniden ürettiği sorunları unutturmanın olanağı olarak değerlendiren dinci-gerici AKP, burjuva muhalefet anlamında bile kayda değer birşey yapamayan sosyal demokrat geçinen CHP, Tayyip Erdoğan’a etmedik laf bırakmayan, ama her kritik anda dinci-Amerikancılara koltuk değnekliği yapan faşist MHP... Burjuvazinin bu üç ana partisi, seçimleri, “temelden yoksun vaatler yarışı” şeklinde organize ederken, seçim sürecini, emekçileri sisteme bağlamanın bir imkanı olarak değerlendiriyorlar.

Sermayenin ana partileri ne kadar iddialı konuşurlarsa konuşsunlar, ellerinde sahte vaatler dışında bir şey yok. Zira temsil ettikleri kapitalist sistemin işçi ve emekçilere işsizlik, sefillik, zorbalık dışında verecek bir şeyi kalmamıştır. Hal böyleyken gündeme getirilen her vaat, ikiyüzlülük ve sahtekârlık gösterisinden öte bir anlam taşıyamaz.

AKP, iktidar olmanın imkânlarını fütursuzca kullanmakla kalmıyor, 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı kutlamaları, Marmaray hattının bölük pörçük de açılması bile, birer seçim gösterisine dönüştürülmeye başladı. Bu ölçsüz açgözlülük, dinci-Amerikancıların geleceklelerini yerel seçimlerdeki başarıya bağlı görmelerinden kaynaklanıyor olsa gerek.

Zira Haziran Direnişi ile burnu sürtülmüş, dış politikası iflas etmiş, komşu ülkelere karşı izlediği saldırgan politikanın ters tepmesinden dolayı duvara toslanmış, Ortadoğu halklarının ise nefret ettiği bir iktidar durumuna düşen AKP’nin, umutlarını seçimlere bağlaması anlaşılır bir durum. Çünkü bu koşullarda bir

de seçimlerde hezimete uğrarsa, dinci-gerici akımın ne sermaye ne emperyalistler için cazibesi kalır. Bundan dolayı Tayyip Erdoğan’la müritlerinin en büyük korkuları, seçimlerde hezimete uğramaktır.

Sermaye sınıfının ana muhalefet partisi CHP’ye gelince, AKP’nin işini kolaylaştıran bir muhalefet yapmanın ötesine geçemiyor. Kapitalist sistemin yapısal sorunlarına değinmediği için, sorunların özüne inmiyor. Sorunlar etrafında dolaşıp duran “düzen solu”, içine düştüğü bu aczi, yerel seçimlerle aşma hesabı içindedir. Bundan dolayı AKP gibi CHP de, yerel seçimlere büyük önem atfediyor.

Sermaye cephesinin üçüncü ana partisi faşist MHP ise, pek çok noktada AKP’nin koltuk değneği olmanın ötesine geçemiyor. İrkçi-şoven söylemde MHP ile yarışan Tayyip Erdoğan, kısmen de olsa, bu partinin altını oyuyor. Saldırganlık ve savaşa da destek veren MHP’nin, yerel seçimlerde vaat edebileceği fazla bir şey yok. Ancak bu parti de, ırkçı-şoven söylemle yerel seçimlere hazırlanıyor.

Haziran Direnişi’ne çelme takanların seçim heyecanı

Haziran Direnişi’ne daha ilk günlerde çelme takmaya çalışan Kürt hareketiyle reformist/sol cenah hanesinde de seçim heyecanı esmeye başladı. Duruma göre CHP ile de ittifak kurabileceğini ilan eden bu koalisyonun vaatleri, burjuva partilerinininkinden de uçuk. Zira bu koalisyon, “yerel halk iktidarı” kuracağını vaat ediyor.

Haziran Direnişi’ne çelme takıp <https://antey.org>

bitmesini sağlamak için utanç verici bir role soyunan reformist koalisyon, hal böyleyken, burjuva devletin egemen olduğu alanlarda “yerel halk iktidarı” kuracağını iddia ediyor. Sermaye partilerinin vaatleri sahte olmasına rağmen, teorik olarak mümkün olan şeylerdir. Oysa reformist koalisyonun vaatleri, teorik olarak bile mümkün değil. Çünkü burjuva devlet iktidarının egemen olduğu yerde, “yerel halk iktidarı” kurma iddiası, içi boş bir safsatadan başka bir şey değildir.

Buna rağmen reformist blok, umutlu görünüyor. Bu iyimserlik hali, Haziran Direnişi’nin yarattığı politizasyonun, seçim sandıklarında kendilerine yarayacağı beklentisinden kaynaklanıyor. Dün direnişe çelme takanlar, bugün ise, onun etkisini seçim sandıklarına havale etme derdindeler.

Umut kokuşmuş düzende değil yeni isyanlarda

Seçimlere hızlı giriş yapan taraflar farklı olsa da, kesiştikleri nokta, düzeni/düzen kurumlarını işçi ve emekçilere “umut kapısı” diye takdim etmeleridir. Oysa bu düzen ne işçilere ne emekçilere, ne gençliğe ne kadınlara ne Kürtlere ne Alevilere ne de diğer ezilenlere umut olabilir.

Gerçek umut, tüm ezilenlerin işçi sınıfı önderliğinde burjuva düzene karşı yeni isyanlarla gelecektir. Umutlarıyla birlikte emekçileri düzen içine hapsetme çabasının yoğunlaştığı bu dönemde, “Özgürlük, devrim, sosyalizm!” şiarı her zamankinden daha güncel ve vazgeçilmezdir.

Kirli savaş bütçesi: Örtülü ödenek

Kolluk gücüne bütçeden fazlasıyla kaynak ayrılırken, örtülü ödeneğin de payının arttırılması şaşırtıcı olmamalıdır. Sermaye, sınıfsal çıkarlarını korumak için kendi egemenlik aracı olan devletin kolluk gücüne devasa paralar ayırmaktadır.

Örtülü ödenek ile ilgili olarak yasa da şunlar söylenmekte: *“Kapalı istihbarat ve kapalı savunma hizmetleri, devletin millî güvenliği ve yüksek menfaatleri ile devlet itibarının gerekleri, siyasi, sosyal ve kültürel amaçlar ve olağanüstü hizmetlerle ilgili Hükümet icapları için kullanılmak üzere Başbakanlık bütçesine konulan ödenektir.”* Aynı yasa maddesinde *“Örtülü ödeneklere ilişkin giderler Başbakan, Maliye Bakanı ve ilgili Bakan tarafından imzalanan kararname esaslarına göre gerçekleştirilir ve ödenir”* deniyor.

Erdoğan’ın inisiyatifinde olan bu para sermaye devletinin kirli işlerini rahatça yapabilmesi için bütçeden ayrılmıştır. Bundandır ki, örtülü ödeneğin ne için kullanıldığının yasa gereğince de açıklanmasına gerek yoktur ve harcama belgeleri hemen imha edilir. Başbakan’ın emriyle bu ödenekten isteyen bakanlıklar ve kurumlar faydalanabilir. Ama bu kurumların başında Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT) gelmektedir. Sermaye devletinin bekası için bu ödeneğin, istihbarat ve diğer “güvenlik” kurumları dışında, medya ve akademik alanlarda da “devlet çıkarı” gereği kullanıldığı geçmişe dair ortaya çıkan belgelerden anlaşılmaktadır. Tabi ödenek kullanım sıralamasında başkanların kişisel kullanımları da yer almaktadır.

Bütçe planlamasında işçi ve emekçilere, eğitime ve sağlığa ayrılan pay ne kadar düşükse, örtülü ödeneğe ve açıktan TSK, polis teşkilatı, MİT vb. kurumlara ayrılan pay o kadar yüksektir. Bütçe tercihi de devletin sermayenin devleti olduğunu, işçi ve emekçilere düşman bir şekilde konumlandığını bir kez daha göstermektedir.

Örtülü ödeneğin toplumda pek tartışma konusu edilmesi istenmemesine rağmen yine de çeşitli kereler gündeme gelmiştir. Örneğin Tansu Çiller döneminde kişisel kullanımları ifşa olunca çok tartışılmıştı. Ancak tabii ki bu ödeneğin, o dönem yıllardır süren kirli savaşın temel kaynaklarından biri olmasına ve kontrgerilla faaliyetlerine hiç değinilmeden...

1993’te kurulan Çiller hükümeti ödenekten dönemin parasıyla 5,3 milyon harcama yapmıştır. Ancak biliyoruz ki yine aynı dönemler faili meçhullerin arttığı, bin operasyonların yapıldığı dönemdir ve örtülü ödenek paralarıyla devrimcilerin, Kürt halkının ve muhalif her sesin kanı akıtılmıştır. Mesut Yılmaz, Necmettin Erbakan, Bülent Ecevit hükümetleri döneminde de örtülü ödeneğin miktarı sürekli artmıştır. Ecevit döneminde, istihbarat adı altında ödenekten 70 milyon TL kullanılarak o döneme kadar ki en yüksek harcama yapılmıştır. (Sosyal demokrasiden beklentileri olanlar bir kez de bu açıdan düşünmelidir.)

AKP bu konuda da fark yaratıyor!

AKP dönemine bakıldığında ise örtülü ödenek bütçesinin en yoğun kullanıldığı döneme bu yıl ulaşıldığı, yıl tamamlanmadan 1 milyar liraya yakın bir meblağın harcadığı ortaya çıkmıştır. AKP hükümet olduğundan beri, örtülü ödenek harcamalarında

2012’de rekor kırmıştı. 2012 rakamları bir önceki seneye oranla yüzde 100 artarak 694 milyon liraya yükselmışti ve bu sayı cumhuriyet tarihinin rekoru sayılmaktaydı. Anlaşılan o ki bu sene yeni bir rekor hazırlıgındalar!

2012’deki rekor artışın nedenleri arasında Kürdistan’daki kirli savaş yöntemlerine ek olarak çeteler eliyle Suriye’de yürütülen yeni harcamaların da eklendiğini görmek zor değildir. Suriye’de silahlı çetelere her türlü para, silah vb. yardımın yapıldığı artık bilinmektedir.

Bu seneki rekor artışının gerisinde de kolluk güçleri için yapılan harcamaların daha da artırılması vardır. Kolluk gücüne zaten sermaye devleti bütçeden fazlasıyla kaynak ayırırken, örtülü ödeneğin de payının arttırılması şaşırtıcı olmamalıdır. Sermaye, sınıfsal çıkarlarını korumak için kendi egemenlik aracı olan devletin kolluk gücüne devasa paralar ayırmaktadır. İşçi ve emekçilerden toplanan paralar, yine işçi ve emekçilere daha çok baskı ve saldırı amaçlı kullanılmaktadır. 2014 bütçe planlaması bu gerçeği bir kez daha doğrulamaktadır. Maliye Bakanlığı tarafından bayram tatilinden önce meclise sunulan 2014 yılı bütçesinde Milli İstihbarat Teşkilatı’nın payı yükseltilmiştir.

Zaten MİT’e ayrılan bütçe beş yılda ikiye katlanmıştır. MİT’in ek ödenek talepleri de ayrıca karşılanırken, örtülü ödenekten de kaynak aktarımları olmaktadır. Sermaye hükümeti AKP’nin Emniyet Genel Müdürlüğü’ne sunduğu imkânlar sayesinde, polisin bütçesi TSK’nın bütçesine yaklaşmıştır. MİT’e ve polise ayrılan bütçe Polikim Arşakları ve TOMA’lara, yeni

binalardan ek çalışanlara her türden ihtiyaçlar için kullanılıyor. Haziran Direnişi’nde olduğu gibi gaz bombası, plastik mermi, TOMA, yeni karakollar vb. olarak işçi ve emekçiler de bunun “karşılığını” fazlasıyla alıyorlar.

Kiralık katiller besleniyor!

Yeni bütçeye göre eğitime, sağlığa ayrılan pay işçi ve emekçilerin ihtiyacını karşılamaktan çok uzak olsa da “iç güvenlik” için ayrılan kaynağın 25 milyon TL’yi bulduğu bilinmektedir. Unutmayalım ki devlet sermayenindir. Bu nedenle TOMA’lar yenilenmektedir. Polisin eline daha öldürücü silahlar verilmekte, daha çok gaz bombası alınmakta, daha çok polise teşvik ve ödül verilmekte ve motive edilmektedir. Zira işkence etmek ve insan öldürmek o kadar da kolay değildir, belli bir maliyeti vardır!

İçişleri Bakanı Muammer Güler, polis teşkilatındaki personele yönelik ödüllendirmeler hakkındaki açıklamasında, Emniyet Genel Müdürlüğü’nde işçi ve sözleşmeli personel hariç görevli personelin yüzde 91’inin maaş taltifiyle ödüllendirildiğini ifade ediyor. Yani her 10 polisten 9’u son 5 yılda maaş ödülü almıştır. Ne karşılığında? Artan polis şiddeti ve terörü polisin ne için ödüllendirildiğini göstermektedir.

Tüm bu “iç güvenlik” harcamalarındaki artış sermaye devletinin korkularının bir sonucudur. Haziran Direnişi de tekrar hatırlatmıştır ki, sonları yakındır. İşçilerin, emekçilerin, gençlerin, kadınların sokaklara çıkması sermayenin korkularını derinleştirmeye yetmiştir. Oysa ki bu daha başlangıçtır!

Polise dev bütçe

Sermaye hükümeti AKP'nin Emniyet Genel Müdürlüğü'ne sunduğu imkanlar sayesinde, polisin bütçesi TSK'ninkine yaklaştı. Fakat ayrılan devasa bütçe dahi yetmediği için EGM'ye ek bütçe sunuldu.

Sermaye devletin hazırladığı 2014 Bütçesi'nde orduya, polise ve diğer güvenlik birimlerine ayrılan payın devasa miktarlarda olduğu biliniyor. Basına yansıyan son haberlerde yine istihbarat amaçlı dinleme-izleme tekniklerine bütçeden aslan payı ayrıldığı haberleri yer alıyor. Ayrıca polis teşkilatı yeni teknik ve araçlarla donatılıyor. AKP'nin güvenlik güçlerini ve istihbarat aygıtlarını tahkim etmeye dönük bu son adımları olsa olsa bir korkunun tezahürü olabilir. Zira Haziran Direnişi'nin yarattığı etki, hem AKP hem de bütün bir rejim için yaklaşan bir depremin ilk sarsıntılara benzemektedir.

Hatırlanacağı gibi kamuda tasarruf yapacağını açıklayan hükümet, telefon dinlemeleri için kesenin ağzını açacağını duyurmuştu. Telefon dinlemelerinin gerçekleştirildiği Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı'nın (TİB) bağlı olduğu Bilgi Teknolojileri ve İletişim Kurumu'nun (BTK) bütçe ödeneği her yıl artarak 2016 yılında 2 milyar liraya ulaşacak. BTK, bu ödenekle kendisine en yakın düzenleyici ve denetleyici kurumun bütçesine tam 8 kat fark atacak. Düzenleyici ve denetleyici kurumların toplam bütçelerinin üçte ikisi de BTK'nin olacak.

Türkiye'de mahkeme kararıyla telefon dinlemelerini BTK'ye bağlı TİB yapıyor. Hükümet 2014, 2015 ve 2016 yıllarına ilişkin ödenek tahminlerinde düzenleyici ve denetleyici kurumlar arasında en yüksek payı BTK'ye ayırdı. BTK'nin ödeneği 2014 yılında 1 milyar 785 milyon 700 bin lira olacak. Kurumun ödeneği 2015 yılında 1 milyar 931 milyon 200 bin liraya yükselecek. 2016 yılında ise 2 milyar 93 milyon 650 bin liraya ulaşacak.

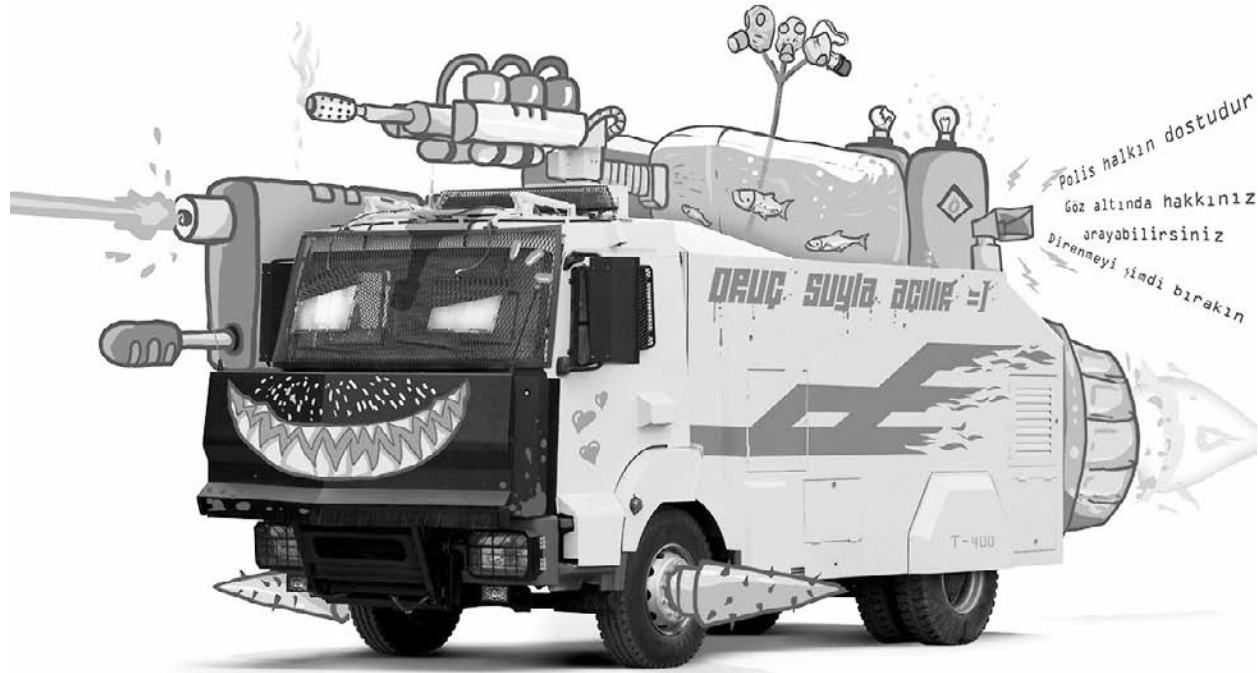
Yine sermaye hükümeti AKP'nin Emniyet Genel Müdürlüğü'ne sunduğu imkanlar sayesinde, polisin bütçesi TSK'ninkine yaklaştı. Fakat ayrılan devasa bütçe dahi yetmediği için EGM'ye ek bütçe sunuldu.

Taraf gazetesinden Dicle Baştürk'ün haberine göre, Emniyet Genel Müdürlüğü'ne 2012 yılında ayrılan 12 milyar TL'lik bütçe yetmedi. Bunun üzerine 1 milyar TL'lik ek ödenek verildi. Polise 1 milyar TL verilirken, aralarında TÜBİTAK'ın da bulunduğu birçok kamu kurumunun 'bütçe sıkıntısı' gerekçesiyle ek ödenek talepleri karşılıksız bırakılmıştı.

Tarafa konuşan CHP Milletvekili Turgut Dibek şunları söyledi: "Yalnızca silah, biber gazı, araç ve diğer gereçler için emniyetin harcadığı paranın 1 milyar 360 milyon TL olduğu göz önüne alındığında ek ödeneğin biber gazı, TOMA ve silaha gittiği açıktır."

Plan ve Bütçe Komisyonu'nun BDP'li üyesi Adil Zozani ise şunları ifade etti: "Askeri ve güvenlik harcamaları tamamen denetim dışı bırakılmıştır. Kim nerede ne yapıyor bir milletvekili olarak bilgi sahibi değiliz. Bu harcamalar parlamentonun mutlak denetiminde olması gerek."

Yansıyan bütçe verileri son 10 yılda TSK'yla polisin bütçe farkının kapandığını gösteriyor. Emniyet Genel Müdürlüğü'nün 2002 yılındaki bütçesi 2 milyar TL iken bu oran 2014 bütçe planlarında 16,5 milyar TL'ye ulaştı. Orduya 2014 bütçesinde ayrılacak payın 21,8 milyar TL olması planlanıyor. Aradaki fark sadece 5.3 milyar TL

olacak.

Polis baskı ve saldırı araçlarını güçlendirirken savunma yönlerini öne sürerek kendini meşrulaştırmaya çalışıyor. Silah ve patlayıcı saldırılarına karşı korunaklı olması öne çıkarılan yeni nesil TOMA'ların en büyük özelliği iki ayrı tazyikli su sıkacak sisteme sahip olması.

Yeni diye sunulan zırh kalınlığı, kamera sistemi, araca tırmanmayı engelleyen paneller eski TOMA'larda da mevcuttu. Yapılan birkaç değişiklik şişirilirken birçok insanın yaralanmasına neden olan tazyikli su saldırısını arttıracak sistem geliştiriliyor.

Basında yer alan bilgilere göre su topu adı verilen basınçlı su atışı yapılmasını sağlayan sistem de yeni TOMA'lara eklenmiş bulunuyor. Yeni alınan TOMA'ların 15'i Ankara'ya, 20'si İstanbul'a verilecek. İlk etapta üretilen 5 TOMA Emniyet Genel Müdürlüğü'ne teslim edildi. EGM, kalan 45 TOMA'nın da ocak ayına kadar teslim edilmesini istiyor. Elbette AKP bu öldürücü araçlarda görev alacak tetikçilerin rahatını düşünmeyi de ihmal etmiyor. Artık bu araçlarda polise dinlenme, uyuma imkânları da yaratılıyor. AKP iktidarı böylelikle kapitalist sistemi korumak için muazzam harcamalar yapıyor. Baskı aygıtını güçlendiriyor, kolluk güçlerini son teknolojinin ürünü öldürücü silahlarla donatıyor.

Tüm bu önlemlerin kime karşı olduğunu, ne amaçlandığını görmek için hiç değilse 31 Mayıs'tan sonrasına bakmak bile fazlasıyla yeterlidir. Her fırsatta "muhafazakâr demokrat" olduğunu söyleyen AKP hükümetinin ne kadar demokrat olduğu ise icraatlarıyla orta yerde duruyor. "Muhafazakâr" kısmı ise bir büyük ortak-efendi ABD'nin izin verdiği kadar ve kitleleri uyuşturabildiği kadardır. Esasında ise muhafaza edilen şey TÜSİAD, MÜSİAD, TUSKON vb. sermaye gruplarının emekçilerin sırtından elde ettiği karlarıdır! Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

"Kaza" savunması!

Mehmet Ayvalıtaş'ın katledilmesine ilişkin dava 21 Kasım'da görülecek. Fakat savcılık tarafından hazırlanan iddianame şimdiden katilleri korumaya almış bulunuyor.

Haziran Direnişi eylemleri sırasında kitlenin içine arabayla dalan failer 'kaza' senaryosu ile aklanmaya hazırlanılıyor. 1 Mayıs Mahallesi'ndeki yürüyüş sırasında yolu kapatan kitleye araçla dalan failer için hazırlanan iddianame mahkeme heyeti tarafından kabul edildi.

İddianamede Mehmet Ayvalıtaş'ın katledildiği olay trafik kazası olarak aktarılırken eylemcilerin yolu kapatmasının neden olduğu ima ediliyor.

Olay yerinde bulunan MOBESE kameralarına ait görüntülerin de Ali İsmail soruşturmasında olduğu gibi kayıp olduğu açıklandı. Ümraniye İlçe Emniyet Müdürlüğü, olayın olduğu yer ve civarındaki MOBESE kamerasına yansıyan herhangi bir görüntü olmadığını iddia etti. Bunu dikkate alan Cumhuriyet Savcısı Müfit Büyükçolpan, iddianamede MOBESE kamera kayıtlarına ilişkin bilgiye yer vermedi.

Mehmet Görkem Demirbaş ile diğer sanık Cengiz Aktaş "taksirle ölüme ve yaralamaya neden olma" suçlamasıyla yargılanacak. İlk duruşma, 21 Kasım'da saat 10.00'da İstanbul Anadolu 8. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülecek.

Taksim Dayanışması Mehmet Ayvalıtaş davası için Kartal Adliyesi önünde olmaya çağrı yaptı. Davanın aklama sürecine karşı ancak sokakta verilecek mücadele ile hesap sorulabilecektir.

Güler baklayı çıkardı

Başını Tayyip Erdoğan'ın çektiği dinci-gerici takımın asıl derdinin ne olduğu ise Muammer Güler'in açıklamalarıyla su yüzüne çıktı.

Öğrenci evleri üzerinden gündeme gelen ve toplum üzerindeki gerici denetimi arttırmayı amaçlayan “kızlı-erkekli” tartışmasına, son olarak İçişleri Bakanı Muammer Güler de dahil oldu. Devrimci düşmanı bu zattın, “sorunun” sözde “terör boyutu”nu ele alan açıklamaları, AKP iktidarının asıl derdinin ne olduğunu da ortaya koymuş oldu.

Toplumun ehlileştirilmesi için dinsel gericiliği sonuna kadar kullanan ve bu yolla kendi konumunu sağlama almaya çalışan AKP iktidarı, geçtiğimiz günlerde yeni bir tartışma daha başlatmış, yurtlardan sonra öğrenci evlerinde de kızlı-erkekli kalınmasına son verileceğini iddia etmişti. Kamuoyunda tepkiyle karşılanan bu tartışmaların hedefinde ise bir kez daha öğrenci gençlik yer alıyordu.

Başını Tayyip Erdoğan'ın çektiği dinci-gerici takımın asıl derdinin ne olduğu ise Muammer Güler'in açıklamalarıyla su yüzüne çıktı. Konuyla ilgili açıklama yapan Güler şunları söyledi; “Bize şu ana kadar bu evlerle ilgili veya apartman daireleriyle ilgili gelen değişik müracaatlar oldu. Bunların da değerlendirilmeleri yapıldı. Bizim olaya bakış açımız terörle mücadele boyutuyla ilgili. Üniversite öğrencilerinin kaldığı evler ve yurtlar terör örgütlerinin eleman kazanmak için kaynak olarak gördükleri yerlerdi. Söz konusu oluşumlar üniversite kayıt dönemlerinde stand açarak broşür dağıtarak kendilerine yönlendirme çabasında olduklarını görüyoruz. Terörle ilgili yaptığımız çalışmalara da terör örgütlerinin öğrencileri elde etmede kız erkek ilişkilerini kullandıkları bir vakadır.”

Muammer Güler'in bu sözleri, AKP iktidarının gençlik üzerinde kurmak istediği denetimin arka planını da ortaya koyuyor. “Kızlı-erkekli kalıyorlar” tartışması ile önü açılmak istenenin ve toplum nazarında meşrulaştırılmaya çalışılan şeyin ne olduğu da, yine Güler'in bu sözleri üzerinden bir anlam

kazanıyor. Öte yandan İçişleri Bakanı Muammer Güler'in açıklamaları, dinci-gerici takımın esasta kendi kokuşmuş burjuva zihniyetini de tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyor. Zira “kızlı-erkekli” tartışması dahi, beyinlerinin ne denli karanlık ve kirli olduğunu gözler önüne seriyor.

AKP'li bakan, konuyla ilgili olarak yaptığı açıklamalara şöyle devam ediyor: “Bu faaliyetlerde maalesef gençleri kendi amaçları çerçevesinde evlerde barındırdıklarını gördük. Ailelerin çocuklarının nerede olduğunu bilme hakkı vardır. Devletin koruyucu tedbir alma durumu da vardır.

Bu işin terör boyutudur. Bir de öğrenci evleri denilen ülkemizde yeni yeni oluşan bir sektör var. Günübirlik kiralanın öğrenci evleri var. Günü birlik geçici konaklama dediğimiz yerler. Çoğunlukla sürekli konaklanan yerlerde yapılmaktadır. Mesela apartmanların bir-iki dairesinde geçici olarak konaklama yapılmaktadır.

Günübirlik kiralanın evler ve illegal örgütlerin kullandığı evlere yönelik çalışma içindeyiz. Hukuki boşluk varsa gerekli düzenleme yapılacak. Konu ile ilgili bir genelge önümüzdeki günlerde valiliklere gönderilecek.”

AKP'li gerici takımın ağızlarından dökülen bu kirli sözcükler elbette nedensiz değil. Gençlikten bu denli korkmaları ve düşman olmaları da. Çünkü uykularını kaçırın ve adeta kimyalarını bozan büyük Haziran Direnişi bir kez daha gösterdi ki, gençlik böylesi bir düzende ve dünyada yaşamak istemiyor. Bunun için barikatların en önünde dövüşüyor ve tereddütsüz ölümün üzerine yürüyor. İşte AKP iktidarının gençliği hedef alan saldırıları bu bilince dayanıyor. Fakat gelinen yerde ne yapsalar boşuna.

Zira gençlik, özgürlük istiyor, gelecek istiyor. Hem de ölümüne dövüşmeye göre tasarlanıyor.

Talimat verildi, gerici güruh hücumda!

AKP şefi Tayyip Erdoğan, partisinin Kızılcahamam toplantısında yaptığı konuşmada “kızlı-erkekli” kalınan öğrenci evlerine müsaade etmeyeceklerini söylemiş, aradan iki gün geçtikten sonra, durumu toparlamaya çalışan danışmanı ve yardımcısını da yalanlayarak, bu konudaki “kararlılıklarını” ifade etmişti.

Şeflerinin bu sözlü talimatının ardından dinci-gerici güruh harekete geçti. Erdoğan'ın sözlerinin ardından, Gençlik ve Spor Bakanlığı'nın yurtlarda güvenlik açısından denetim yapmaya başlayacağı öğrenildi. Maliye Bakanlığı da yurtları vergi denetimi ile kısıpaca alacak.

Gezi'ye bağladı

AKP'li Şamil Tayyar, “kızlı-erkekli” kalınan öğrenci evlerini Gezi'ye bağladı. Öğrenci evleri için şefiyle aynı ifadeleri kullanan Tayyar, Gezi Parkı'nda da çadırlarda “kızlı-erkekli” kalındığını, insanların “bedava bira ve kızlar olması” nedeniyle oraya gittiklerini iddia etti. Aşağılık yalan ve karalamalarını sürdüren Tayyar buna önlem alınması gerektiğini de söyledi.

Anayasaya aykırıymış!

Başbakan Yardımcısı Bekir Bozdağ, “kızlı-erkekli” kalınan öğrenci evlerine yönelik tahammülsüzlüğünü anayasal nedenlere bağladı ve şunları söyledi:

“Yaşam tarzına müdahale söz konusu değil. Anayasamızın 58. maddesinde devlet gençleri kumar, uyuşturucu ve benzeri alışkanlıklardan cehaletten korumak yükümünü de getirir. Sorumluluğu yetkiyi seçimde size emanet etmişti. Biz bu emanetin gereğini yerine getirmeliyiz, bu görev bize verilmiştir. Devletin gençlerini korumak için tedbir alması onların yaşam tarzına müdahale etmesi olarak nitelendirilemez. Sayın Başbakanımız gerekirse böyle bir adım atarız dedi. Yasal düzenlemeyle ilgili yapılmış bir çalışma yok henüz. Yapılırsa kamuoyuna açıklanır. Hükümet anayasal görevini yapıyor.”

Vali talimatı aldı

Erdoğan'ın piyadeliğini yapan Adana Valisi Hüseyin Coş, talimatı aldıklarını ve gereğini yapacaklarını söyledi. “Başbakan'ın sözleri bizim için talimat” diyen Coş, bunun gereklerini yerine getireceklerini belirtti.

Yardakçılar bile sahiplenemedi

Dinci partinin bu çıkışı AKP yardakçılığı ile ünlü isimlere bile “pes” dedirtti. Kalemi her eline aldığı anda methiyeler dizdiği AKP'ye oy verdiğini “göğsünü gere gere” söyleyen Nazlı Ilıcak “Buradan oy gelecekse gelmesin. Ben göğsümü gere gere Erdoğan'a oy verdim dedim. Şimdi hakikaten utaniyorum” dedi. AKP'nin tüm icraatlarının savunucusu ve “gerekçelendiricisi” Mehmet Barlas da “Muhafazakarlık arkasına devlet gücünü alınca çok tehlikeli oluyor” dedi.

Gericilik tırmanıyor!

Durdurmak için “kızlı-erkekli” mücadeleye!

AKP iktidarında somutlaşan dinsel gericilik, bu kez de “kızlı-erkekli aynı evde kalıyorlar” diyerek öğrenci evlerini hedef gösterdi. AKP iktidarı döneminde kürtaj tartışmasından hamilelerin “terbiyesizce” sokağa çıkmasına, 3 çocuk hesabından tecavüz mağduru kadınların suçlanmasına kadar pek çok gericilik örneği gördük. Şimdi de “muhafazakâr demokrat” bir parti olarak kızlı-erkekli öğrencilerin kaldığı evleri karalama kampanyası başlattı. Halka da ihbarcı olma tembihinde bulunarak, valilerini ve polisi “göreve” çağırdı.

AKP iktidarı gerici-faşizan uygulamalarıyla toplumsal yaşamı cendereye almak için bir kez daha kadın kimliğini kullanarak gericiliği tırmandırmaktadır. “Ahlak” tartışmalarıyla gerici-faşizan uygulamaları perdelemeye çalışanların ahlak anlayışlarını ise defalarca gördük. Pozantı’da ve diğer hapishanelerde yaşanan taciz ve tecavüzlere sessiz kalan bir zihniyettir onların ki. Hüseyin Üzmez gibi “hocalarının” çocuk tacizcisi kimliği karşısında susmaktır. Öyle bir ahlakıdır ki onlarınki, çocuk gelinliğin önünü açmakta bir sakınca görmemektedirler.

Tayyip Erdoğan şunları söyledi: “Biz sorumluluk makamında, muhafazakâr demokrat bir parti olarak herkesin çocukları bize emanettir. Biz kızların, erkeklerin devletin yurtlarında karışık kalmasına müsaade etmedik, etmiyoruz.” Öğrenci yurtlarında “kızlı erkekli kalmaya müsaade etmedikleriyle” övünen Erdoğan devletin esas koruması altında olması gereken

Çocuk Esirgeme Kurumları’nda çocukların fuhuşa zorlandıkları ve tecavüze maruz kaldıkları gerçeği karşısında ne demektir? Devlet koruması altında olması gereken böylesi yerlerde her nasılsa her daim tecavüz haberleri duyulmaktadır.

Mardin’de N.Ç. adlı kız çocuğunun, 2002’de, henüz 13 yaşındayken, aralarında Kaymakamlık Yazı İşleri Müdürü, bir yüzbaşı, muhtar ve korucuların da bulunduğu devleti temsil eden 28 kişinin tecavüzüne uğraması karşısında “sorumluluk makamında” olanlar ne yapmıştır? Devletin mahkemeleri “N.Ç’nin sanıklarla rızasıyla birlikte olduğu” yönünde karar vermiştir! Böylesi örnekler kuşkusuz ki çoktur.

Erdoğan gerici söylemlerini toplumda daha geçerli kılmak için ayrıca “terör, illegal örgütler” demagojisine de başvurmuştur. Gerici saldırılarını meşru kılmak için böylesi yolları hep denemektedirler.

Kapitalist düzenin bu dinsel gerici maskeli yüzüne karşı yapılması gereken ise “kızlı-erkekli” mücadeleyi yükseltmektir. Haziran Direnişi’nde olduğu gibi, işe özgürlük için sokaklara çıkarak başlamak gerekir.

Emekçi Kadın Komisyonları olarak, kadınıyla, erkeğiyle tüm işçi ve emekçileri, kadınları, gençleri bu gericiliğe karşı örgütlenmeye çağırıyoruz.

Gericiliğe karşı sokağa, eyleme, özgürleşmeye!

Emekçi Kadın Komisyonları

6 Kasım 2013

“Kızlı-erkekli” açıklamasına tepki!

Dinci şef Tayyip Erdoğan, yaptığı açıklamalardan sonra ülkenin dört bir yanında tepkilere sebep oldu. Bunlardan biri de 6 Kasım günü Bursa’da oldu. Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu ve Üniversiteli Kadın Kolektifi, flama ve dövizleriyle Görükle Yerleşim’e yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş boyunca “AKP elini medeni halimden çek!” “AKP sussun kadınlar kurtulsun!”, “Yaşasın kadın dayanışması!”, “Kızlı-erkekli AKP’yi yeneceğiz!” sloganları atıldı.

Yürüyüşün ardından basın açıklaması yapıldı. “AKP önce kadın cinayetlerini çözmeli, tecavüzü engellemeli” denilerek basın açıklaması sonlandırıldı.

Kadınlar pakete sığmıyor!

İstanbul forumlarından kadınlar, 1 Kasım akşamı Kadıköy’de buluşarak yaptıkları basın açıklaması ve bildiri dağıtımıyla hükümetin “müjde” olarak sunduğu Kadın İstihdam Paketi’ni protesto ettiler.

Eminönü İskelesi önünde bir açıklama yapan kadınlar, paketin gerçekte ne anlama geldiğini şu ifadelerle anlattılar: “Kadın ve emek örgütleri ile görüşülmeden, oldu-bittiyle hazırlanan kadın istihdam paketi Kasım ayında Meclis’e getirilecek. ‘Kadınlara müjde doğum izni artıyor’ haberiyle duyurulan bu paket aslında,

- * Kadınları esnek, güvencesiz, düşük ücretli işlere sevk ediyor,
- * Cinsiyetçi işbölümünü pekiştiriyor,
- * Kadınları aileye, eve, kocaya mahkum ediyor.”

Açıklamanın devamında, paketin beraberinde getireceği esnek çalışma ve güvencesizliğin yaratacağı sonuçlar teşhir edildi. Pakete karşı; annelik izninin ebeveyn izni olması, tüm çalışanlara kreş hakkı, evde çalışan kadınlar için de 24 saatlik ücretsiz kreş talepleri dile getirildi.

AKP hükümetinin yaptığı yasal düzenlemelerle kadınlar üzerinde söz söyleyerek kadınların yaşamlarına müdahale etmesi eleştirildi.

Açıklamanın ardından konuşmalar eşliğinde bildiri dağıtımı yapıldı. İstihdam paketini eleştiren dövizlerin de taşındığı eylemde, kadınlar kartondan yapılan temsili Kadın İstihdam Paketi’nin içinden çıktıkları kağıtlarda paketin getireceği olumsuz sonuçları gördü.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Gebze’de emekçi kadın toplantısı

Gebze’de Emekçi Kadın Komisyonu’nun ilk adımlarını atmak için yürütülen çalışmaların bir adımı olarak 2 Kasım’da toplantı düzenlendi.

Emekçi kadın toplantısında ilk olarak “Kapitalizm’de kadınların yaşadığı sorunlar ve güncel talepler” başlıklı sinevizyon gösterimi yapıldı. Sinevizyon gösteriminin ardından kadınların yaşadıkları birçok sorun üzerine konuşuldu.

Konuşmalarda AKP’nin yeni dönem politikaları üzerinde duruldu. Kadınların erken yaşta evlenmesi ve çocuk ile eve bağlanmasının hedeflenmesi üzerine vurgular yapıldı. İş yaşamında kadınların karşı karşıya kaldığı sorunlar da dile getirildi.

Toplantının ikinci bölümünde “Gezi Direnişi ve kadınlar” başlıklı sinevizyon izlendi. Gezi sürecinde yaşanan deneyimler üzerine örnekler verildi. Direniş sürecinin seyrine dair değerlendirmeler yapıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze

Dayanışma mesajları...

Korkularını gerçeğe çevireceğiz!

31 Ekim tarihinde Kayseri İşçilerin Birliği Derneği'ne ve sınıf devrimcilerine yönelik olarak gerçekleştirilen polis baskınlarına karşı dayanışmayı ve mücadeleyi büyütme çağırان açıklamaları kısaltarak sunuyoruz...

Sermaye devletinin çabaları boşunadır. Faşist baskı ve devlet terörü sınıf devrimcilerinin sınıfı örgütleme çabalarını engelleyemeyecektir. Onlar yılmadan, yorulmadan bu çabalarını aralıksız biçimde sürdürmeye devam edeceklerdir. Dün olduğu gibi bundan sonra da, ellerinden hiç düşürmedikleri Kızıl Bayrak her yerde ve Kayseri'de dalgalanmaya devam edecektir. Devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme çağrıları hiç ama hiç susmayacaktır.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu olarak, tüm uluslardan işçi, emekçi, ilerici ve devrimci güçleri sermaye devletinin saldırılarına karşı sınıf devrimcileriyle omuz omuza olmaya, devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme çağırıyoruz.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR)

2 Kasım 2013

İşçi sınıfına kölece yaşamı dayatan sermaye devletinin işçi sınıfının öncülerine saldırması da bundandır. Sermaye devletinin ve onun sözcüsü AKP iktidarının komplolarla gözaltına alması ya da tutuklama terörü hiç bir zaman sınıf devrimcilerini yıldıramamıştır! Bu beyhude çabaları sadece sınıf kinimizi bilememektedir.

Adana Sanayi İşçileri Derneği olarak, Kayseri İşçilerin Birliği Derneği'ne yapılan saldırıyı kınıyor, tüm işçi sınıfını bu saldırıya karşı mücadeleye çağırıyoruz.

Adana Sanayi İşçileri Derneği

2 Kasım 2013

Bu saldırının devrimcilerle işçi ve emekçilerin yan yana gelmesinden duyulan korkunun doğal bir yansıması olduğunu düşünüyor, bundan önce olduğu gibi bundan sonra da hiçbir saldırının, gözaltının, tutuklamanın devrim ve sosyalizm mücadelesini engelleyemeyeceğini bir kez daha vurguluyoruz.

Mamak İşçi Kültür Evi

2 Kasım 2013

Bizler Manisa İşçi Kültür Sanat Derneği Girişimi olarak Kayseri İşçilerin Birliği Derneği'ne yapılan saldırıyı şiddetle kınıyor, tüm işçi sınıfını bu saldırıya karşı birliklerimizi-derneklerimizi sahiplenmeye ve örgütlenmeye çağırıyoruz.

Manisa İKSD Girişimi

2 Kasım 2013

AKP iktidarı işçi ve emekçilere yönelik ekonomik, sosyal, siyasal saldırıların daha rahat gerçekleşmesi için de öncelikle işçilerin örgütlülüklerine, işçi sınıfı içerisinde ilerici-öncü kesimlere saldırıyor. Bugün sermaye devletinin, Kayseri işçi Derneği'ne saldırmasının ve dernek yöneticilerini ve sınıf devrimcilerini gözaltına almasının arkasında da bu gerçek yatmaktadır.

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi Derneği

2 Kasım 2013

Kayseri İşçilerin Birliği Derneği'ne yapılan bu saldırı, devletin hangi sınıfa hizmet ettiğini de açık bir şekilde göstermiştir. Patronların devleti işçi sınıfının örgütlü gücünden korkuyor. Çünkü biliyor ki işçi sınıfı örgütlendiği zaman patronların mezarını kazacak ve bu sömürü düzenini yerle bir edecektir.

Sincan İşçi Birliği

2 Kasım 2013

Patronlar işçileri haksız yere işten çıkardığında, sigorta hakından mahrum ederek yasaları ihlal ettiğinde, yeterli önlemler almayarak işçilerin ölümüne neden olduğunda devreye girmeyen devlet, işçilerin örgütlü mücadelesini açığa çıkartmak görevindeki Kayseri İşçilerin Birliği Derneği'ne baskın düzenliyor.

OSB-İMES İşçi Derneği olarak, Kayseri İşçilerin Birliği Derneği'ne yapılan polis baskınını kınıyoruz.

İşçileri kendi örgütlülüklerine sahip çıkmaya, Kayseri İşçilerin Birliği Derneği'ne destek vermeye çağırıyoruz.

OSB-İMES İşçileri Derneği

1 Kasım 2013

Sokaklar ısınıyor, umut bizden yana dönüyor. Haziran Direnişi'nin yaydığı isyan ateşi yolumuzu aydınlatıyor. Bizlerin yolları aydınlanır iken, karanlık dağılıyor, yeni isyanların öngünlerinde sermaye sınıfı da her türlü zoru ile saldırıyor. Bizler Gebze İşçilerin Birliği Derneği Girişimi olarak, sermaye sınıfının saldırılarına karşı mücadelemizi büyütürken, sermaye sınıfının korkularını da büyüteceğiz. Kayseri İşçilerin Birliği Derneği'nin yanında olduğumuzu bildiririz.

Gebze İşçilerin Birliği Derneği Girişimi

1 Kasım 2013

Baskınların, Kayseri İşçilerin Birliği Derneği'nin öncülüğünde geçtiğimiz günlerde başarılı bir şekilde gerçekleşen "Taşeron İşçiliğe Karşı Mücadele Sempozyumu"nun hemen ardından gerçekleşmesi kuşkusuz ki bir tesadüf değildir. Açık ki, bizleri koyu bir geleceksizliğe, sömürüye mahkum etmeye çalışan sermaye devleti, bu gidişata dur demek için yola çıkan Kayseri İşçilerin Birliği Derneği'nin büyüyen mücadelesinden korkmuştur.

İşçilerin Birliği Derneği

1 Kasım 2013

Sermayenin efendileri korkularından tir tir titremekte haklılar, çünkü proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyleri yok! Bu nedenle er ya da geç, gerçek dostlarını ve düşmanlarını tanıyacaklardır. Sınıf devrimcilerinin tüm faaliyeti ve çabası da bu süreci hızlandırmaya yöneliktir. Sermaye devletinin "önlemleri" bu faaliyeti durduramayacaktır.

Ankara Ekim Gençliği

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org> 19 Kasım 2013

Kayseri'de iki sınıf devrimcisi tutuklandı!

Kayseri'de 1 Kasım günü Kayseri İşçilerin Birliği Derneği'ne ve evlere yapılan baskınlarda 5 sınıf devrimcisi gözaltına alınmıştı. Gözaltındaki sınıf devrimcileri üç günün ardından Kayseri Cumhuriyet Savcılığı'na ifade vermek üzere götürüldüler. 4 Kasım'da sabah saatlerinde doktor kontrolüne götürülen sınıf devrimcileri ardından savcılığa çıkartıldılar.

Sınıf devrimcilerinden Hacı Bora Koç, Sercan Karaaslan ve Şinasi Topçu savcılık işlemlerinin ardından serbest bırakıldı. Tutuklanmaları istemiyle mahkemeye sevk edilen Haydar Baran ve Uğur Candar ise tutuklandı.

Bir kez daha polis servisi haberler

Bu arada, sınıf devrimcilerinin gözaltına alındığı ve savcılığa çıkarıldığı ulusal ve yerel basında yer aldı. Ancak TEM'in servis ettiği her halinden belli olan haberlerde "Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin (TKİP) İç Anadolu Bölge Sorumlusu'nun yakalandığı" iddia edildi. Devrimcilere yönelik her operasyonun ardından kullanılan bilindik demagogik söylemlerin sıralanması da "ihmal edilmedi."

Haberlerde, ayrıca, Haydar Baran'ın Ölüm Orucu Gazisi olması öne çıkarılarak "terör" demagojisi güçlendirilmeye çalışıldı.

Demokratik ve meşru eylemler ise "terör eylemleri" olarak gösterilmeye çalışıldı. Haziran Direnişi sürecinde Kayseri'de düzenlenen eylemler ve diğer işçi eylemleri bu manipülasyonun hedefi oldu.

Sömürgeciliğin nafile duvarları

Rojava’da radikal İslamcı kartını oynayan Türk sermaye devleti, bu hamlesi boşa çıkarılınca şimdi çareyi sınıra nafile duvarlar örmekte arıyor. Türk devletinin İsrail’den son ithalatı da bu duvar oldu.

Sömürgeci sermaye devleti Kürt halkına yönelik kapsamlı bir kuşatma hareketi içerisinde. Cumhuriyet tarihi boyunca sürdürülen imha ve inkar politikasında tıkanıklık yaşayan rejim, bu tıkanıklığı aşabilmek için yeni ama nafile çabalar içerisine girmiş durumda. Rojava’da radikal İslamcı kartını oynayan Türk sermaye devleti, bu hamlesi boşa çıkarılınca şimdi çareyi sınıra nafile duvarlar örmekte arıyor. Türk devletinin İsrail’den son ithalatı da bu duvar oldu. Filistin’deki utanç duvarı şimdi Kürdistan’da “güvenlik duvarı” olarak inşa ediliyor.

AKP’nin Kürdistan üzerine politikaları 90 yıllık cumhuriyetin imha ve inkar politikalarından ayrı değil. Kürt halkının büyük bedeller ödeyerek kazandığı hakları, sermaye hükümeti bir lütuf gibi gösterip “demokrasi atılımları” olarak sunmak istese de, riyakarlığı gün gibi ortada. “Açılım”, “çözüm süreci” kelimelerinin arkasından nasıl ki imha ve tasfiye politikaları çıktıysa; devletin son “demokrasi paketi”nin ardından da Rojava sınırına duvar örmek çıktı. Üstelik bu “güvenlik duvarı” son dönem imha politikasının önemli bir parçasını oluşturuyor.

AKP iktidarının Kürt sorunu açmazı derinleşiyor

Açıktır ki, Türk sermaye devleti Kürt sorununda bir tıkanma yaşıyor. Senelerdir süren bu tıkanıklık Rojava halkının özgürlük atılımıyla daha da derinleşti ve Türk sermaye devleti için büyük bir tehlike haline geldi. Suriye’de emperyalistler adına tetikçilik yapmak isteyen sermaye devleti Rojava duvarına çarpınca, onların deyimiyle “PKK sınıra bayrak dikince”, kendilerini bir cephede daha savaşır halde buldular. İpleri Washington’daki efendileri tarafından tutulan işbirlikçilerin işgal-tampon bölge gibi tehditleri hayata geçmedi. Rojava “realite”sini tanımak zorunda kaldıklarında ise kendi Kürtleri’ni yaratma çabası içerisine girdiler. İşbirlikçi Barzani’nin, bu yöndeki çabaları da başarısız oldu. Geriye tek seçenek olarak El Kaide-ÖSO çetelerini kullanmak kalmıştı. İki yıldır da Rojava halkına karşı bu çeteler silahlandırılıyor ve cepheye sürülüyor. Ancak örgütlü halk karşısında çeteler hiçbir başarı gösteremiyorlar.

Kuşkusuz hedef alınan kesim sadece Rojava halkı değildir. Kuzey Kürdistan ile Rojava’ya yönelik imha ve tasfiye politikaları bir bütünlük taşıyor. Rojava sürecinin başında Kuzey Kürdistan sokaklarında büyük bir hareketlilik yaşıyordu. Ayrıca gerilla “alan hakimiyeti” denilen bir atılım içerisindeydi ve cezaevlerindeki direniş, ülke gündeminin ilk sırasına oturmuştu. Sıkışan Türk sermaye devleti bir kere daha “milli birlik” projesini devreye sokarak Kuzey Kürdistan’da az-çok bir rahatlama içerisine girdi. Bunda Kürt hareketinin masabaşı çözüm hayallerinin de payı tartışılmaz. Dahası Kürt hareketi tarafından yer yer devlete ‘bizimle anlaş, Ortadoğu’da yolun açılınsın’ gibi mesajlar verilmesi sermaye devletinin elini rahatlatan gelişmeler oldu. Üstelik devlet içi boş

“çözüm” sürecini epeyce parlattı, bunun en son örneğini de “demokrasi paketi” ile gerçekleştirdi. Kürt hareketi ise bir kere daha devlet ile uzlaşmaya çalışma düşüncesinin handikapını yaşadı ve yaşamaya devam ediyor. Gerillanın kısmi olarak çekilmesi üzerine onlarca kalekol yapımına başlandı. İlerleyen zamanda bunun Rojava özelindeki yansıması da “güvenlik duvarı” oldu.

Kürt halkı imha ve asimilasyona direniyor

Kürt halkı “demokrasi” paketlerinin, “çözüm” sürecinin ne olduğunun farkında ve devletin kalekollarına, duvarlarına militan bir biçimde karşı çıkıyor. Duvar inşaatı Kürdistan’da büyük tepki topluyor. Son olarak Nusaybin Belediyesi Başkanı Ayşe Gökkan projeye karşı açlık grevine başladı. Duvar projesi yeni kitlesel eylemlere de yol açacak gibi. Çünkü bu duvarın Kürt halkı için başka anlamları da var. Duvar ile sadece Rojava’ya giden yardımların kesilmesi engellenmiyor. 90 yıl sonra Kürdistan’ın parçalanması derinleştiriliyor. Emperyalist paylaşım savaşı sonunda Türk sermaye devleti ile emperyalistlerin imzaladığı Lozan Antlaşması ile Kürdistan coğrafyası parçalara bölünmüştü. Aynı şehir, kasaba ve köylerin arasına dikenli teller örülerek yapay sınırlar çekilmişti. Şimdi bu yapay sınırlar birkaç metre kalınlıkta, yüksek duvarlar ile çevrelenmek isteniyor. Bundan dolayı duvarın inşası daha üst boyutta anlamlar taşıyor. Hükümet cephesi ise her zamanki yalanlarına devam ediyor. Duvar yapımının “söz konusu olmadığını” söylüyorlar.

Duvar inşası şu an için Rojava’yı kuşatma amacı taşıyor gözükse de Kürtleri birbirinden tecrit etmeyi de amaçlıyor. Yani Kuzey Kürdistan da bir kuşatma altına girmiş olacak. Olası bir Kürt sığınmacı akınına karşı ırkçı bir set işlevi görecek. Halkların birbiriyle dayanışması engellenmeye çalışılacak.

Rojava abluka altına alınmak isteniyor

Duvar son günlerde Kürdistan üzerine oynanan oyunların cisimleşmiş halidir. Son dönem yaşanan gelişmeler, saldırının sadece bu alanda olmadığını gösteriyor. Güney Kürdistan sınırları da Rojava’ya kapalı tutuluyor. KDP ve Barzani Rojava’ya karşı düşmanca bir tutum içerisinde ve Rojava halkının başarısından büyük bir korku duyuyor. Çünkü Rojava

halkının başarısı işbirlikçi Kürtler’in koltuklarının sallanması anlamına geliyor. Barzani sürecin başında Rojavalı Kürtleri kendi nüfuzu altında toplamak istemişti. Türk devleti de Barzani’den bu şekilde ricalarda bulunmuştu. Ancak Suriye’de işbirlikçi Kürt cephesi yaratma çabaları suya düştü. Rojava’da asıl güç olan PYD, kendisine üçüncü bir yol çizerek ne rejimle ne de işbirlikçi muhalefet ile birlikte hareket etti. Gelinek yerde iki taraf arasında büyük bir gerilim var ve Barzani Rojava halkına karşı sınırı kapatarak ablukaya kendi cephesinden destek veriyor. Geçtiğimiz hafta Salih Müslim’in Güney Kürdistan’a girmesine izin verilmemişti. Dahası işbirlikçi KDP, Rojava’ya insani yardımların dahi girmesini engelliyor. Sığınmacıları sınırları içerisine almıyor. Güney Kürdistan yönetimi ve sömürgeci Türk devleti Rojava halkına karşı birlikte politika yürütüyorlar.

Emperyalistlere ve işbirlikçi sömürgecilere karşı direniş büyütülmelidir!

50’li yıllarda Türk sermaye devleti, bugünkü benzer bir biçimde Kürdistan’ı bölen yapay sınırlara mayınlar döşemişti. Neredeyse Kıbrıs büyüklüğünde olduğu söylenen bu mayınlı alanlar Menderes döneminde uygulamaya sokulmuştu. Suriye’nin Amerikan nüfuzunu kabul etmemesi “komünizm tehdidi” olarak görülmüş, yine emperyalistler adına Suriye’ye yönelik savaş tamtamları çalınmıştı. 60 yıl sonra bir kere daha Suriye’ye yönelik savaş tamtamları ile Kürdistan duvarlarla parçalanmak isteniyor. Bahsettikleri “güvenlik” ise halk için değil, kendi güvenlikleri için alınıyor.

AKP’nin paketlerinde kırıntılar haricinde bir şey bulunmuyor. Paketlerin ardında ise Kürt hareketini silahsızlandırma ve ehlileştirmenin yanında gelecek dönemlere dair savaş hazırlıkları bulunuyor. Bu politikanın son adımları olan kalekol ve duvarlar olmuştur. Elbette halkların örgütlü güçleri karşısında duvarlar da kağıda dönüşecektir. Ancak sermaye devletinin “demokrasi” aldatmacalarına kanmadan, duvarları başlarına yıkılmalıdır. Yürünecek yol açıktır. Demokratik ve ulusal hakların yegane kazanmanın yolu ise emperyalizme ve işbirlikçi sömürgecilere karşı cepheden bir karşı koyuştan geçmektedir. Gerçek ve kalıcı çözüm ise devrim ve sosyalizmle mümkün olacaktır.

Gökkan'ın durumu ağırlaşıyor

Nusaybin'de utanç duvarı çalışmalarının durdurulması için ölüm orucuna başlayan Nusaybin Belediye Başkanı Ayşe Gökkan'ın sağlığı giderek ağırlaşıyor.

Nusaybin'de utanç duvarı çalışmalarının durdurulması için ölüm orucuna başlayan Nusaybin Belediye Başkanı Ayşe Gökkan'ın sağlığı giderek ağırlaşıyor. Gökkan'a destek için yapılan ziyaretler engelleniyor, eylemlere polis ve asker saldırıyor.

Bir haftayı aşkın süredir eylemi sürdüren Gökkan'ı muayene eden Türk Tabipler Birliği Mardin Şube Başkanı Kamiran Yıldırım, sağlığının tehlikeye girdiğine dikkat çekti.

Yıldırım, bir haftada Gökkan'ın 9 kilo kaybettiğini belirterek "bütün bu bulgular açlığın çok hızlı ve yıkıcı bir şekilde etkisinin göstergesidir" dedi.

Yıldırım, Gökkan'ın durumu hakkında şunları ifade etti: "Kritik noktalara gelmiş. Kas erimesi sonucu kas krampları ve ağrıları başlamış. Karın ağrısı belli oranda başlamış. Ayaklarında ödem oluşmuş. Bütün bu bulgular açlığın çok hızlı ve yıkıcı bir şekilde etkisinin göstergesidir. Kendisi, sınırdaki hala duvarın örüldüğünü gördüğünü söylüyor. Duvar durdurulmadığı sürece de ölümüne kadar mücadelesini sürdüreceğini belirtti."

Gökkan sınırdaki mayınlı arazide başlattığı eylemine devam ederken BDP de destek eylemlerini sürdürüyor.

Gökkan'a destekler sürüyor

Utanç duvarına karşı ölüm orucuna başlayan Nusaybin Belediye Başkanı'na destek eylemleri ve ziyaretler her türlü engellemeye rağmen sürüyor. Türk askerleri Qamişlo'daki halkın Ayşe Gökkan'ı görmelerini önlemek için sınırı bezlerle perdelemişti.

Nusaybin halkı belediye başkanının eylemine destek olmak için 1 Kasım'da sınıra geldi. Destek eylemine, polis gaz bombaları ve tazyikli su ile saldırdı. Yeşilkent Mahallesi'nde polis gaz bombalarıyla saldırırken, sınırın diğer tarafı olan Qamişlo kentinde de toplanan kitleye asker saldırdı. Askerler orduya ait itfaiye aracından tazyikli su sıktı.

Türk Tabipler Birliği (TTB) Başkanı Prof. Dr. Özdemir Aktan ile bölge TTB başkanlarından oluşan bir heyetin, Nusaybin-Qamişlo sınır hattında bulunan mayınlı alanda ölüm orucu eylemini sürdüren Nusaybin Belediye Başkanı Ayşe Gökkan'ı ziyaret etmesine polis izin vermedi.

Engellemeye tepki gösteren TTB heyeti polis barikadı önünde basın açıklaması yaptı.

TTB Merkez Konsey Üyesi Osman Öztürk, Gökkan'ın sağlık durumunun düzenli olarak kontrol edildiğini, bugün ise Gökkan ile dayanışmak için geldiklerini söyledi.

Görüşmeye izin verilmemesine tepki gösteren Öztürk, sorunun Gökkan'ın hiçbir şekilde zarar görmeden çözülmesini istediklerini belirtti.

TTB Başkanı Prof. Dr. Özdemir Aktan da, engellemeye tepki göstererek Ayşe Gökkan'ın insani ihtiyaçlarının karşılanmadığını belirterek şunları ifade etti: "Görüyoruz ki, Ayşe başkanın insani ihtiyaçları da karşılanmıyor! Güneşin altında korumasız bir şekilde tutuluyor ve bir çadır bile verilmesi engelleniyor. İnsani açıdan baktığımız zaman bunun anlaşılır ve kabul edilir hiç bir tarafı yok. Tuvalet ihtiyacını karşılaması için de uygun bir tuvalet verilmiyor. Bunlar en basit sağlık koşullarının engellenmesi anlamına geliyor."

DISK Genel Başkanı Kani Beko da bir yazılı açıklama yaparak, Nusaybin'de örülen duvara karşı ölüm orucu yapan Nusaybin Belediye Başkanı Ayşe Gökkan'ın talebinin kabul edilmesini istedi. "Kürt halkına karşı örülen bu utanç duvarı derhal kaldırılmalı" diyen Beko, şunları söyledi: "Sınırın diğer tarafında korkunç bir savaş ve çetelerin savunmasız halka karşı kıyımları, katliam ve saldırıları sürerken, komşuluk ilişkileri, insan hakları ve uluslararası hukuka sığmayan, vicdanla bağdaşmayan bir 'utanç duvarı'nın örülmesi, hükümetin Kürt halkına yönelik tutumunu ve 'barış süreci'ne yönelik niyetlerini bariz olarak ortaya koymaktadır."

Arızaların sorumluları bulundu:

"Gezi direnişçileri"

Uzmanların "kesinlikle binmeyin" uyarılarıyla açılan Marmaray'da hemen hemen hergün bir arıza yaşanıyor. Geline nokta sermaye devletinin "üstün belediyeçilik hizmeti" tam bir fiyaskoya dönüşmüş durumda.

Yaşanan arızalara dair sermaye hükümeti tarafından yapılan açıklamalar ise, sorunu alışık olduğumuz biçimde son derece bilimsel (!) bir şekilde ortaya konmakta. TCDD Genel Müdürü Süleyman Karaman "İnsanlar Marmaray'ı çok merak ediyorlar. O arada da maalesef her tarafını elliyorlar. Bu arada birisi trenin imdat frenini çekti" açıklamasını Tayyip Erdoğan da destekledi ve aksaklıkların imdat freninin gelişigüzel çekilmesine bağladı.

Sermaye hükümeti temsilcilerinin hemen ardından, gene alışıldık bir biçimde yandaş medya da sahnedeki yerini aldı. Türkiye gazetesi sermaye hükümetinin "imdat kolu" yalanını şu şekilde haberleştirdi:

"Asya ile Avrupa yakasını denizin altından bağlayan 'asrın projesi' Marmaray, 5 gündür sabote ediliyor. Haziran ayında Gezi Parkı protestolarıyla ortaya çıkan marjinaler, Marmaray trenlerini mesken tuttu. Yolcuların arasına sızan 'Gezi'ciler seyir hâlindeyken imdat frenini çekiyor; trenler otomatik duruyor. Dün de, hafta sonu tatilini fırsat bilip Marmaray'la seyahat eden vatandaşlar 'Gezici ihaneti'nin getirdiği çileyi yaşadı. Keyfi olarak çekilen imdat frenleri sebebiyle trenler otomatik olarak durunca yolcular büyük korku ve panik yaşadı. Yaklaşık 1 saat 15 dakika yer altında mahsur kalan yolcular, görevliler tarafından istasyonlardan tahliye edildi. İçeri girmek isteyenler de alınmadı. Bu arada fenalık geçiren bir kadın yolcu sedye ile istasyondan güçlükle çıkartılabildi. Bu arada, Marmaray'ın istasyonlarında gerekmedikçe acil butonunun kullanılmaması, gereksiz yere kullananların uyarılması yönünde anonslar yapıldı. Arıza sebebiyle trenlerin durduğu dakikalarda sosyal medyada da çok sayıda fotoğraf paylaşılması dikkat çekti."

Türkiye gazetesinin haberi tek kelimeyle "Marmaray fiyaskosu"nun üzerini örtme çabasını ortaya koyarken bir yandan da sermaye hükümetinin Gezi Direnişi korkusunu gözler önüne serdi. Böylece yeni bir direnişten duyulan büyük korkuyla yazılan senaryolara Marmaray da eklenmiş oldu.

Marmaray'ı tamamlanmadan açan sermaye hükümeti AKP, tüm inkarlarına rağmen büyük bir felakete sebep olabilecek bir projeye imza atmıştır. "İmdat kolu" tartışmalarının ardından sorunun çözümü noktasında yetkililer hızla harekete geçmiş (!) ve Marmaray'da "imdat kolu nöbeti" başlatılmıştır. Kısacası, sermaye hükümeti Marmaray'da "imdat kolu nöbeti" gibi uygulamalarla ciddiyetsizliğini ve pervasızlığını açık bir şekilde devam ettirmekte, emekçilerin yaşamlarıyla adeta dalga geçmektedir.

Hakları ve özgürlükleri için sokağa çıkan Alevi emekçiler kazanacak!

Kirli işbirliğini reddeden, haklarını ve özgürlüklerini ancak mücadeleyle kazanacağına inan Alevi emekçiler, 3 Kasım mitinginde kendi yaklaşımlarını net bir şekilde ortaya koyarak “devletin Alevisi olmayacaklarını” haykırmışlardır.

Baskılara, gericiğe ve asimilasyon politikalarına karşı yapılan 3 Kasım mitingine on binlerce Alevi emekçi katıldı. Miting, son dönemde Alevileri hedef alan saldırılara karşı tepkinin ortaya konması bakımından anlamlı oldu. İçeriğinden katılımın geniş bir kesime yayılmasına kadar birçok bakımdan miting, olumlu özellikler taşıyordu. Özellikle de Kadıköy’ü dolduran Alevi emekçilerin, hükümetin gerici-baskıcı politikalarına karşı boyun eğmeyeceklerini, hakları ve özgürlükleri için mücadele edeceklerini coşkulu bir şekilde haykırmaları oldukça anlamlı olmuştur.

Dinci-gerici AKP hükümetinin farklı etnik, dinsel ve mezhepsel kimliklere karşı yürüttüğü asimilasyon politikalarından Alevi emekçiler fazlasıyla etkilenmiştir. Elbette Alevileri hedef alan asimilasyon politikaları sermaye düzenin 90 yıllık tarihi boyunca bir devlet geleneği olarak devam ettirilmiştir. Ancak saldırının dozajı hiç şüphesiz ki AKP hükümeti döneminde görülmemiş boyutlara varmıştır. Toplumun yönetiminde Diyanet kurumunun daha çok öne çıkmasından eğitimin dinsel temelde yeniden örgütlenmesine, kadınlar üzerindeki baskının artırılmasından Alevi emekçilere yönelik saldırıların artmasına, cemevlerinin belediyeler tarafından yıkılmasından 3. Köprü’ye “Yavuz Sultan” isminin konmasına kadar bir dizi uygulama, AKP döneminde Alevi emekçileri hedef alan saldırıların öne çıkanları olmuştur.

Bu baskı ve saldırılara karşı Alevi emekçilerin örgütlü mücadeleleri ve direnişi de yıldan yıla artarak devam etmiştir. Bu dönemde demokratik Alevi hareketi, Diyanet’in kaldırılması, laikliğin gerçek anlamda uygulanması, zorunlu din dersleri uygulamalarına son verilmesi, okullarda din derslerinin kaldırılması vb. talepler üzerinden yürüttüğü mücadele ile toplumsal mücadele dinamikleri içerisinde öne çıkmıştır.

Elbette ki Alevi toplumu da kendi içerisinde homojen değildir. İleri sürülen talepler ve bu taleplerin elde edilmesine yönelik mücadele anlayışları, bünyesindeki çeşitli sınıflar üzerinden farklı yaklaşımlara konu olmaktadır. İşte AKP hükümeti gelinen yerde İzzettin Doğan türünden “modern Hızır Paşalar”a dayanarak asimilasyon politikalarını hayata geçirmeye çalışmaktadır. Zira dinci-gerici hükümet de çok iyi bilmektedir ki toplumsal muhalefet sadece baskı politikalarıyla ilelebet dizginlenemez. Bu nedenle AKP hükümeti de Alevi toplumundaki kendisine yakın olan ve işbirliği yapabileceği güçleri kullanmaya çalışmaktadır. AKP’nin bu türden arayışlarına Alevi emekçilerden değil de burjuva sınıfsal kimliğiyle tamamen bu düzene ait olan İzzettin Doğan gibilerden yanıt gelmesi bu nedenle doğaldır.

Bu kirli işbirliğini reddeden, haklarını ve özgürlüklerini ancak mücadeleyle kazanacağına inan Alevi emekçiler ise, 3 Kasım mitinginde kendi yaklaşımlarını net bir şekilde ortaya koyarak “devletin Alevisi olmayacaklarını” bir kez daha haykırmışlardır. Dahası sadece kendi sorunlarını dillendirmemiş, aynı zamanda Haziran Direnişi’nden Kürt halkının

taleplerine, Suriye’ye yönelik emperyalist saldırganlıktan sosyal yıkım saldırılarına kadar bir dizi sorunu da dile getirerek kendi sorunlarıyla diğer demokratik sorunların bağıni kurmasını bilmişlerdir. Keza Alevi emekçilerin kendi taleplerini kazanabilmesinin yolu diğer emekçi kesimlerin sorunlarına duyarlı olmasından ve onların da desteğini almasından geçmektedir. Bu da Alevi emekçilerin sorunların çözümüne ilişkin eğilimlerini göstermektedir.

Bu tabloda Alevi emekçilerin tepkilerini ve enerjilerini kendi seçim hesapları doğrultusunda kullanmak isteyenler de bulunmaktadır. Başta düzen solu CHP olmak üzere reformist hareketler, Alevi emekçilerine çözüm yolu olarak düzenin parlamentosunu göstermektedirler. Alevilere yönelik saldırı ve inkâr politikalarını 90 yıllık burjuva Cumhuriyeti’nin geleneksel tutumu değil de AKP hükümetinin icraatlarıymış gibi sunmakta, onları yeniden bu düzene eklemlenmeye çalışmaktadırlar. Demokratik hak ve özgürlüklerin dışı bir mücadele ve bedel ödeyerek kazanabileceği gerçeğini unutturarak, çözümün “demokratik anayasa” ya da parlamentarist mücadele yoluyla çözülebileceğine ilişkin hayaller yaymaktadırlar. Bu ise Alevi emekçilerin bir kez daha oy deposu olarak görülmesi ve bu düzene mahkûm edilmesi anlamına gelir ki, sonuç itibarıyla İzzetin Doğanlar’ın tuttuğu yoldan farklı bir kapiya çıkmaz.

Alevi emekçiler bugünkü sorunlarına çözüm bulmak istiyorlarsa geçmişteki tarihsel deneyimlerine bakmalı ve “bozuk düzende sağlam çark” olacağını iddia edenlere kanmamalıdır. Alevi emekçilerin yolu Pir Sultanlar’ın ve diğer emekçi sınıfların mücadelesine karşı

3 Kasım 2013 / Kadıköy

“özgürlük, devrim, sosyalizm” mücadelesini büyütmelidirler. Ancak bu sayede sorunlarına nihai çözüm bulabilirler.

Elbette bu nihai hedefe varana dek inanç ve vicdan özgürlüğü savunulmalı, toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği için mücadele edilmelidir. Din ve devlet işlerinin tam olarak ayrılması ve Diyanet’in dağıtılması talepleri haykırılmalı, devletin dinsel kurumlara her türlü yardımına karşı çıkılmalı, gerici yuva tarikat ve cemaatlerin dağıtılması savunmalıdır.

Alevi-Sünni tüm işçi ve emekçiler mezhepsel ayrıcalıkların ve baskıların son bulması için, bilimsel, demokratik ve laik eğitim için, bilim, sanat ve kültür üzerindeki her türlü gerici baskı, sansür ve kısıtlamaların son bulması için mücadeleyi büyütmelidir.

Aleviler inkar ve asimilasyona karşı Kadıköy'deydi!

Alevi örgütlerinin 'inkarcılığa, asimilasyona karşı, eşit yurttaşlık ve inanç özgürlüğü' talebiyle örgütlediği miting için 3 Kasım'da Kadıköy'de yüz binler buluştu.

Mitingde cami-cemevi projesi, 3. köprüye Yavuz Sultan Selim'in adının verilmesi, 4+4+4 ile eğitimdeki dinci gericiğin artması protesto edilerek, inkarcılığa karşı işçilerle, Kürtlerle, devrimcilerle birlikte mücadelenin büyütüleceği vurgulandı.

Miting için Numune Hastanesi ve Söğütluçeşme olmak üzere iki yürüyüş kolu oluşturuldu. Kollarda başlayan yürüyüş öncesi alana şubeler bazında ve tekil girişler oldu. Diğer illerden gelenler sabah erken saatlerde Kadıköy'e gelmelerine rağmen, kürsünün kurulduğu alana saat 11.30'da girişlerine izin verildi.

İlk olarak Tokat, Kahramanmaraş, Sivas, Erzurum, Mersin, Bursa ve Aydın illerinden gelen Aleviler alana giriş yaptı. İstanbul dışından mitinge katılan Alevi kurum şubelerinin fazlalığı dikkat çekti. Kortejlerin coşku ve canlılığı öne çıkarken, AKP'ye, İzzettin Doğan-Fetullah Gülen'e, başta cami-cemevi projesi olmak üzere asimilasyon ve inkara dayalı politikalara tepkiler yer aldı. Mitingde Haziran isyan günlerinin ruhu da yansırken, şehitler unutulmadı. Gezi ruhuyla hesap sormak için mücadele çağrıları yükseldi.

Her iki yürüyüş kolunun en önünde Alevi kurumları yer aldı. Söğütluçeşme kolunda Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Genel Merkezi, Alevi Dernekleri Federasyonu, İstanbul ve il dışından gelen İskenderun, Kahramanmaraş, Didim, Aydın, Van, Sivas, Erzurum, Bursa, Manisa, Erzincan, Antalya, Malatya, Mersin, İzmir'in aralarında olduğu çok sayıda yerden Alevi kurumları yer aldı. Bu kolda ayrıca BDSP, DHF, Mücadele Birliği, Altınteri, Halkevleri, Gezi Tutukluları Aileleri Platformu, HDP ve HDK bileşenleri, TKP, ÖDP'nin de aralarında olduğu çok sayıda kurum yer aldı.

Komünistlerden kızıl kortej

Komünistler eyleme, kızıl flamalarla katılarak görsel bir kortej oluşturdu. "Faşist baskıya, gericiliğe ve asimilasyona geçit vermeyeceğiz!" ve üzerinde Marx, Engels, Lenin'in resmi olan "Bütün ülkelerin işçileri birleşin!" pankartı taşındı. Yürüyüş boyunca yapılan konuşmalarla devletin inkar ve asimilasyon politikaları teşhir edildi. Emperyalist savaş, baskı ve devlet terörü teşhir edilerek Gezi Direnişi'nin ruhuyla işçi ve emekçilere mücadeleyi büyütme çağrısı yapıldı. Komünistler, eylemin başından sonuna kadar hem yürüyüş kollarında hem de alanda *Kızıl Bayrak*, *Ekim Gençliği*, *Liselilerin Ses'i* nin satışını yaparken BDSP'nin asimilasyona karşı hazırladığı binlerce bildiri de Alevi emekçilere ulaştırıldı. Gezi tutsağı Burcu Koçlu'nun serbest bırakılması için de stand açılarak imza toplandı.

Eyleme liseli komünistler de pankartları ile katıldı. "Asimilasyona ve gericiliğe karşı direnişe özgürleşmeye! / Devrimci Liseliler Birliği" pankartı açan DLB'liler sloganlarla yürüyüşte yerlerini aldılar.

Numune Hastanesi kolunda ise Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin şubeleri, Garip Dede Dergahı, Hacı Bektaş Veli Kültür Derneği, Karacaahmet Sultan Dergahı, Dersim Dernekleri Federasyonu, çok sayıda

yöre derneği, Koca Mustafapaşa Dayanışması, Devrimci Alevi Komitesi, direnişteki Beltaş işçileri, KESK üyeleri yürüdü.

DİSK Genel Başkanı Kani Beko, Genel Sekreter Arzu Çerkezoğlu, KESK Genel Başkanı Lami Özgen, İstanbul Tabip Odası Başkanı Taner Gören, milletvekilleri Sebahat Tuncel ve Ertuğrul Kürkçü, sanatçı Pınar Aydınlar da mitinge katılım gösterenler arasındaydı. Yaşar Kemal, Türkiye Barolar Birliği Başkanı Metin Feyzioğlu da mesaj göndererek mitingi selamladılar.

Miting alanına girişler sırasında kürsüden yapılan anonslarla katılımcılar selamlandı. Miting alanında girişler ve anonslar kitlenin coşkulu alkışları ısıkları ve sloganları ile karşılanırken "Her yer Taksim her yer direniş!", "Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek!" sloganları sıklıkla atıldı.

Miting, yapılan saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşu sırasında Sivas Katliamı'nda yaşamını yitirenlerin adının okunması, Maraş'ta, Roboskî'de, Gezi'de, Lice'de, Diyarbakır cezaevinde öldürülenler, Deniz Gezmiş, Mahir Çayan, İbrahim Kaypakkaya, Hüseyin İnan, Yusuf Aslan'ın dile getirilmesi kitlenin "burada" haykırışları, ısıkları, havada sıkılı yumruklar, zafer işaretleri ve zılgıtları ile karşılandı.

Saygı duruşu sırasında alanın dolması nedeni ile çoğu kurum kortejleri dışarda kaldı. Alevi gençlerin girişte polis barikatlarını yıkarak açması ile kısa süreli bir arbeye yaşandı.

Miting programı Garip Dede Dergahı Yönetim Kurulu Başkanı Celal Fırat'ın konuşması ile başladı. Fırat devletin asimilasyon ve inkarcı politikalarına karşı mitingi gerçekleştirdiklerini ve hakları için mücadele edeceklerini dile getiren kısa bir konuşma yaptı.

Aleviler asimilasyona ve inkara geçit vermeyecek

PSAKD Başkanı Kemal Bülbül de konuşma yaparak, Fethullah Gülen'le işbirliği yapan İzzettin Doğan'a "Sen ne yapmak istiyorsun" diye seslendi. "Muaviye soylu" iktidardan hesap soracaklarını belirtti. Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı Genel Başkanı Ercan Geçmez, Şahkulu Dergahı Başkanı Mustafa Kemal Tural, Alevi

Kültür Dernekleri Başkanı Doğan Emir, birer konuşma yaparak asimilasyon politikalarını protesto ettiler.

Alevi Dernekleri Federasyonu Başkanı Hüsnüye Tahmaz da bir konuşma yaptı. Suriye'deki savaş politikalarına dikkat çeken Tahmaz, demokratik paketleri ile de insanların ciğerlerini yiyen, kadınları savaş ganimeti sayan gericilerin önünü açan yasaların çıkarıldığını vurguladı. Türban konusuna da değinerek, türbanın altına girecek kadar küçük olmadıklarını, ifade etti. Tahmaz, iktidarın adaleti ortadan kaldırdığını, tüm okulların imam hatibe çevrildiğini ve buna sessiz kalmayacaklarını belirtti.

Alevi Bektaş Federasyonu Başkan Yardımcısı Engin Gündüz, Lazkiye'de cihatçılara yapılan silah ve mühimmat yardımına değinerek, AKP iktidarının bu utancı taşıdığını belirtti.

"Demokrasi paketine" de değinen Gündüz, AKP'nin yandaşlarına çalıştığını, sadece tren olarak gördüğü demokrasiden kan ve göz yaşı getirdiğini belirtti. Gündüz şunları söyledi: *"Aleviler kızılbaşlar oldukça, kardeş kavgası çıkaramayacaksınız. Arzu etmezseniz, din dersini kaldırmazsanız, bu halkın direnişi ile kaldıracaksınız."* Gündüz, Türkiye halklarına seslenerek, *"Diyanetin hükmünden çıkın, bu Muaviyeler'in hükmünden çıkın, özgürleşin"* dedi.

Avrupa Alevi Dernekleri Konfederasyonu Başkanı Turgut Öker konuşma yaptı. Öker, Fethullah Gülen-İzzettin Doğan işbirliğindeki asimilasyon saldırılarına tepki göstererek Tuzluca'yı da direnenleri selamladı.

Mehmet Ayvalıtaş'ın annesi konuşma yaparak herkesi 21 Kasım'daki davaya çağırdı.

Ardından, Gezi Tutukluları Aileleri Platformu adına, Gezi tutsağı Hasan Tunç'un annesi Leyla Tunç bir konuşma yaptı. Tunç, 20 Kasım'da Eskişehir'de Ali İsmail Korkmaz davasının görüleceğini hatırlattı, herkesi davet etti. Tunç konuşmasını "Bu daha başlangıç mücadeleye devam!" sloganı ile bitirdi.

Mitingde direniş sürecinde yaşamını yitirenler ve Berkin Elvan selamlandı.

Konuşmaların ardından miting, Tolga Sağ, Muharrem Temiz, Gani Pekşen, Grup Yorum, Gülcihan Koç ve MKM sanatçısı İdris Demir'in ezgileri ile sona erdi.

Kapitalizm işsizliğin kaynağıdır...

Çözüm mücadelede, kurtuluş sosyalizmde!

İşsizliğin en tam çözümünün ise, üretim araçlarının üzerindeki özel mülkiyetin kalktığı ve üretimin kar için değil toplumsal çıkarlar için gerçekleştiği sosyalist düzende bulacağını bir an olsun akıldan çıkartmamalıyız.

Ekonomik krizin yansımaları bir dizi göstergenin yanı sıra açıklanan işsizlik verileri üzerinden de görülebiliyor. Buna göre Türkiye genelinde işsiz sayısının 2013 yılı Temmuz döneminde geçen yılın aynı dönemine göre 363 bin kişi artarak 2 milyon 686 bin kişiye yükseldiği ifade ediliyor. İşsizlik oranının bu dönemde yüzde 0,9 artarak yüzde 9,3'e ulaştığı belirtiliyor.

Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) Temmuz 2013 Hanehalkı İlgücü İstatistikî açıklamalarına bakılacak olunursa; Haziran ayına kıyasla Temmuz ayında istihdamın sanayide 24 bin, inşaatta 80 bin kişilik bir azalma yaşandığı görülüyor. Hizmet alanındaki istihdamın artışında da bir yavaşlama sözkonusu.

Öte yandan Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Araştırma Enstitüsü'nün (DİSK-AR) yaptığı açıklamaya göre TÜİK'in verilerine 2013 dönemi için umudu olmadığı için iş aramayan ya da son 3 aydır iş arama kanallarını kullanmayan ve bu nedenle işsiz sayılmayan kesimler de eklendiğinde gerçek işsizlik oranının yüzde 9.3 değil, yüzde 15.79 olduğu belirtilmektedir. Keza işsiz sayısının 2 milyon 686 bin değil, 4 milyon 894 bin kişiye ulaştığı ifade ediliyor. Yine bu rakamlara gizli işsizlik olarak görülen eksik ve yetersiz istihdam edilenler de ilave edildiğinde genel işsizlik oranının yüzde 19.45'e, işsiz sayısının ise 6 milyon 591 bine ulaştığı görülüyor.

İşsizlik rakamları üzerinden de anlaşılacağı üzere ekonomik kriz Türkiye'de de hızla derinleşmektedir. Dinci gerici hükümetin ekonomiye dair yaptığı tüm güzellemelere rağmen büyüme rakamlarındaki düşüş, dış borçlardaki büyüme ve döviz kurlarında yaşanan artış gidişatın hiç de çizilen tozpembe tabloya denk düşmediğini ortaya koyuyor. İşçi ve emekçiler için bu durumun en somut karşılığı ise işsizliğin artışı oluyor.

Elbette rakamların diliyle ifade edilen bu gerçekliği en iyi bilen ve yaşayan ise hiç şüphesiz ki işçi ve emekçiler olmaktadır. Ama bilinmeyen ya da sermayenin işçi sınıfının farkına varmasını istemediği diğer bir gerçeklik ise işsizliğin işçi ve emekçilerin bir kaderi olmayıp onlara sermaye düzeni tarafından dayatılıyor olmasıdır. Zira işsizlik kapitalizmin yol arkadaşıdır. İşsizlik bir zorunluluk değil kapitalizmin yarattığı bir sorundur.

İşsizlik bir tercihtir; çünkü kar için üretim anlayışına dayanan kapitalist düzende kar oranlarının düşme eğilimi gösterdiği her koşulda bu durumu koruyabilmek için ilk başvurulacak yöntemlerden biri olarak işten çıkartmalar gündeme gelir. Ekonominin durağanlaştığı dönemlerde ise kitlesel işten çıkartmalar yaşanır. Fakat çalışma sürelerinin kısaltılması ve bu yolla yeni işçi alımları da bir tercihken bu yöntem kar oranlarını daha fazla düşüreceğinden sermaye sınıfı tarafından tercih edilmez. O halde işsizliğin tamamen ortadan kaldırılması ancak onu doğuran koşulların, yani artı değer sömürüsü ve meta üretimi üzerine kurulmuş olan kapitalist üretim tarzının dışına çıkılmasıyla mümkün olabilir. Bunun dışındaki her yol işsizliğin nispi olarak azalması veya artmasına yol açar fakat

işsizlik problemini tamamen ortadan kaldırmaz.

Öte yandan işsizlik sermaye sınıfının işçi sınıfı ve emekçileri daha ucuza, daha ağır şartlar altında çalışmaya ikna edebilmesi için zorlayıcı bir etken olması bakımından da sürekli el altında tutulan bir silah işlevi görür. Bu yüzden işçi ve emekçileri adeta bir veba salgını gibi tehdit eden işsizlik, kapitalistler tarafından her daim korunur ve meşru kılınır. Örneğin dinci gerici partinin şefi Erdoğan "üniversiteden her mezun olan iş bulacak diye bir kural yok" diyerek aslında temsil ettiği kapitalist düzenin anlayışını toplum nezdinde meşrulaştırmaya çalışmaktadır.

İşsizlik, kar mantığına dayalı kapitalist üretim tarzının "doğal" bir sonucu ve sermaye sınıfının bilinçli politikalarıyla sürekli olarak desteklenirken, kapitalistler tarafından işsizliğe sunulan "çözüm" önerileri de bu temel mantığın dışında olamaz. Yani işçi ve emekçilere işsizliği dayatanlar "çözüm" adı altında işsizliğin daha yaygınlaşmasına ve genelleşmesine yol açacak politikalar sunarlar. Çünkü gerçek amaç işsizliğin çözümü değil kar oranlarının daha fazla arttırılmasıdır. Bunun için işçi ve emekçilere önerilen yol; her türden güvenceyi ortadan kaldıracak ve emekçilerin işsiz kalmamak için daha kıyasıya bir rekabet içine girecekleri esnek çalışma modelleri olur. Taşeronluk sisteminden, kiralık işçi uygulamalarına, belirli süreli çalışma sözleşmelerinden, parça başı, prim usulü vb. üretim biçimlerine kadar bir dizi yöntem kapitalistler tarafından sürekli ve her defasında daha ağır biçimde dayatılır.

İşsizliğin ülkemizde de çığ gibi büyümeye başladığı bu dönemde AKP hükümetinin bir kez daha "istihdam paketi" vb. çalışmalarıyla karşımıza çıkıyor olmalarının bundan öteye bir anlamı yoktur. Onlara göre işgücü piyasası çok "katı" olduğu için istihdam artmıyor ve işsizlik artıyormuş. Yani işçi ve emekçilerin sırtından geçinen asalak patronlar işçileri işten çıkartabilmek için bugün olduğundan daha rahat koşullar istemektedirler. Hiçbir kural tanımadan, alabildiğine keyfi ve her türlü yükümlülükten kurtularak bizleri çalıştırmak istiyorlar. Bu türden bir yaklaşımın, işsizliğin ortadan kaldırılması için hiçbir önemi yoktur. İşsizliğin ortadan kaldırılması ancak onu doğuran koşulların, yani artı değer sömürüsü ve meta üretimi üzerine kurulmuş olan kapitalist üretim tarzının dışına çıkılmasıyla mümkün olabilir. Bunun dışındaki her yol işsizliğin nispi olarak azalması veya artmasına yol açar fakat

tazminatının fona devredilmesi olmak üzere, özel istihdam bürolarından, esnek çalışma modellerine kadar bir dizi uygulamayı "Ulusal İstihdam Stratejisi" adı altında hayata geçirmeye çalışıyorlar. Kadın istihdamının önünü açıyorlar diyorlar fakat işçi ve emekçi kadınları ya evde çocuk doğurmaya ya da çalışacaksa her türlü güvenceden yoksun, düzensiz ve belirsiz çalışma koşulları dayatıyorlar.

Hiç şüphesiz ki bu sözde istihdam paketlerinden biz işçi ve emekçiler için yeni iş kapıları değil sermayeye daha fazla kölelik etme koşulları çıkacaktır. Bu da işsizliğin azalması değil daha geniş ve genel bir hal alması anlamına gelecektir. Ancak bu durumu tayin edecek olan onların verecekleri kararları değil bizlerin göstereceği mücadele direnci ve azmi olacaktır. Eğer biz işçi ve emekçiler haklarımız uğruna dişe diş bir mücadeleyi göze alır, birleşir ve örgütlü bir mücadele yolu tutar isek ancak o zaman mevcut haklarımızı koruyabilir ve yanı sıra işsizliğe karşı da bir çözüm yolu bulmuş oluruz. Fakat işsizliğe karşı en nihaiyi çözümün onu sürekli doğuran "bataklığı" kurutmaktan yani artı değer sömürüsü ve özel mülkiyete dayalı kapitalist düzeni alaşağı etmekten geçtiğini unutmamalıyız. İşsizliğin en tam çözümünün ise, üretim araçlarının üzerindeki özel mülkiyetin kalktığı ve üretimin kar için değil toplumsal çıkarlar için gerçekleştiği sosyalist düzende bulacağını bir an olsun akıldan çıkartmamalıyız.

O günlere ulaşana değin işçi sınıfının devrimci partisinin programında yer alan "Herkes iş, tüm çalışanlara işgüvencesi", "Tüm çalışanlar için genel sigorta (işsizlik, sağlık, kaza, yaşlılık vb). Sigorta primlerinin devlet ve işveren tarafından ödenmesi. Sosyal sigorta kurumlarında işçi ve emekçi denetimi", "7 saatlik iş günü 35 saatlik çalışma haftası", "Esnek üretim, prim, parça başı akord vb. çalışma sistemlerinin ve taşeronlaştırmanın yasaklanması" (TKİP Programı Acil demokratik ve sosyal istemler bölümü, Emekğin korunması bölümü) gibi talepler uğruna mücadeleyi büyütmeliyiz.

DİSK'ten #Direnişçi eylemleri

DİSK, kıdem tazminatının gaspına ve esnek çalışma saldırılarına karşı başlattığı #Direnişçi kampanyasını Kartal ve Gebze'de yaptığı yürüyüşlerle sürdürdü.

Kartal'da DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş, Devrimci Sağlık-İş, Genel-İş sendikalarına üye Anadolu yakasında bulunan işçilerinin katıldığı eylem, Kartal Köprüsü üzerinde buluşmasıyla başladı.

En önde DİSK yazılı pankartın olduğu yürüyüş kortejinin arkasında "Güvencesiz, kurlsız çalıştırmaya, taşeronlaştırmaya, işçi simsarlığına hayır! Kıdem tazminatımız iş güvencemizdir, yok edilemez! Köleliğe karşı #DİRENİŞÇİ" pankartı taşındı. Arka tarafta da DİSK'e bağlı sendikalar, devrimci ve ilerici kurumlar yer aldı.

Köprüden başlayan yürüyüşle merkeze gelen kitle, AKP Kartal İlçe Binası'nın önüne gitmek istediğinde polis yığınağıyla karşılandı.

Bu esnada polisin tutumu "İşçilere değil, çetelere barikat!" sloganları ile protesto edildi.

Polisin AKP Kartal ilçe binasının önünde açıklama yapılmasına engel olmasının ardından Kartal Meydanı'na geçilerek basın açıklaması burada gerçekleştirildi.

Basın metnini DİSK Genel Başkanı Kani Beko okudu. Beko, kıdem tazminatının gaspedilmek istenmesine ve esnek çalışma uygulamalarına karşı mücadeleyi sürdüreceklerini ifade etti.

Eyleme BDSP'de flamaları ve "Kıdem tazminatı gaspına, özel istihdam bürolarına, esnek çalışma koşullarına karşı örgütlenmeye! Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!" yazılı ozalitle katıldı. Eylemde Kızıl Bayrak işçilere ulaştırıldı.

Basın açıklamasının ardından sonlandırılan eyleme; HDP, ÜİD-DER, TKP ve DAF da destek verdi.

Gebze'de ise 4 Kasım günü Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şubesi'nde yapılan DİSK Temsilciler Kurulu'nun ardından eylem gerçekleştirildi.

Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şubesi önünde

birçok fabrikadan işçiler toplanmaya başladı. Yürüyüşte Birleşik Metal-İş'te örgütlü birçok fabrikadan gelen işçiler ile Lastik-İş ve Nakliyat-İş'te örgütlü fabrikalardan işçiler yer aldı.

FENİŞ işçileri yürüyüşle geldiler

Kıdem tazminatları ve maaşları gasp edilerek işten çıkartılan Feniş işçileri de eyleme katıldılar. Eski Öğretmenler Evi'nden yürüyüşe başlayan işçiler "Maaşlarımız ve kıdem tazminatımız gasp edilemez / Feniş Alüminyum işçileri" pankartı ile yolu keserek yürüdüler.

Coşkulu ve kitlesel yürüyüş

Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi'nin önünden başlayan eylemde Eskişehir'dan geçilerek Cumhuriyet Meydanı'na kadar yüründü. Cumhuriyet Meydanı'na gelindiğinde DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu basın açıklamasını okudu. Yapılan açıklamada kıdem tazminatının gaspedilmek istenmesi eleştirilirken bu hakkın gaspedilmesiyle iş güvencesinin de ortadan kalkacağı ifade edilerek mücadelenin gerekliliğine vurgu yapıldı.

Eyleme birçok sendika ve demokratik kitle örgütünün temsilcileri katılım sağladı. BDSP ve ÜİD-DER kendi pankartları ile yürüyüşte yer aldılar.

BDSP, "Kıdem tazminatının gaspına karşı birleşik, örgütlü mücadeleye" ozaliti ve kızıl flamalar ile katıldı. Ayrıca 17 Kasım'da gerçekleştireceği "Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı" etkinliğinin bildirilerini işçilere ulaştırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - [Kızıl Bayrak / Gebze-Kartal](#)

Aliağa'da kıdem eylemi!

Aliağa Emek ve Demokrasi Platformu tarafından kıdem hakkının gaspına karşı 1 Ekim'de eylem örgütlendi.

Kitlenin Petrol-İş Sendikası önünde toplanmasıyla birlikte pankartlar açıldı. Aliağa Belediyesi işçileri de eyleme Genel-İş Sendikası flamalarıyla katıldılar. Önde "Sakin ha dokunma, kıdem hakkımız güvencemiz! Aliağa Emek ve Demokrasi Platformu", arkasında ise "Kıdem tazminatına dokunma! Petrol-İş Sendikası" yazılı pankartlar taşınırken, arkasında işçi ve emekçiler kortej oluşturarak yürüyüşe başladı.

Sık sık sloganlar atılan eylemi çevreden geçenler de ilgiyle izleyerek destekledi. Yürüyüşle Demokrasi Meydanı'na gidilerek basın açıklaması gerçekleştirildi.

Basın açıklamasını platform adına Petrol-İş Sendikası Aliağa Şube Başkanı İsmail Doğan okudu. İşten atmalara, taşeronlaştırmaya, esnek üretime ve bunların bütünü olan Ulusal İstihdam Stratejisi'ne karşı mücadele vurgusunun yapıldığı açıklamada son olarak şunlar ifade edildi: "Kıdem tazminatının gaspına ve işçilerin her türlü kazanımına karşı yapılan saldırılar karşısında emekçileri uyanık olmaya, sendikaları genel grev dahil her türden direnişi örgütlemeye, siyasi partilerimizi emekten işçiden yana yer almaya bu mücadelede işçilerin yanında olmaya davet ediyoruz."

Eylem açıklamanın ardından atılan sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Leroy Merlin'de işten atma saldırısı!

Türkiye'de ilk AVM grevinin yaşandığı Leroy Merlin'de işten atma saldırısı yaşandı.

Leroy Merlin yönetiminin "kırmızı çizgimiz" diyerek kapsam dışında bırakmak istediği muhasebe bölümünün sözleşme sonrası kapsam dışında kalmasıyla, greve çıkan Derya Gökçay "daralma gerekçesi" ile işten atıldı.

Leroy Merlin yönetimi, işe başladığı ilk günden itibaren Derya üzerinde baskıları arttırdı. "Sözleşme sonrası aynı koşullarda olan başka bölümde sendikalı çalışabilir veya aynı yerinde çalışmak istiyorsa da işine dokunulmayacak" vaadinde bulunan Leroy Merlin yönetimi, muhasebe bölümünden ayrılıp depoda çalışması için Derya'ya baskı uygulamaya başladı. Aynı çalışma koşulları haricinde başka bölümde çalışmayı kabul etmeyen Derya'ya bu sefer istifa baskısı yapılmaya başlandı. Ardından tazminatlı olarak işten atıldı.

Sendikalı işçilere baskı

Grev sonrası işlerine başlayan işçiler üzerinde baskılar arttırıldı. Birçok işçinin bölümlerinin kaydırılmasının yanında sendikalı birçok işçi için de tutanaklar tutulmuş durumda.

Kızıl Bayrak / Bursa

Devrimci sınıf faaliyetlerinden...

Sınıf devrimcileri, bulundukları her alanda son zamanlarda artan yoğun devlet-polis terörüne karşı işçi ve emekçileri devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmeye çağırıyor. “Özgürlük, devrim, sosyalizm” şiarını işçi ve emekçilere taşımaya devam ediyor.

Küçükçekmece’de BDSP imzalı “Faşist polis terörüne karşı direnişel”, “Özgürlük, Devrim, Sosyalizm!” afişlerinin yanı sıra “Gericiliğe, faşizme, emperyalizme karşı direnişe, özgürleşmeye!” şiarlı DLB afişleri İnönü Mahallesi, Kanarya, Yenibosna ve Şahintepe’ye yaygın olarak yapılıyor.

Sarıgazi’de sınıf devrimcileri 31 Ekim’de Penta Elektronik fabrikası ve Enel Elektrik fabrikasında çalışan işçileri kölece çalışma koşullarına, kıdem tazminatının gaspına karşı 16 Kasım’da gerçekleşecek “Özgürlük, devrim, sosyalizm” etkinliğine çağırdı. Dağıtımlar sırasında işçilerle kıdem tazminatı üzerine sohbet edildi.

1 Kasım’da da sabah işe giriş saatinde İMES E Kapısı’nda etkinliğin içeriğini, kapsamını anlatan bildiri dağıtımı gerçekleştirdi. İşçilerle yaşanan hak gaspları ve kıdem tazminatının fona devri konusunda, kapitalizmin alternatifinin sosyalizm olduğu üzerine sohbet edildi.

Manisa’da BDSP’liler “Özgürlük, devrim, sosyalizm!” şiarlı afişleri Yeni Mahalle, Merkez Efendi, Şoförler Cemiyeti gibi işçi duraklarının bulunduğu alanlarda kullandılar.

Afiş faaliyeti sonrası, afiş yapan iki sınıf devrimcisi TMSH ekipleri tarafından durdurularak GBT işlemi uygulandı. İşlem sonrası para cezası kesilmesinin ardından, bir BDSP’li, araması olduğu gerekçesiyle gözetim altına alınarak emniyete götürüldü. Savcılığa sevk edilen sınıf devrimcisi, savcılık sorgusunun ardından serbest bırakıldı.

Öte yandan, Devrimci Liseliler Birliği de Manisa’da mücadele çağrısını yükseltti. “Gericiliğe, faşizme, emperyalizme karşı direnişe, özgürleşmeye!” şiarlı afişleri kent merkezine yaptı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece-Ümraniye-Manisa

Sınıf dayanışmasını güçlendiriyorlar!

THY grevcilerini ve Kazova işçileri ziyaret eden FENİŞ direnişçileri, sınıf dayanışmasını güçlendiriyor.

İlk olarak THY grevcilerini ziyaret eden Fenış işçileri havayolu işçileriyle grev alanında sohbetler gerçekleştirdi. Yapılan sohbetlerde sınıf dayanışmasının büyütülmesi gerektiği vurgulandı.

THY grevcilerinin yanından ayrılan FENİŞ işçileri, Mecidiyeköy’de bulunan Aloğlu Holding önüne geçtiler. Pankartlarını açan FENİŞ işçileri yoldan geçenlere haklarının gaspedildiği, Aloğlu’nun hırsız olduğu üzerine teşhir konuşmaları yaptılar.

Mecidiyeköy’deki eylem sonlandırıldıktan sonra Kazova işçilerinin yanına ziyarete gidildi. Kazova işçileri, süreçlerini anlattılar, işgal ve üretime geçme deneyimlerinden bahsettiler. Yapılan konuşmalarda Kazova işçileri direnişlerin ortaklaştırılmasının önemi üzerine vurgular yaparak, direnişleri birleştirme çağrısında bulundular.

FENİŞ işçileri ayrıca direniş çadırında film gösterimi gerçekleştirdiler. Maden ocağındaki bir devrimci ve işçileri, yaşananlara karşı mücadele sürecini anlatan “Maden” filminin gösterimi yapıldı.

Fenış Alüminyum işçileri TÜSİAD’ın önündeydi!

İşçiler 31 Ekim günü eylemlerini TÜSİAD’ın Taksim Tepebaşı’ndaki binasının önüne taşıdılar.

Fenış Alüminyum İşçileri imzalı “Maaşlarımız ve tazminatımız gaspedilemez!” pankartlarıyla yürüyüş ve sloganlar eşliğinde Fenış patronu Sedat Aloğlu’nun da üye olduğu TÜSİAD’ın önüne girdiler. Taksim’de yapılan eylem, 31 Ekim günü eylemlerini TÜSİAD’ın Taksim Tepebaşı’ndaki binasının önüne taşıdılar.

konuşma yapıldı. Yapılan konuşmada Gebze’de yakın zamanda 9 fabrikanın kapandığı belirtildi. Fenış Alüminyum’un da bu fabrikalardan biri olduğu söylendi. “Sedat Aloğlu’nun hiçbir hakkımızı vermeden 3 aylık maaşlarımız, tazminatlarımızı ve 1 yıllık zam farklarını gaspetmek istiyor” denilen açıklamada süreç aktarıldı. İşçiler konuşmadan sonra oturma eylemine başladılar.

Eylemde üzerinde “Emek hırsız Sedat Aloğlu” yazan patronun maketi de TÜSİAD’ın önüne getirildi. TÜSİAD önüne kurulan polis barikatı işçilerin kararlı duruşlarıyla geriye çekildi. Fenış Alüminyum işçileri TÜSİAD’ın kapısına dayandı. Burada Fenış Alüminyum işçileri adına Fırat Güneş açıklama yaparak eylemlerinin her gün devam edeceğini belirtti. Açıklamanın ardından getirilen maket sloganlarla ateşe verildi. İşçiler, sloganlar eşliğinde otobüslerine binerek fabrikaya döndüler.

Birleşik Metal-İş’ten Fenış direnişine destek

1 Kasım günü direnişçilerin öğle yemeği Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şubesi tarafından verildi. Sendika temsilcileri ve şube çalışanları da yemek dağıtımına katıldı. Yemek sırasında bir konuşma yapan Birleşik Metal-İş şube yöneticilerinden Ali Gündüz sınıf dayanışmasının önemine değindi. Maddi manevi her türlü desteği Fenış işçilerine sunacaklarını ifade etti.

Kızıl Bayrak / Gebze

KESK ve bağlı sendikalara çağrımızdır!

Sosyalist Kamu Emekçileri'nin KESK ve konfederasyona bağlı sendikalara "özgür giyim kuşam" eylemi üzerine yaptığı çağırısı sunuyoruz.

AKP'nin sahte demokrasi paketini açıklamasının ardından Eğitim Sen'in başlatmış olduğu "özgür giyim kuşam" eylemi devam ediyor. Eğitim Sen'in çağırısı üzerine binlerce öğretmen sivil kıyafetleriyle okullarına gidiyor. Ne var ki, eyleme katılan emekçileri ne KESK ne Eğitim Sen yeterince sahipleniyor.

Eğitim Sen'in özgür kıyafet eylemini, kamu emekçilerini ayrıştırıcı bir zeminde, "*dinsel sembolere karşıtlık*" adı altında geliştirmiş olması, eylemi darlaştırıyor. Buna rağmen, Eğitim Sen üyesi binlerce öğretmen eylemi sürdürüyor. Eylem sonrasında yaptığı ikinci açıklama ile Eğitim Sen, eylemi darlaştıran yaklaşımı düzeltmeye çalıştı. Ancak bu, Eğitim Sen ve KESK'in kılık kıyafet sorunu üzerinden yaratmış olduğu algıyı ortadan kaldırmaya yetmemektedir.

Eğitim Sen'in "*Kamuda 'Kılık - Kıyafet Özgürlüğü' Söyleminin Gerçek Olmadığı, Yönetmelik Değişikliği ile Net Bir Şekilde Görülmüştür!*" başlıklı ikinci açıklaması, doğru bir zeminde hem AKP'nin sahte özgürlükçülüğünü teşhir ediyor hem yasakçı yönetmeliğin devam ettirilmesi karşısında eğitim emekçilerini tutum almaya çağırıyor. Bu açıklamayla, sorunu "başörtüsü" meselesine darlaştıran algının önemli oranda aşıldığı görülmektedir.

Ne var ki, geçmiş süreçlerin ürünü olan algının emekçiler arasında yarattığı karşıtlıklar, eyleme katılanlar üzerinde baskı yaratıyor. Eylemin istikrarlı bir çaba ile yaygınlaştırılmaması ise, idare karşısında eğitim emekçilerinin elini güçsüzleştiriyor. Bu tablo aşılamazsa eğer, önümüzdeki süreçte eyleme katılan eğitim emekçilerinin yoğun bir soruşturma saldırısıyla yüz yüze kalacakları aşıkardır.

AKP iktidarının henüz -*birkaç istisnai soruşturmayı bir yana bırakırsak*- yoğun bir soruşturma terörüne başvurmamış olması kimseyi şaşırtmamalıdır. Bu taktik, eylemin zayıf kalacağına ve kendiliğinden sönmüneceğine dönük bir beklentinin ürünüdür. Diğer bir etken ise, bu aşamada soruşturma saldırısının başlatılmasının, AKP'nin sahte özgürlükçülüğünün teşhir olmasına ve eylemlerin yayılmasına yol açabileceği korkusudur. Kısacası dinci-Amerikancı AKP, uygun zamanı kollamaktadır.

AKP'nin sahte demokrasi paketiyle, sadece başörtüsüne dönük kısıtlamaları kaldırması, emekçilerin dinsel inançlarını istismar edip siyasi rantı havale etme derdinde olduğunu kanıtlamaktadır. AKP'nin bu sahte özgürlükçülüğünü teşhir etmek bugünün en acil görevlerinden biridir. Ancak bunu yaparken "başörtüsü" savunuculuğu ya da karşıtlığı ekseninde bir tutum geliştirmemek, sorunu tam bir kılık kıyafet serbestliği üzerinden ele almak büyük önem taşımaktadır. Ne var ki, "başörtüsü" meselesi, KESK ve bağlı sendikaları da kilitleyen bir mesele olmuş, kılık kıyafet yönetmeliğinde yapılan "başörtüsü" ile sınırlı düzenlemeler karşısında Eğitim Sen'in (ilkini yine yanlış bir zeminde olsa da) geliştirdiği tutumun ötesine geçilememiştir.

Eğitim Sen "özgür kıyafet" eylemini pasif bir biçimde sürdürürken, KESK ve diğer bağlı sendikalar

ise süreci sessizce izlemektedirler. Eğitim Sen eğer önümüzdeki dönemde gelişebilecek soruşturmalara göğüs germek, eylemin sönmünemesine izin vermemek ve onu yaygınlaştırmak istiyorsa, "özgür kıyafet" tutumunu eylemli bir hatta dönüştürmek durumundadır.

Okullarda, illerde fiili eylemli bir tutum geliştirmek, basın açıklamaları, imza kampanyaları gibi araçlar ile özgür kıyafet talebini örgütleyip yaygınlaştırmak, günün ertelenemez görevidir. KESK ve ona bağlı sendikalar ise, bir an önce eğitim emekçilerinin eylemine fiili destek örgütlemelidirler.

Vurgulamak gerekiyor ki, binlerce eğitim emekçisinin soruşturma terörünü de göze alarak günlerdir sürdürdüğü eylemi, KESK ve ona bağlı sendikaların sahipsiz bırakmaları, kamu emekçileri hareketine darbe vurmaktan başka bir anlam taşımayacaktır. Bu arada belirtelim ki, bütçe dönemi boyunca satış sözleşmesi üzerinden Memur Sen'i teşhir etmek ve kamu emekçilerini talepleri uğruna harekete geçirmek de KESK'in sorumluluk alanındadır. "Satış sözleşmesini tanımıyoruz" gibi başlıklar altında kampanya ve eylem süreci örgütlemek, bunu, "özgür kıyafet" eylemi ile bütünleştirmek amaca uygun bir tutum olacaktır.

Eğitim Sen ve KESK başta olmak üzere, bağlı sendikalar, sendika şubeleri ve öncü kamu emekçileri "özgür kıyafet" eylemini sahiplenmekle yükümlüdürler. Bütçe döneminden de yararlanarak eylemi, kamu emekçilerinin güncel talepleriyle birleştirerek büyüten bir süreç olarak örgütlemek için harekete geçmelidirler. Bu aynı zamanda, AKP'nin sahte özgürlükçülüğünün ve kamu emekçilerini yok sayan tutumunun teşhir edilmesinin, emekçilerin sınıfsal talepler etrafında buluşturulmasının da olanağı olarak değerlendirilmelidir.

Sosyalist Kamu Emekçileri olarak, KESK ve bağlı sendikaları, sendika şubelerini ve öncü kamu emekçilerini eğitim emekçilerinin "özgür kıyafet" eylemini sahiplenmeye, bütçe dönemine ilişkin somut taleplerle bütünleştirerek eylemli bir hat örmeye çağırıyoruz.

Sosyalist Kamu Emekçileri

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org> 08 Kasım 2013

Batıkent'te UİS tartışıldı

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, 3 Kasım günü SODER'de Ulusal İstihdam Yasası ve Kıdem Tazminatı konulu söyleşi gerçekleştirdi. OSTİM, İvedik, belediye ve sitelerde çalışan işçilerin katıldığı söyleşide gündemdeki Ulusal İstihdam Yasası'nın neler getirdiği ve yasaya karşı neler yapılması gerektiği üzerinden iki sunum gerçekleştirildi.

UİS ile sömürü katmerlenecek

İlk sunumda gündemdeki yasa işlenirken genel olarak kıdem tazminatının gaspı vurgusu öne çıktı. Yasanın aslında işçi ve emekçiler için tam kölelik getirecek saldırılarla dolu olduğu ifade edildi. Sermayenin uzun bir zamandan beri içinden geçtiği kriz dönemlerinde faturayı işçi ve emekçilere ödettiği, sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda geçmişten günümüze gerçekleştirilen saldırılar anlatıldı.

Yasada dört başlığın öne çıktığı belirtildi. "Taşeron uygulamasının yasallaştırılması", "işçi kiralama büroları", "kıdem tazminatının fona devredilerek gasp edilmesi" ve "kadın istihdamı" başlıklarının her birinde çalışma yaşamının sermaye lehine düzenlenmesi ve patronların üzerindeki yüklerin alınarak sömürünün katmerlenmesi anlamına geldiği vurgulandı.

Saldırıya karşı haziran ruhu kuşanılmalı

"İşçi ve emekçileri tam anlamıyla köleleştirecek bu yasa karşısında ne yapmalıyız?" sorusu üzerinden ikinci sunum gerçekleştirildi. Bu sunumda sermayenin kapsamlı saldırıları karşısında hak alıcı bir mücadelenin yürütülmesi gerektiği, bu çerçevede yakın bir zamanda kitlelerin kendi talepleri etrafında sokağa döküldüğü Haziran Direnişi'nin örnek alınması gerektiği ifade edildi. "*Haziran Direnişi'nin ruhunu fabrikalara, atölyelere yani çalıştığımız her alana taşıyabilmemiz gerekiyor*" denildi. Sermayeye geri adım attırarak şeyin ancak hak alıcı bir mücadele olacağı vurgulandı.

Sendikaların bu saldırı yasası karşısında hak alıcı bir mücadele hattını ortaya koyamadıkları belirtilirken, DİSK'in saldırı yasasına karşı başlattığı "direnişçi" kampanyasının önemli bir kampanya olduğu ancak tek başına saldırı yasasını püskürtmeye yetmeyeceği vurgulandı.

Taban örgütlülüklerinin güçlendirilmesi ve üretimden gelen gücün kullanılmasıyla sermayeye geri adım attırılabilirliği ifade edildi.

"Çalışma alanlarımızda ne yapabiliriz" sorusuyla söz söyleşiye katılan işçilere bırakıldı. Anamlı tartışmaların yapıldığı bu bölümde somut kararlar da alındı. Burada yapılan tartışmalarda yasanın içeriğine dair işçileri bilgilendirecek bir materyal çıkartarak bunun kullanılması, belli periyotlarla biraraya gelerek gündemin değerlendirilmesi, söyleşide bulunan işçiler arasında iletişim sağlanması ve saldırı yasası üzerinden gerçekleştirilecek olan eylem ve etkinliklere hep birlikte destek verilmesi kararları alındı. Alınan somut kararların ardından söyleşi sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

H. First

İşçi sınıfı 12 Eylül döneminin yarattığı tepki birikimini oldukça erken bir zamanda eylemli biçimde dışa vurmuştu. 1987'den başlayarak 1991 başında doruğuna ulaşan kitlesel sınıf dalgası bunun ifadesi idi. '87'de Netaş ve Derby grevleriyle başlayan, '89'da Bahar Eylemlilikleri'yle büyük bir ivme kazanan, '90

sonbaharında Zonguldak'taki o büyük madenci fırtınasıyla en üst düzeye çıkan ve ardından kırılan dalga... İşçi sınıfı kitlelerinin bu büyük hareketliliği tümüyle 12 Eylül birikiminin ürünü idi ve dönemin hemen ardından kendini etkin biçimde açığa vurmuştu. Ardından '90'lı yıllar boyunca ve daha sonrasında, işçi sınıfı tepki ve hoşnutsuzluğunu, değişik birimler ya da sektörlerde, çok değişik vesilelerle, çok değişik biçimlerde hep ortaya koyageldi. İşçi sınıfına esnek bir tanımlamayla kamu çalışanlarının önemli bir kesimi de dahil edilmelidir, ki bütün bu dönem boyunca onlar da şu veya bu biçimde hep bir hareketlilik içinde oldular. Ama kısmen gençliğin dar bir kesimi hariç tüm öteki kesimler, özellikle de en farklı kesimleriyle küçük-burjuva katmanlar, bunu bugüne kadar ancak sınırlı bir şekilde yapabildiler.

'80'li yıllardan beri kendi dar mecrasında ilerleyen Kürt hareketi doğal olarak bunun dışındadır. Kürt ulusal hareketi kitleselleşmiş biçimiyle bu ülkede yirmi yılı aşkın bir süredir var. Zira Türkiye'de sosyal mücadelenin ezildiği dönem, Kürt hareketinin yükselmeye başladığı dönemdir aynı zamanda. '80'li yılların ikinci yarısından itibaren Kürt halkının o büyük tarihsel-ulusal birikimi kendini açığa vurdu, çok değişik evrelerden geçti ve bugüne kadar süregeldi. Buna kendi yönünden zaman zaman Alevi kitlelerinin mezhepsel ezilmişlik ve bunun ürünü demokratik istemler üzerinden yaptığı çıkışlar eklenebilir. Fakat bu etkin ve büyüyen bir kitle dinamiğinden çok yıldan yıla gerçekleşen barışçıl güç gösterileri sınırlarını aşmadı.

Denebilir ki Haziran Direnişi, yeni dönemde, alabildiğine heterojen bir tepki birikiminin kendini birleşik, kapsamlı, etkili, soluklu ve uzun süreli olarak dışa vurduğu bir ilk büyük kitle hareketi oldu. Susturulmuş, sindirilmiş, atomize edilmiş, karşı durmasını bilmeyen yığınların beklenmedik biçimde etkin bir ayağa kalkışydı bu.

AKP karşıtlığı ortak paydası

Direnış oldukça özgün bir vesile üzerinden patlak vermiş olsa bile asıl harekete geçirici etkenin AKP iktidarına karşı birikmiş tepki olduğu yeterince açık. Öfkeyle ayağa kalkmış kitlelerin baş hedefi AKP hükümeti, daha çok da hükümetin başı olarak Tayyip Erdoğan'dı. Ama Tayyip Erdoğan burada bir politikanın, bir programın, bir yönelimin, bir yönetimin de baş temsilcisi, yoğunlaşmış bir simgesidir. Dolayısıyla öfke ve tepki kişiye değil fakat onun simgelediği bütün bir

politika ve icraatadır.

Direnış içinde sosyal konumu ve siyasal eğilimleri bakımından heterojen fakat AKP karşıtlığı ortak paydasında birleşmiş geniş bir kitle yer aldı.

Bunun içerisinde AKP iktidarının baskı, sömürü, yıkım ve yağma politikalarına karşı yılların hoşnutsuzluğu içinde bulunan başta işçi sınıfı olmak üzere farklı emekçi katmanlar var. Direniş bu yönüyle bir sosyal-sınıfsal öfke patlamasıdır.

Öte yandan direniş içinde kendini cumhuriyet değerlerine bağlı sayan ama salt bundan da ibaret olmayan etkili bir laik tepki birikimi var. AKP çatısı altında birleşmiş dinsel gerici koalisyonu ortaçağ artığı ideoloji ve normları, bunun gereği olan kuralları ve elbette bunun gerektirdiği yasakları, doğrudan ya da dolaylı biçimlerde topluma gitgide daha çok dayatıyor. Toplumda buradan gelen ilerici bir laik tepki var ve bu sosyal tepki birikimi ile kesişmekle birlikte onu aşıyor da. Çok daha geniş, birbirinden farklı sosyal katmanları kapsıyor demek istiyorum. Örneğin sosyal yönden nispeten rahat durumda olan bazı ara katmanlar da, modern yaşam biçimine bağlılıkları ve laik duyarlılıklarından ötürü, hareket içinde etkin biçimde yer almışlardır.

Yanısıra bu ülkede bir kemalist gelenek olduğunu, kemalist hareketin ileriye dönük adımlarının oluşturduğu bir tarihsel, siyasal ve kültürel birikim ve toplumda kendini bununla özdeşleştiren önemlice bir kesimin bulunduğunu da biliyoruz. Direniş içinde bu kesimin küçümsenmeyecek bir yeri ve etkisi var. Bunlar laik kesimlerle kesişiyor ama onların tamamını oluşturmuyor. Kemalist olmayan ama laiklik konusunda hassasiyet gösteren kesimler de söz konusu burada.

Direnışe kadınların etkili katılımı üzerinde çok duruluyor. Bunda cinsel ezilmişliğe karşı birikmiş tepkinin kuşkusuz önemli bir rolü var. Bu tepkinin AKP'nin kadın karşıtı icraatlarıyla özellikle büyüdüğünü de biliyoruz. Ama yine de bunu salt cinsel ezilmişliğe tepkiye indirgemek yanıltır. Kadınların bu nispeten geniş katılımında ekonomik, sosyal, siyasal, ulusal vb. bir dizi başka etkenin de önemli bir rolü var. Nitekim bu kadınlar aynı zamanda sosyalist, kemalist, sosyal demokrat ya da Kürt yurtseveridir. Onların aynı zamanda bir sosyal konumu ve bir siyasal kimliği, dolayısıyla bunun ürünü tutum ve davranışları da var.

Kadın katılımındaki nispi genişliği kendi cephesinden gençliğin geniş katılımı tamamlıyor. Bu birçok bakımdan anlaşılabilir bir durumdur. Bunun bir yanında Türkiye'deki gençlik hareketi geleneği, öte yanında gençlerin geleceği, ağırlıklı olarak

belirsiz bir hal alması gerçeği var.

Ve elbette ezilen ulus konum ve kimliğinden gelen bir tepki birikimi de var Haziran Direnişi bünyesinde. Kürt hareketinin olaylar karşısında aldığı tavır tümüyle tartışmalıdır ve eleştiriyi fazlasıyla hak ediyor. Ama bu, bu ülkedeki ezilen ulus tepki birikiminin Haziran Direnişi'ne yansımadağı anlamına gelmiyor. Kürtlerin de özellikle büyük kentlerde bu harekete genel sosyal-siyasal nedenlerin yanısıra aynı zamanda ezilen ulus kimliğinden gelen ulusal duyarlılıkları üzerinden de etkin biçimde katıldığını biliyoruz.

Dolayısıyla birilerinin, özellikle de burjuva yorumcuların hareketi salt bir yaşam tarzı tepkisi olarak yorumlaması dayanaktan yoksundur ve tümüyle kasıtlıdır. Burada amaç hareketin sosyal-sınıfsal niteliğini gözlerden gizlemek, onu alabildiğine dar, güdük, dahası sınıflar üstü bir çerçeveye sıkıştırmak, böyle göstermektir. Elbette burada yaşam tarzı sorunundan da gelen bir duyarlılık, buna yönelik de bir tepki var. Ama bunun tüm ötekilerin içinde, onların özel bir boyutu olarak bir anlamı ve değeri var.

Heterojen sosyal bileşim

Bu denli farklı sosyal, siyasal, kültürel tepkiyi içeren bir hareket doğaldır ki sınıfsal açıdan da heterojendir. Bu hareketi nitelemek için işçi sınıfı, küçük-burjuva ya da orta sınıf türünden sıfatlar kullanmaya çalışmak anlamsızdır. Böylesi bir girişim tümüyle tek yanlıdır ve dolayısıyla yanıltıcıdır. Söz konusu olan bütün bu katmanları içeren bir harekettir. İşte bundan dolayı da Haziran Direnişi tam anlamıyla genel bir halk hareketidir. İşçi sınıfından başlayarak yarı proleterler, küçük-burjuvazinin farklı katmanları, orta burjuvazinin belli kesimleri hareket içinde yer almışlardır.

Bu denli farklı sınıf ve tabakalardan katılımların olmasının gerisinde, birbirinden farklı duyarlılıklar var kuşkusuz. Örneğin işçi sınıfının sınıf bilinçli kesimlerinin yanısıra Kürt yurtseveri, ezilen cins, genç, laiklik konusunda duyarlı ya da kemalist kesimler eyleme katılırlarken, dinsel ya da milliyetçi-şoven gericiğin etkisi altındaki kesimler dışında kaldı. Bu politik davranış farklılığı öteki sınıf ya da katmanlar için de aynı biçimde geçerlidir. Tüm bu sınıf ya da katmanların ilerici-devrimci kesimleri hareket içerisinde yer alırken gerici, dinci, şoven kesimleri dışında kaldılar, dahası karşısında oldular.

Bütün bunlardan çıkan sonuç, hareketin sosyal ve siyasal açıdan heterojen bir hareket olduğudur. Bu onun herhangi bir sınıfın esaslı biçimde damgasını taşımadığı anlamına da gelir. Haziran Direnişi'nde herhangi bir sınıf harekete damgasını vuramadı. Hareket, heterojenliği içerisinde kendini bütün zenginliği ile sergilemiş oldu. Kimi yerlerde hareketin sınıfsal ve dolayısıyla siyasal rengi daha açık biçimde ortaya çıkmış olabilir. Ama toplamında onu kendi ekseninde toplayan, ona kendi damgasını vuran bir sınıf ya da siyasal akımdan sözetmek olanağı yoktur. Sosyal açıdan da siyasal açıdan da bu hareket bütün o heterojenliği içerisinde bir zenginlik olarak kaldı.

Bu onun hem gücü hem zaafıydı. Gücüydü; zira tam da bu sayede bu denli geniş bir güçler yelpazesini içerebildi, bu denli kitlesel olabildi. Ama öte yandan zaafıydı; zira bu heterojenlik hareketin açık bir yönelimden yoksun, bulanık, dağınık, şekilsiz ve örgütsüz kalışının da nedeniydi. Kendiliğinden patlayan ve önderlik edebilme potansiyeli taşıyan bütün öznelere de hazırlıksız yakalayan bir hareketin bu durumda kalması şaşırtıcı değildir. Yine de hareket kendi koşullarında gösterebileceği başarıyı fazlasıyla

göstermiştir. Böyle bir hareketten bugünün Türkiye'sinde daha büyük bir başarı beklenemezdi. Kimse ona önderlik edecek durumda değildi, zira kimsenin ne böyle bir gücü, ne de bunu olanaklı kılacak bir hazırlığı vardı. Büyük bir bölümüyle solda böyle hareketlerin patlak verebileceğine inanç bile kalmış değildi, değil ki onu kucaklayacak bir hazırlık içinde olmak...

Halk hareketi ve sınıfsal-siyasal nitelik

Bir halk hareketi pekala şu veya bu sınıfın ya da siyasal akımın damgasını taşıyabilir. Kitle katılımındaki sosyal heterojenlik bir halk hareketinin özel bir sınıf ya da siyasal akımın damgasını vurmasına engel değil. Kürt hareketi bir halk hareketidir; zamanında küçük-burjuva devrimci demokrat bir kimlik harekete damgasını vuruyordu, bugünse burjuva demokrat bir kimlik... Tunus ve Mısır'da patlak veren isyanlar birer halk hareketi idi; olayların seyrine bağlı olarak burjuvazinin belli fraksiyonlarının denetimine girdikleri ölçüde ya da onlar tarafından kendi amaçları doğrultusunda kullanılabildikleri ölçüde onların damgasını ya da hiç değilse onlardan belirli izler taşır oldular. Fakat Haziran Direnişi'ne bu türden belirgin bir sınıfsal-siyasal damga vurulamadı. Şu veya bu sınıf ya da siyasal akım bu direnişi kendi amaç ve hedefleri doğrultusunda yönlendiremedi, ya da ondan bu doğrultuda yararlanmayı başaramadı. Bütün bunlardan çıkan sonuç, Haziran Direnişi'ni belirli bir sınıf ya da siyasal kimlikle tanımlamanın olanaksızlığıdır. Kendiliğinden patlayan ve yarattığı büyük sarsıntının ardından yine kendiliğinden sönmüş bir halk hareketinin kendine özgü bir yönü oldu bu.

Burada tartışmada iki temel yanlış var. Bunlardan ilki, Haziran Direnişi'ni bir "orta sınıf" hareketi olarak niteleyen yaklaşımdır. Hareket belirgin bir alt sınıflar katılımına dayandığı halde bunu "orta sınıf" hareketi olarak niteleyenler, özellikle medya üzerinden önplana çıkan görüntüden hareket ediyor olmalı. Önplanda görünen bir takım figürler genellikle burjuvazinin alt katmanlarına ya da küçük-burjuvazinin iyi halli kesimlerine denk düşüyor. Ama bu görsel medyanın getirdiği bir yanıltıcı görünümdür. Herşeye rağmen harekette etkin olan toplamında sol harekettir, bütün o çeşitliliği içinde sol hareket... Yılları bulan örgütlü mücadeleci süreçlerden gelen, harekete de bunun birikimiyle katılan sol parti, örgüt ya da çevrelerdir. Ve sol hareketimiz tüm yapısal zaaflarına rağmen hiç de salt bir "orta sınıf" hareketi değildir. Nesnel konumuyla genellikle küçük-burjuva bir kimliği temsil ediyor olsa bile, herşeye rağmen emekçi katmanlara yakındır ve işçi sınıfıyla açık bir gönül bağı içindedir.

Tersinden düşülen temel yanlış ise hareketi olgunlaşmış sınıf tepkisi olarak niteleyen yaklaşımdır. Hareketin genel tablosu gözler önündeyken bunu iddia edebilmek anlaşılır şey değildir ama şaşırtıcı biçimde bazı sol aydınların iddiası budur. Buradaki en temel argüman, hareketin kent yağmasına, dolayısıyla da neoliberal saldırılara karşıt yönüdür. İlgili kimseler bunun bir sınıf tepkisi olduğu inancındalar. Ama bu sorunu alabildiğine basite indirgemektir.

Bu değerlendirmede hareketin heterojenliği, orta burjuva ve küçük-burjuva ara katmanların bu hareketteki etki ve ağırlığı gözden kaçırılıyor. Onlar aynı zamanda toplumun kültürlü ve bilinçli kesimleri. Dikkat ediniz, barışçılık, örgütsüzlük, taleplerin sınırlılığı, sınıfsal tutum ve söylemlerden uzaklık, devrimci sloganlardan kaçınmak, hep bu kesimlerin

davranışı olarak kendini gösteriyor. Bu hiç de rastlantı değildir. Bu tutumda olanlar ne söylediklerini ve ne yaptıklarını çok iyi biliyorlar. Hareketi sınırlamak için gösterdikleri gayret tam da bunun bir ifadesi. Hareketi kendi tepki ve duyarlılıklarının sınırlarında tutmak istiyorlar. AKP karşıtlığı, laiklik, yaşam tarzı vb. sınırlarda...

Bu harekete işçi sınıfının olgunlaşmış tepkisi diyenler, bu harekette neden işçi sınıfının herhangi bir sosyal-sınıfsal talebinin ya da siyasal şiarının gündeme gelmediği sorusuna yanıt veremiyorlar. Hareketin derinliklerinde elbette sosyal istemler, radikal siyasal şiarlar yer almıştır. Ama hareketin genel görünümü içerisinde AKP karşıtlığı, kent yağması öne çıkıyor. Kent yağmasına karşı olmak için hiç de salt proleter olmak gerekmiyor. Küçük-burjuvazi, onun üst katmanları, hatta burjuvazinin alt katmanları da bu kadar sınırsız bir yağmaya pekala karşı çıkabilirler. Avrupa'da bütün yeşilci hareketler burjuvazinin alt katmanlarının damgasını taşıyorlar. Ama dikkat ediniz, sorunu hep sistemin içinde çözmeye çalışıyorlar. Çevreci hareketlerde büyük bir çevre duyarlılığı var, kent yağmasına karşı bir tepki var. Onların da tekellerin sınırsız kar hırsına karşı belli itirazları var. Ama tekelci kapitalist düzenin kendisine temelde bir itirazları yok.

Haziran Direnişi farklı sınıf ve katmanlardan insan gruplarının katıldığı büyük bir halk hareketidir. Bu nedenle ben burada, kendiliğinden patlayan ve bu kendiliğindenlik içinde gelişimini sürdüren, şu veya bu sınıfı temsil etmek yeteneğindeki siyasal öznelerin hazırlıksız olduğu bir harekette özel bir sınıf damgası aramanın bir mantığını göremiyorum. Ardından da ekliyorum, herşeye rağmen küçük-burjuvazi, onun alt ve üst katmanları daha bilinçli, daha kültürlü, daha etkili, daha inisiyatiflidirler. Kitle katılımında etkili bir rolleri olmasa bile, bu direnişe ivme kazandırmada sözü edilebilir bir müdahalede bulunmasalar bile, onlar gene de hareket içinde önplana çıkmakta belli üstünlüklere sahiptirler. Nitekim bundan kaynaklanan bir yanılsama ile kimileri hareketi "orta sınıf" etiketi ile tanımlıyorlar.

Oysa bu hareketin yükünü taşıyanlar, şiarlarını formüle edenler, direnme ruhunu ve kapasitesini oluşturanlar, emekçi katmanlara yakın sol siyasal akımlar. Bu da onların bir biçimde ağırlığını gösteriyor. Ölenler gençler, genç işçiler. Çünkü en önde ve en uzlaşmaz bir biçimde onlar dövüşüyorlar. Bu, işçi sınıfından, emekçi katmanlardan buna katılan genç kesimin savaşıma, direnme kararlılığının bir göstergesi.

Bunu ne için yaptığının bilincinin de bir göstergesi.

Haziran Direnişi'nde özel bir sınıf damgası aramak, şu veya bu sınıfın damgasını taşıyor demek, bu hareketin heterojen ve kendiliğinden karakterini anlayamamanın, onun gücünü ve güçsüzlüğünü oluşturan o kendine özgü yönünü gözden kaçırmanın bir ürünüdür.

Az çok gelişmiş, kendini bulmuş bir kapitalist toplumda, burjuvazi, küçük-burjuvazi (kent ve kırsal kesimleri) ve işçi sınıfından oluşan üç temel sınıf var. Fakat bu temel bilimsel olgu, bu sınıflar arasında katmanlar olmadığı anlamına gelmiyor. İşçi sınıfı ile küçük-burjuvazi arasında arada yarı-proleterlerle kesişen bir takım katmanlar, küçük-burjuvaziyle burjuvazi arasında bir takım katmanlar, burjuvazinin alt kesimleri var.

Bu katmanlar kavramının önemini tam olarak değerlendirebilmek için, işçi sınıfı içerisindeki katmanlaşmanın tarihteki ve günümüzdeki siyasal sonuçlarına bakmak yeterlidir. İşçi sınıfının ayrıcalıklı katmanları devrimler tarihinde sosyal-şovenizmin, emperyalist burjuvazinin politikalarına alet olmak anlamında sosyal emperyalizmin, reformizmin, devrimin karşısına dikilmenin dayanağı olabilmişlerdir. Düşünün ki işçi sınıfının kendi içindeki katmanların bile bir önemi var. Özellikle kapitalist bir ülkede bu ayrıcalıklı katmanlar belli siyasal akımlar üretmişlerdir. Olgun biçimiyle II. Enternasyonal tam olarak budur. Sınıfın kendi bünyesindeki katmanlaşmanın böyle sonuçları olabildiğine göre sınıflar arası katmanlar gerçeğinin haydi haydi önemi büyüktür. İşçi sınıfından çıkıldıkça küçük-burjuvaziye doğru yükselen, küçük-burjuvaziden çıkıldıkça burjuvaziye doğru büyüyen... Yani sınıflar arasında bir geçişkenlik, bu geçişkenliği sağlayan bir dizi ara katman var. Haziran Direnişi'nde de bu olgu tüm açıklığıyla görülüyor.

Parti raporlarında, işçi sınıfının ağırlıklı olduğu semtlerde hareketin daha zayıf ama nispeten iyi halli küçük-burjuva kesimlerin oturduğu bölgelerde daha etkin ve kitlesel olduğu bilgisi yer alıyor. Örneğin Esenyurt'ta en fazla beşyüz kişi harekete geçirilebiliyor, ki onbinlerce işçinin oturduğu bir işçi semtidir. Az aşağıda Avcılar, nispeten iyi halli kimselerin ağırlıklı olduğu bir yerdir, ama eylemler orada onbini-yirmibini bulabiliyor. Hareketin kalbi Kadıköy'de atıyor. Kadıköy bugün ara katmanların, iyi halli küçük-burjuvazinin, onun üst kesimlerinin oturduğu ayrıcalıklı bir bölgedir. Aynı şey kısmen Beşiktaş için de geçerli. Proleterlerin bu gibi semtlerde artık kalmadıklarını, sanayi ile

birlikte kentlerin dışına ya da eteklerine atıldıklarını biliyoruz.

Dolayısıyla, buna olgunlaşmış sınıf hareketi diyenler, ciddi bir teorik yanlış taşıyor olmanın ötesinde sonuçları bakımından sorunlu bir siyasal argüman ileri sürmüş oluyorlar. Bütün küçük-burjuva katmanları alıp işçi sınıfı torbasına atmak, işçi sınıfını anlamsızlaştırmak, onu devrimci bir sınıf yapan temel öğeleri böylece boşa çıkarmaktır.

Siz küçük-burjuvazinin, hele de bu azgın neoliberal saldırı döneminde, yarının proleter adayı olduğunu söyleyebilirsiniz. Gençliğin geleceksiz olduğundan hareketle bugünün gençlerinin, liselilerin ya da üniversitelilerin yarının işçi sınıfı bireyleri olduğunu da söyleyebilirsiniz. Fakat bunları söylemek bu kesim ya da katmanların bugünden proleter oldukları anlamına gelmez. İşçi sınıfının bu toplumdaki potansiyellerine ya da asıl anlamını gelecekte bulabilecek olan rezervlerine işaret etmek ile kendisini birbirine karıştırmak çok ciddi bir teorik yanılgıdır ve siyasal sonuçları bakımından da tehlikelidir. Teorik olarak yanlış ve siyaseten de işçi sınıfı eksenini dediğimiz o temel sorunu bulandırıp karartmaktır.

Marksist olmak iddiasındaki bazı aydınlar bu konuda ölçüyü o kadar kaçırıyorlar ki, günümüzde sanayi işçi sınıfının artık fazlaca bir anlamı kalmamıştır, halen herşeye rağmen bir anlamı varsa bile bunu da giderek kaybetmektedir, yerini etkinliğini daha çok sanal alanda, dijital ağlarda, bilişim tekniklerine hakimiyette gösteren yeni türden bir işçi sınıfı fraksiyonuna bırakmaktadır, diyebiliyorlar. Bu böyleyse eğer, kapitalizm sonsuza değin egemen kalacak demektir. Bir kere tanımladıkları katmanların çoğu üretken konumda bile değil. Tersine, burjuvazinin üretken işçi sınıfı üzerinden sömürerek elde ettiği artık değerden pay alan kesimler. Kendi tanımlamaları içinde var; bunlar burjuvazinin denetim ve disiplin mekanizmalarının içerisinde yer alıyor, artık-değerin çoğaltılması ve üretimin hızlandırılması süreçlerinde önemli rol oynuyor diyorlar. Bununla sözünü ettikleri katmanların günümüz teknolojisine hakimiyetlerini anlatmış oluyorlar aynı zamanda. Teknik her zaman burjuvazinin bir parçası olan ya da onun denetiminde bulunan unsurların elindedir. Bu ara burjuva katmanlardan “işçi sınıfının geleceği elinde tutan yeni bir fraksiyon”u üretmeye kalkmak aydın fantezisinin bir sınırı olmadığını gösterir en fazla.

İşçi sınıfı ve küçük-burjuva demokratizm

Haziran Direnişi’ne işçi sınıfının örgütlü bir güç olarak katılmamış olması, tam da hareketin yapısal zayıflığının bir göstergesidir. Zira işçi sınıfı direnişin oluşturduğu hareketi en sağlıklı biçimde ayrıştırabilecek yegane güçtür. İşçi sınıfının direnişe açık sınıf kimliği üzerinden, üretim birimleri planında katılması, olduğu kadarıyla burjuva ara katmanların çoğunu hareketin dışına iterdi. Zira sınıfın bu türden bir varlığı harekete belirgin bir sosyal-sınıfsal görünüm kazandırır, böylece hareket içindeki burjuva katmanları da buna uygun bir tutum ve tercihe yöneltirdi.

Bu aynı gerçeğin bir de öteki yüzü var. Bugün harekete salt burjuva demokrat sınırlarda, AKP karşıtlığında, hak ve özgürlükler mücadelesi sınırlarında katılan emekçi katmanlar, işçi sınıfının etkin katılımı durumunda bu dar çerçevenin ötesine geçerlerdi. Bu katmanlar işçi sınıfını arkasından sürükleyemez ama işçi sınıfı onları rahatlıkla sürükler. Onlar işçi sınıfına güven veremezler ama işçi sınıfı onlara güçlü bir biçimde güven verir. Sorun, bu

katmanların işçi sınıfının davasına katılmayacağı, geleceğin toplumsal devriminde yer almayacakları değil, fakat işçi sınıfının davasını onun adına temsil edemeyecekleri, yürütemeyecekleri ve yönetemeyecekleridir. Bunlar toplumsal devrimin motor gücü olamazlar, ancak eksenini işçi sınıfının oluşturduğu bir toplumsal devrime şu veya bu şekilde katılabilirler.

Küçük-burjuva katmanların bugünkü umutsuzluğu işçi sınıfının dünden bugüne süren edilgenliğinden gelmekteydi. Onlar bugün kendilerini bir parça ortaya koydular, bununla bir özgüven kazandılar. Ama onların sıradan bireylerini bir yana koyarak siyasal temsilcilerine baktığımızda, toplumu demokratikleştirme çizgisi dışında bir şey söylemediklerini görüyoruz. Gezi Direnişi’ni Türkiye’yi demokratikleştirmenin motoruna çevirelim diyorlar, neredeyse koro halinde. Hiç kimse devrimden, sosyalizmden, kapitalist mülkiyet ilişkileri ile emperyalist egemenliğin tasfiyesinden söz etmiyor. Bu hareketi Türkiye’yi demokratikleştirmenin dinamizmine çevirebiliriz diyorlar. EMEP ve ÖDP başta olmak üzere Türkiye’nin reformist solunun Haziran Direnişi’nin sunduğu imkanlara ve geleceğe bakışı bu.

Bu, Türkiye’nin bugünkü burjuva siyasal düzenini kendi zemini üzerinde demokratikleştirmek çizgisi demektir. Ama bu devrimci açıdan hiçbir şey demek değildir. Burada devrimci olan bir şey yok. Zira devrimci siyaset sınıf ilişkileri ve çatışması alanına dayanır. Siz çatışan sınıfları karşı karşıya koyacaksınız, özgürlükler ile despotizmi değil. Mevcut siyasal sistemi kendi temelleri üzerinde demokratikleştirmeniz temel sınıf ilişkilerini herhangi bir biçimde etkilemez, sınıflar yerli yerinde kalır.

Yeni bir tarihsel dönemden, bir büyük tarihsel çalkantı dönemine girişten söz ediyoruz. Bu dönem burjuva düzen tabanı üzerinde demokrasiye gidiş dönemi değil. Tam tersine, neoliberal yağma için, emperyalist savaşlar için despotik devlet gerekli, geline yerde gerekliden öteye zorunlu. Köklü burjuva demokrasilerinin bile polis rejimine evrilmekte olduğu bir yeni dönemin içindeyiz artık. Bu kuşkusuz demokrasi uğruna mücadelenin önemini ortadan kaldırmaz, ama bu mücadelenin artık her zamankinden daha çok toplumsal devrim mücadelesi içinde ele alınmasını gerektirir. Demokrasi mücadelesini sosyalizm uğruna mücadele içinde anlamlandırmanızı gerektirir. Sorunu böyle ele

aldığınızda, mücadeleyi sınıfsal bir eksene oturttuğunuzda ise hareket zaten salt demokratikleşme sınırlarında kalmaz. Salt siyasal özgürlükler uğruna harekete geçmek her zaman küçük-burjuvazinin dar ufkudur. Demokratizm onun programıdır.

Kapitalist bir toplumda işçi sınıfının sınıf programı ise toplumsal devrim ve sosyalizmdir. Başka sınıfların ardından sürüklenmediği sürece, onların temsilcisi siyasal akımlara alet olmadığı sürece, işçi sınıfının kapitalist sınıf ilişkilerinin egemen olduğu bir toplumdaki programı budur. Bunun esası ise burjuva sınıf egemenliğinin yıkılması ve kapitalist mülkiyete el konulmasıdır. İşçi sınıfı sınıfsal konumu gereği kendini sermaye sınıfına karşıtlık içinde tanımlar, mücadelesi de buna yönelir. Sıradan direnişlerin bile ortak sloganı olan “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” söylemi bunun en popüler bir ifadesidir. Burada tüm sadeliği içinde siyasal değil fakat sınıfsal bir tanım var. Sınıfın karşısında sınıf var burada. İşçi sınıfının birliği sermaye egemenliğini yenecek anlamına gelir. Bu henüz ilkel bir bilinçtir ama belirli bir sınıfsal konumun doğasından gelmektedir. Bu, bir sınıfın kendini bir başka sınıfın karşısına koymasındır.

Haziran Direnişi’nde etkin bütün küçük-burjuva öğelerin hareketi hep geriye çekmeye çalışmaları dikkate değer bir tutumdur. AKP karşıtlığı, siyasal özgürlük istemleri, genel olarak demokrasi talebi, yaşam tarzı hassasiyeti, çevre hassasiyeti, kadın hakları... Bunları sınıf ekseninden kopardığınızda, her birini kendi içinde bir reform istemine indirgemiş olursunuz. Bu ulusal sorun için de geçerlidir. Ulusal sorunu toplumsal devrim ekseninden kopardınız mı, en iyi durumda onu devrimci demokrat, çoğu durumda ise burjuva demokrat bir programa indirgemiş olursunuz. Ulusal özgürlüğü iyi kötü elde eder, ama kurulu düzenin sınırları içinde kalırsınız. 20. yüzyılın zengin ulusal hareketler deneyimi bunu bize tüm açıklığı ile gösteriyor. Cezayir’den Güney Afrika’ya kadar. Güney Afrika’da son yirmi yıldır siyahların mücadelesine önderlik eden parti iktidardadır, ama aynı Güney Afrika bugün hala dünyanın gelir uçurumu en keskin olan ülkesidir. Bunun bütün bir acısını da doğal olarak siyah işçi sınıfı ile emekçiler çekiyor. Bu, ulusal özgürlük mücadelesini toplumsal devrim mücadelesinden koparan her ulusal hareketin kaçınılmaz akibetidir.

Geriliğin teorisi

Haziran Direnişi, uzayıp giden bir nispi sosyal durgunluk döneminin üzerine milyonlarca insanın katılımıyla gelen büyük bir toplumsal patlama oldu. Bu çapta bir patlamanın genel açıdan olduğu kadar Türkiye’nin bugünkü özel siyasal koşulları bakımından taşıdığı önem yeterince açıktır. Fakat gene de bu direniş aynı zamanda yeni döneme yalnızca bir ilk basamaktır. Etkili bir patlamadır, uzun süreli bir birikimin üzerine geldiği için; ama yine de bu bize, onun yeni döneme henüz yalnızca bir ilk önemli basamak olduğu gerçeğini unutturmamalıdır. Yeni hareketler bunun üzerine gelecektir. Bu bir alan düzleme, dinsel gericiliğin yarattığı bunaltıcı atmosferin ardından bir tür soluklanma hareketidir. Bu, birçok çevrenin de tekrarlayıp durduğu gibi, bir özgüven kazanma hareketidir. Bir şeyler yapabilmemiş diyebilme hareketidir. Ama hala yapılacak çok şey var. Direnişin temel bir şiarı bu açıdan fazlası ile anlamlıdır ve direnişi yorumlayanların bilincinin de ilerisindedir. “Bu daha başlangıç, mücadele sürecek!” diyor sözkonusu şiar. Gerçekten bu daha başlangıç! O zaman henüz başlangıç halindeki bir hareketten çok derin teorik sonuçlar çıkarmanız gerekmiyor, sözü buraya bağlıyorum. Buna yeltenirseniz eğer, bu sizi hareketin geri bir basamağı üzerinden teori yapmaya götürür ve böylece geriliğe mahkum eder.

Bundan dolayıdır ki, başka bakımlardan zaman zaman yerinde ve yararlı şeyler söyleyebilen bazı sol aydınlar, bu harekete ne bir program, ne bir yön, ne de örgütsel bir şekil gerekli; bu hareketin yönü de var, programı da var, şekli de var; solun yapması gereken, ondan öğrenmek ve onunla bütünleşmektir, bizi de kabul et saflarına demektir, diyebiliyorlar. İşte bu geriliğin teorisi. Hareketi yücelteyim derken, hareketin en temel eksikliklerini ve ihtiyaçlarını gözden kaçırmaktır.

Biz Haziran Direnişi’nin tam da sosyal karakterinden dolayı ciddi zaafılar içerdiğini de biliyoruz. Gezi’de, Gündoğdu Meydanı’nda neler olduğunu da biliyoruz. Biz partiyiz, eylemlerin içindeyiz. Şu an partinin elinde Gezi Direnişi ile ilgili çok sayıda yerel rapor var, hareketin gücü ve imkanları kadar sınırlarını ve zaafalarını da veren... Her kendiliğinden hareketin temiz bir yanı, siyasal akımları aşan diri ve dinamik özellikleri olur. Ama bu hiçbir biçimde bu türden hareketlerin geriliğini, buradan gelen yapısal zaafalarını görmemize engel değil. Haziran Direnişi belli bakımlardan sol hareketi aşmıştır, bu bir gerçek. Ama yalnızca yıpranmış, umutsuz, edilgen bir solu... Öte yandan da aynı direniş bilinçli bir önderlikten ve hareketin ihtiyaçlarına yanıt verebilecek bir örgütlülüğün yoksunluğun ne demek olduğunu da göstermiştir.

Bazı pek akıllı insanlar, hareketin o kendiliğinden patlama dinamiğinden ve buradan gelen özgür inisiyatifinden hareketle ciddi ciddi örgütsüzlüğün teorisini yapmaktadırlar. Anti örgütçülük, anti merkezilik, anti programcılık!.. Bu, bu gibi durumlarda küçük-burjuva aydınlarının hiç de ciddiye alınmaması gerektiğini de gösteriyor, kendileri marksist olma iddiasında olsalar bile. Bu, her şiddetli sarsıntıda onların kafalarının böyle karıştığının, hareketin onların düşünme gücünü kendi girdabına aldığının da bir göstergesidir. Bundan dolayı bu gibi durumlarda marksist olmak iddiası taşıyan küçük-burjuva aydınını çok ciddiye almamız gerekmiyor.

Haziran Direnişi’nin en temel ihtiyacı tam da örgütlülüktü. Tabii ki burada sözkonusu olan

bürokratik örgütlülükler ya da şu veya bu siyasal hareketin o dar örgütsel mensesine hareketi sığdırmak değildir. Kaldı ki bu hiçbir biçimde mümkün de değildir. Devrimci bir parti bu hareketin önüne düşebilseydi, tüm öteki gerçekleri ve duyarlılıkları gözetken ve kucaklamasını bilen bir esnekliği göstermek zorundaydı. Direnişe güç katan farklı eğilimleri dışlayacak ya da onların safları terk etmesine yol açacak davranışlardan özenle kaçınmak, bunun yerine, onları mümkün mertebe kendi yedeğine almayı sağlayabilecek bir esnekliği göstermek durumundaydı. Bu onun önderlik yeteneği ve başarısının da bir göstergesi olurdu. Bu esnekliği göstermek zorunluluğu ile önderlik ve örgütlenme ihtiyacını reddetmek, tümüyle farklı şeylerdir.

Haziran Direnişi’nin soluğu bir bakıma tam da direnişe örgütlü güçlerin katılımından geliyor. Bakıyorsunuz İstanbul’un bir semtinde binlerce kişi birikiyor. Birkaç genç devrimcinin yön vermesiyle bu kitle bir yere, bir yöne doğru akıyor. O birkaç inisiyatifli genç devrimci olmasa, harekete yön vermeseydi, biriken kitle ne yapacağını pek bilemeden kalabiliyor. Duyduğu öfke ile, olayların sağladığı etkileşim ile sokağa dökülüyor. Ama ne yapacağını, ne tarafa yönelebileceğini bilemeyebiliyor. Zira şekilsiz ve örgütsüz yığınlardır burada sözkonusu olan. Elbette bu türden kitlesel çıkışlar kendi içerisinden kendi önderliklerini çıkarabilir. Ama bildiğimiz pek çok durumda bunu pek göremiyoruz. Bu, harekete geçen kitlelerin örgütsüzlüğünü, yönsüzlüğünü, dolayısıyla da yakıcı önderlik ihtiyacını gösteriyor.

Kitleler tepki vermek istiyorlar, ama bu tepkiyi alacak, ona şekil verecek, ona yön verecek, ona bilinçli bir örgütlülük kazandıracak olan, her zaman devrimci öznelerdir. Biz marksistler örgüt biçimlerinin tam da mücadele biçimlerinden çıkacağını biliyoruz. Mücadele biçimlerini ise kitle hareketleri ortaya çıkarır. Bunlar kitlelere yapay tarzda empoze edilemez. Hareketin gelişme düzeyini ve aldığı biçimleri kitle hareketinin dinamiği belirler. Ama ona bilinçli bir ifade vermek her zaman devrimci öznenin işidir, bunu ancak o başarabilir.

Bütün o heterojenliği, dağınıklığı, zenginliği, çeşitliliği içerisinde aslında hareket çok saydam, bütün yönleri ve bütün sorunlarıyla. Onu bulandıran sadece kafa karışıklığının ürünü yorumlar oluyor. Hareketin ne olduğu, özellikleri, sınırları, imkanları, zaafaları apaçık ortada. Kafa karışıklığı nesnel tablodan değil fakat öznel algıdan kaynaklanıyor. Hareketin ne olduğu, özellikleri, sınırları, imkanları, zaafaları apaçık ortada. Kafa karışıklığı nesnel tablodan değil fakat öznel algıdan kaynaklanıyor.

Hareket alt düzeyden üst düzeye, basitten karmaşığa, geri biçimlerden ileri biçimlere doğru gelişir. “Bu daha başlangıç!” diyor o direnen kitleler. Bu başlangıçta bir dizi gerilik de kaçınılmazdır. Müthiş kitle katılımı bu hareketin gücünü gösteriyor. İlk günlerdeki o müthiş direnme ve yeri geldikçe çatışma kararlılığı çok önemlidir. O olmasaydı hareket bu soluğu zaten kazanamazdı. Yine de tüm bunlar bir başlangıç çıkışının tüm zaaf ve yetersizliklerini unutturmamalıdır. Hele de devrimci önderlik iddiası taşıyan devrimci öznelere.

Hareketin sınırları ve hareketi sınırlayanlar

Hareketin ne olduğu, nasıl nitelenebileceği bir başka tartışma konusu. Direniş mi, isyan mı, ayaklanma mı soruları var ortada. Bu soruların yanıtı da basit ve tek biçimli değildir. Gerçekte burada da karmaşık bir olgusal gerçeklik var. O ilk günlerin direnme, alan tutma, çığneyip geçme kararlılığına baktığınız zaman, buna bir tür isyan diyebilirsiniz. İstanbul’un ilk birkaç günü, İzmir’in ilk üç günü örneğinde olduğu gibi... Ama hareket genel planda bir halk direnişi formunu almış, bu sınırlarda kalmıştır. Zira AKP iktidarı hareketin başlangıçtaki kararlılığı karşısında kendi yönünden yerinde bir tutumla esnek davrandı ve geri çekildi. Böylece de hareketin daha da radikalleşmesini engellemiş oldu. Geri çekilmeseydi kitle katliamlarına varabilecek bir sertliğe yönelmesi gerekirdi; ama bu da hareketin o ilk günlerdeki dinamizmi karşısında ters teper, olaylar kontrol edilemez boyutlara sızır ve bu da tümüyle meşru olurdu. Ama hükümet yapısal yetersizliklerini de görerek, geri çekilme durumunda hareketin de daha geri sınırlara çekilmek zorunda kalacağı hesabıyla hareket etti ve sonuç beklediği gibi de oldu.

Bu tutumun ardından, tam da devletin umduğu gibi, hareket içinde etkin küçük-burjuva öğeler onu belli sınırlarda tutmak için çok özel bir gayret sarfetti. Taksim Dayanışması’nın bu konudaki tavrı tek kelimeyle utanç vericidir. Aman pankart asmayalım, kızıl bayrak taşımayalım, devrim ve sosyalizm sloganları atmayalım, barikatları kaldıralım, vb., vb... Kim yapıyor bunu? Bilinçli ve örgütlü küçük-burjuvazi. Kimler bunlar? ÖDP’li, EMEP’li, TKP’li kadrolar. EMEP genel başkanı bir röportajda, tabii ki biz de “vurdulu kırdılı şeyler”e karşıyız diyor. Buradaki dil bile burjuvazinin o bildiğimiz dili. Ne demek “vurdulu kırdılı

şeyler”?

İlk günlerde polis terörünün o azgınlığına karşı kitleler her yolla direndiler ve bu her bakımdan meşru idi. Sonra Taksim Meydanı’nı barikatlarla çevirdiler, polis araçları da dahil ne buldularsa koydular barikatlara. Bu mudur vurduluk-kırdılık? Böyle yapmakla birileri keyfi biçimde vurdu-kırdı mı yapıyor? Hareketin sertliğini, biçimlerini, yöntemlerini bizzat hareketin gelişme seyri ve yaşanan çatışmanın mantığı belirliyor. Etki ve tepki! Karşı taraf geri çekilince sonuçta hareket de daha yumuşak biçimlere geriliyor. Ama siz bir de yumuşamanın teorisini yapıyorsanız, böylece hareketi daha da gerilere çekmeye çalışıyorsunuz demektir. Kitleler Taksim’in girişlerine barikatlar kurmuş, bunlar meşru bir kazanıma dönüşmüş, her an gelebilecek sinsi bir saldırıya karşı bir önlem olarak. Ama siz bu barikatların varlığından rahatsızsınız, zira bunun sonuçlarından korkuyorsunuz ve bu nedenle de bir an önce kaldırılmasını istiyorsunuz. Bu utanç verici tutuma komünistler, HÖC ve bir-iki başka grup dışındaki bütün bir sol dahil. Bir an önce barikatların kaldırılmasını istiyorlar koro halinde. Çünkü barikatların kalması o barikatları savunma, o barikatın önlerinde dövüşme sorumluluğu demektir. İstemedikleri, kaçındıkları, korktukları bu... Haziran Direnişi içinde solun konumu ve tutumuna gelmiş değilim henüz, bunun üzerinde ayrıca duracağım. Burada, hala hareketin aldığı biçimler ve bunun karşısında siyasal öznelerin rolü üzerinde duruyorum. Sola ilişkin değinmelerim de bu sınırlardadır.

Haziran Direnişi’nin sosyal bileşiminden kalkarak, Türkiye’de küçük-burjuvazinin ağırlığı, demokrasi sorununun önemi, demokratik devrim programının zorunluluğu diyen var mı bilmiyorum. Varsa eğer, böylelerinin boş ve umutsuz bir çabadır. Bakınız, hareket küçük-burjuvazinin etki sınırları içerisinde kaldığı zaman bir sosyal şiar bile yükseltmiyor. Eskiden, ‘70’li yıllarda demek istiyorum, hiç değilse komprador kapitalizme karşı, emperyalizme karşı bir tavır vardı, köylü-toprak devriminin ifadesi şiarlar vardı. Bugün artık bunlar yok. Hareketin en ileri sloganı denebilir ki “Faşizme karşı omuz omuza!”dır. Bu ise devletin baskı ve terörüne karşı direnme kararlılığını dile getiren bir şiardır. Bugünün Türkiye’inde buna burjuvazinin belli katmanları bile katılabilir. Zira “Faşizme karşı omuz omuza!” burada daha somut olarak despotik AKP iktidarının baskı ve terör rejimine karşı mücadele istemini dile getirmektedir. Yani o genel şiarın bugünkü somutlukta

karşılığı AKP’nin keyfi polis rejimine karşı direnme meşruluğudur. Buna bugünün koşullarında burjuvazinin belli katmanları bile onay verebiliyor. Ama bu aynı zamanda hareketin sınırlarını da gösteriyor. Avrupa’dan ve ABD’den gelen olumlu tepkileri de gözardı etmeyiniz. Bu emperyalist mihraklar olup bitenleri hemen “limitler”i aşmış bulunan AKP’yi terbiye etmenin bir imkanına çevirmeye kalktılar. Zira hareketin belli sınırları var ve bunu onlar herkesten daha iyi görüyorlar. Hareketin emperyalizme ve siyonizme karşı formüle edilmiş açık ve etkin bir şiarı yok. Hareketin sermayenin sınıf egemenliğine yönelik herhangi bir söylemi yok. Hedef AKP iktidarı ve onun başı olarak Tayyip Erdoğan. Bu sınırlılığı emperyalist mihraklar tüm açıklığı ile daha baştan gördüler ve harekete karşı hayırhah bir tutum içine girdiler. Ondan AKP’yi yeniden “limitler içine” çekmek için yararlanmaya baktılar.

Çevrecilik ve işçi sınıfı

Kent rantlarına karşı olmak kendi başına kimseyi anti-kapitalist yapmaz. Korkut Boratav, Mustafa Sönmez gibi aydınların yanılgısı bu. Nedir kent yağması diye soruyor ve neoliberal azgınlığın bir görünümü diye yanıtlıyorlar. Ardından neoliberal azgınlığın karşısına işçi sınıfı ideolojisini koyuyorlar ve buradan da anti-kapitalizme bağlıyorlar. Bu çok düz, çok basit, aynı anlama gelmek üzere çok yüzeysel bir mantık. Tekellerin bu tür bir doğa yağmasına karşı dünyada otuz yıldır küçük-burjuvazi ile burjuvazinin alt katmanları muhalefet ediyorlar. Batıdaki yeşilci-çevreci hareket tam da budur. Ama bu aynı hareket aynı zamanda kapitalist düzenin sağlam dayanaklarından biridir, onun doğum yeri olan Almanya’da en açık örneğini gördüğümüz gibi. Anti-kapitalist olmak bir yana her türden kapitalist politikanın aleti de oluyor bu aynı hareket. Almanya ikinci emperyalist savaş sonrası dönemde dışarıya ilk askeri gücünü tam da Yeşiller’in ortağı olduğu bir hükümet döneminde gönderdi. Hükümetin dışişleri bakanı Yeşiller’in lideriydi ve bu işi yaparken Alman tekellerinin gözdesiydi. Almanya’nın etkin bir savaş gücü olarak yeniden dünya sahnesine çıkması Yeşiller’in ve sosyal-demokratların ortak hükümeti döneminde gerçekleşti. Bu aynı zamanda anti-kapitalist bir programdan koparılmış bir çevreciliğin, rant yağması karşıtlığının, feminizmin, ulusalcılığın (ezilen ulus duyarlılığı anlamında), düşünce özgürlüğünün, insan hakları savaşıçılığının sınırlarını gösteriyor. Bunlar anti-

kapitalist bir programa bağlanmadıkları ölçüde bu düzenin sınırları içerisindeki tepkilerdir, bu düzen onları her zaman maseder, sonuçta terbiye ederek kendine bağlar. Bu türden akımlar kurulu düzenin karşısına çıkamazlar. Kapitalist sınıf düzeninin karşısına çıkma konum ve dolayısıyla yeteneği olan biricik sınıf, işçi sınıfıdır. Bilimin ve tarihin açıklıkla ortaya koyduğu gibi.

Ama çok sözünü ettiğiniz işçi sınıfı da hareket içinde yoktu ki diyebilir bazıları. Evet, işçi sınıfı örgütlü gücüyle Haziran Direnişi’ne katılamadı. Ama işçi sınıfı bu ülkede ‘87’den beri direniyor. Haziran Direnişi’nin hemen öncesinde metal işçileri olarak direniyordu, Hava işçisi olarak direniyordu, direnişten hemen sonra tekstil işçisi olarak direnmeye devam etti. İşçi sınıfı bu ülkede her zaman hareket halindeydi. Haziran Direnişi’nde etkin bir şekilde yer alamadı. Zira o kendi tepki birikimini sınıfsal duyarlılıkları üzerinden her zaman bir biçimde dışarı vuruyordu. Küçük-burjuvazinin çok hassas olduğu bazı konularda ise işçi sınıfının hassasiyeti halen zayıftır. Çevrecilik bunun bir örneğidir. Çevreci duyarlılık işçi sınıfı saflarında halihazırda son derece zayıftır ve bu da onun genel bilinç geriliğinin bir yansımasıdır. Ama işçi sınıfı nesnel toplumsal konumuyla kurulu sınıf düzeninin karşısına çıkabilecek biricik sınıftır. Dolayısıyla kapitalizmin doğayı, çevreyi, bir bütün olarak gezegenimizi sonu gelmez bir sermaye birikimi dürtüsü ve aşırı kar hırsıyla hoyratça yağmalayıp tahrip etmesinin üstesinden gelebilecek biricik sınıf...

Öte yandan Haziran Direnişi içinde etkin toplumsal katmanlar işçi sınıfına çok uzak da değiller. İşçi sınıfının etkin bir biçimde harekete geçebildiği her durumda bu katmanların önemli bir kesiminden ona destek gelecektir. Kuşkusuz öteki bazı kesimler de karşısına geçecek, burjuvazinin yanında saf tutacaklardır. Halihazırdaki hareket bile henüz salt demokratik istemler sınırlarında kaldığı halde kendi içinde bir ayrışma yarattı. Bazıları, bizim için sorun üç ağaç meselesiydi ama baktık ki bunu birileri hükümet karşıtı bir harekete çeviriyor, bunun üzerine biz yolumuzu ayırmak durumunda kaldık diyebildiler. Bunu belli bireyler dile getirdiler; ama böylece, başlangıçta hareket içinde yer alıp da sonradan ondan kopan belirli bir kesimin duygu ve düşüncelerini dile getirmiş oldular.

Haziran Direnişi’nin gücü ve sınırları

Haziran Direnişi’nde zor olan, onun gücünü değil fakat sınırlarını görebilmektir. Gücünü herkes görebiliyor, üstelik çoğu durumda oldukça abartılı bir biçimde. Biz hareketi yerli yerine oturtmalı, sınırlarına ve zaaflarına da açıklıkla işaret etmeliyiz. Ama bu bizi hareketi küçümseme hatasına da götürmemelidir. Haziran Direnişi bugünün koşullarında muazzam önemde bir kitle hareketidir. Yarınki daha büyük, daha etkili ve en önemlisi de devrimci kitle hareketlerinin yolu tam da bu türden büyük toplumsal çalkantıların oluşturacağı yeni atmosferle düzlenecektir. Bugünün Türkiye’inin böyle büyük bir toplumsal çıkışa gerçekten ihtiyacı vardı. Hareketin etki ve sonuçları zaman geçtikçe daha iyi anlaşılacaktır. Demek istiyorum ki hareketin siyasal anlamını ve önemini hiçbir biçimde küçümsemeyelim, ama bunu onun gücünü olduğundan öte boyutlarda görmeye de vardırmayalım. Soldaki durum büyük bir bölümüyle halen bu.

Hareketi nitelik olarak da, güç olarak da olduğundan farklı görme eğilimi şu an tehlikeli bir

eğilim olarak duruyor. Oysa, düzen solu, burjuvazinin belli kesimleri, ABD, AB bu harekete hayırhah bir tavırla yaklaşıyorlar, ona kontrolden çıkan AKP'yi hizaya sokmanın bir imkanı olarak bakıyorlar. Kuşkusuz hareketin radikalleşmesinden korkuyorlar ama belli sınırlar içerisinde kaldığını, pek de kolayca radikalleştirilemediğini, halihazırda bunu başarabilecek devrimci öznelerin olmadığını da görüyorlar. Halen bunun rahatlığı içerisinde. Ne zaman ki hareket belli sınırları aşmaya başlar, işte bu durumda hemen açıktan karşısına geçer, AKP'yi her yolla desteklerler. Ama hareket mevcut sınırlarda kaldığı sürece, AKP'yi terbiye etmeye fazlasıyla elverişli onlar için. Haziran Direnişi AKP'nin kurmaya çalıştığı sınırsız siyasal ve kültürel tekele karşı bir çıkış ve bu türden bir tekelden kendilerine göre nedenlerden dolayı onlar da rahatsız. AKP'nin ölçüyü kaçırdığını, bazı sınırları aştığını düşünüyorlar ve hareket bu sınırlarda kaldığı sürece ondan bu doğrultuda yararlanmak istiyorlar. Bu nedenledir ki Haziran Direnişi'ni çevre, yaşam tarzı, kadın sorunu ve Alevi duyarlılığının en dar sınırlarında tanımlamaya özen gösteriyorlar. Elbette kendi yönlerinden bu dar sınırlarda tutmaya da çalışarak.

Haziran Direnişi'nde açık-seçik sınıfsal bir talep yok, net biçimde formüle edilmiş anti-empyrist şiar yok. Daha da dikkate değer olan, sol parti ve grupların bunu fazlaca zorlamamış olmaları. Zira birçok kimse hareketin imkanları kadar sınırlarının da farkında. Kimse bu sınırları zorlamaya kalkmadı, bunun hareketin birleşik gücünü dağıtacağından korktu. Hareketin AKP karşıtlığı ortak paydasında kalması bu aşamada birçoklarına yeterli görüldü. Ama işte bu da hareketin gerçek sınırlarını gösteriyor.

Bu böyle olsa bile bugünün Türkiye'sinde hareketin bu sınırlarda kendisini dışa vurması da muazzam bir önem taşımaktadır. Türkiye'nin bugünkü koşullarında buna gerçekten ihtiyaç vardı. Bu gerçeği görmeli ve önemsemeliyiz. Fakat bunun yalnızca önemli bir ilk çıkış olduğunu, asıl derinliği olan, giderek açık sınıfsal boyutlar kazanacak mücadelelerin böylesi çıkışların düzlediği zeminler üzerine geleceğini unutmaksızın. Bunun daha bir başlangıç olduğunu gözönünde bulundurarak.

Haziran Direnişi'nin işçi sınıfı kitleleri üzerinde de oldukça olumlu bir etkisi olduğundan kuşku duymamak gerekir. Ruh hali olarak, özgüven olarak, davranma yeteneği olarak. AKP işçi sınıfının geri ve gerici kesimlerini kendi çizgisinde kemikleştirmeye kalksa bile bu böyle. Gericiliğin gücü edilgenliğin gücüdür. Tayyip Erdoğan işçi sınıfının belli kesimlerini

gerici demagogik söylemleriyle sersemletse bile bu etkin bir hareket olarak kendini dışa vuramaz. Oysa, bu hareketten olumlu etkilenen işçi sınıfının ilerici katmanları davranma pratiği içine gireceklerdir. Tayyip Erdoğan'ın gücü edilgenliğin gücüdür, sandığın gücüdür. Onun için sandık, sandık, sandık diyor başka bir şey demiyor. Oysa Haziran Direnişi'nin ve onu izleyecek öteki çıkışların gücü mücadelenin gücüdür, sokağın gücüdür, davranmanın gücüdür. Bu nedenle biz hareketin işçi sınıfının ilerici katmanlarına mücadele etme ruhu ve cesareti vermesi olgusunu önemseyelim. Olayın aktif, dinamik yönünü görelim, edilgen pasif yönünü değil. Olup bitenlerden olumsuz etkilenen kesimlerin tepkisi en fazla sandık tepkisidir. Olumlu etkilenenlerinki ise mücadeledir, sokaktır, dinamizmdir. Ve siyasette etkin, hareket halindeki güçler önemlidir, edilgen pasif güçler değil.

Biz bunu Mısır'daki halk hareketini değerlendirirken de söyledik, haklı çıktık. Reformist kafa halk hareketini izleyen seçimlerin sonuçları üzerinden bakarak onu küçümsüyor, hareketin dinsel gericiliği iktidara getirdiğini iddia ediyordu. Biz ise soruna böyle bakmanın büyük bir toplumsal patlamanın etki ve sonuçlarına parlamentarist bir kafayla bakmak anlamına geldiğini vurguluyorduk. Reformist kafa sandık üzerinden, devrimci olan mücadele alanları üzerinden bakar olup bitenlere. Sokağa çıkan, itiraz eden, direnen, polisin, yasağın-yasaların karşısına dikilen, böylece diktatörler deviren ve bunu algılayan kitleler üzerinden bakar olaya. Onun kitlelerin ruh halinde, itiraz etme tutumunda, yasaların ve yasakların çiğnenebileceği bilincinde yarattığı etki üzerinden bakar ve yarınki mücadelelerde bu etkinin kendini göstereceğine inanır.

Dediklerimizin özü buydu. Çok geçmeden olaylar bu bakışı olduğu gibi doğruladı. Meydanlara yeniden milyonlar çıktı, daha aradan ancak bir sene geçmişken bu kez Müslüman Kardeşler'i devirmek üzere. Daha örgütlü ve daha bilinçli olsalardı, kazanımlarını askeri darbeye yem etmezlerdi. Ama devrimci bir önderlikten yoksunluk, böylece yönsüzlük, burjuvazinin belli katmanlarının etkisi altında olmak, bugün dünyada bu türden hareketlerin yaygın bir özelliğidir. Halihazırda Türkiye'deki hareketin de bir özelliği olduğu gibi. Bu bir durum, bu bir safha. Herşey gösteriyor ki bu safhalardan zorunlu olarak geçilecektir.

(Devam edecek...)

(TKİP Merkez Yayın Organı EKİM'in Kasım 2013

Ücretsiz PDF Kitapları <http://www.kizilbayrak.org> adresinden alınmıştır...)

“Demokrasi mücadelesi ve devrim” söyleşisi

Basel Gökkuşağı Derneği'nde 3 Kasım günü, BİR-KAR ve İDHF, “Demokrasi mücadelesi ve devrim” konulu bir söyleşi gerçekleştirdi. Gökkuşağı Derneği'nin belli periyotlarla yapmayı planladığı söyleşilerin ikincisi olan etkinlik, sunum konuşmasıyla başladı.

Yapılan sunumda, demokrasi mücadelesinin devrim mücadelesiyle ilişkisine değinildi. Hak ve özgürlükler temelinde yükseltlen demokrasi mücadelesinin devrim mücadelesinin kaldırıcı olarak algılanması gerektiğinin ve devrim perspektifinden kopuk bir demokrasi mücadelesinin ezilenler lehine toplumsal kazanımlara dönüştürülemeyeceğinin altı çizildi.

Sunumda, sınıf bilinci kazanan işçi sınıfının, demokrasi mücadelesinin önemini kavrayarak ve devrimle ilişkisini doğru kurarak önderlik edebileceği belirtildi. Ülkede Haziran Direnişi süreciyle başlayan halk hareketinin de demokrasi mücadelesindeki önemine dikkat çekildi.

Avrupa'dan ithal edilmek istenen burjuva demokrasisine tamah edilemeyeceği belirtilen sunumda, bu noktada ülke devrimci hareketi üzerinde yaratılmaya çalışılan ideolojik kırılmaya bağlı olarak ortaya çıkan reformist-tasfiyeciler eğilimlere karşı devrimci direnç gösterilmesi gerektiği vurgulandı. AKP iktidarının ülkedeki demokrasi sorununu ortadan kaldıracak bir siyasal irade olamayacağı gerçeği de ayrıntılı bir şekilde teşhir edildi.

Yapılan sunumun ardından, söyleşi katılımcıların konuşmalarıyla sürdü. Konuşmalarda demokrasi mücadelesinin önemine, yine devrim mücadelesiyle ilişkisine, Kürt ulusal sorununun ülkedeki demokratikleşme sürecindeki yerine değinildi. Katılımcıların konuşmalarının ardından yürütülen tartışmaların belli bir doyuma ulaşması itibarıyla etkinlik sona erdi.

Kızıl Bayrak / Basel

Mısır'da son durum ve Kerry'nin ziyareti

Mısır-Rusya ilişkilerinin ivme kazanmaya başladığını belirtmek gerekiyor. Görünen o ki süreç, ABD'nin Mısır üzerindeki etkisinin zayıflaması, Rusya ile ilişkilerin kademeli bir şekilde gelişmesi yönünde ilerleyecektir.

ABD-Mısır ilişkilerinin gerilimli olduğu günlerde Ortadoğu turuna çıkan ABD Dışişleri Bakanı John Kerry'nin ilk durağı, Kahire oldu. Kısa süren ziyaret, halk isyanı ve ordu müdahalesiyle alaşağı edilen Muhammed Mursi'nin mahkemeye çıkarılmasından bir gün önce gerçekleşti.

İhvan'ın temennileri

Kerry'nin ziyaretiyle Mursi'nin yargılanmasının çakışması bir tesadüf mü? Bilinmez ama ABD'nin halen İhvacıları (Müslüman Kardeşler) korumaya çalıştığı kanısını güçlendirdi. Nitekim ziyaretin ardından, kimi İhvan şefleri tarafından yapılan değerlendirmelerde, ABD'nin yakında Mısır Genelkurmay Başkanı Abdülfettah el-Sisi'yi gözden çıkaracağı iddia edildi.

Bu iddianın değerlendirmeden çok, bir temenni olduğunu söylemek gerek. Zira hem sokak gösterilerini hem perde arkasında pazarlığı sürdüren İhvan şefleri, iktidardan alacakları payı büyütme için, ABD'den medet ummaya devam ediyorlar. Kimi zaman medya önünde farklı söylemler dile getirirler de, bu şefler, Washington'dan umut kesmiş değiller.

Nitekim Kerry'nin ziyaretinin ertesi günü mahkemeye çıkarılan Mursi'nin yargılanmasının iki ay ertelenmesini, Arap medyasının bir kısmı, ABD müdahalesinin sonucu olarak değerlendirdi.

ABD-Mısır ilişkileri gerilimli

Kahire'de Cumhurbaşkanı Adli Mansur, Başbakan Hazım el Beblavi, Dışişleri Bakanı Nebil Fehmi ve Genelkurmay Başkanı Abdülfettah el-Sisi ile görüşen Kerry, Mısır'ı, "ABD'nin hayati ortağı" olarak niteledi.

Obama yönetiminin, Kerry'nin ziyaretini, "güvenlik" gerekçesiyle önden ilan etmemesi, Mısır'daki geçici yönetim tarafından tepkiyle karşılandı. Taraflar, işbirliğini sürdürmekten yana oldukları halde, ABD-Mısır ilişkilerinin eski havasına kavuşamadığı gözlemlendi.

Kerry'nin ziyaretini sadece Mursi'nin yargılanmasıyla ilişkilendirmek isabetli değil elbet. İki ülke arasındaki ilişkilerin son aylarda yaşadığı sorunlar, Mısır'daki geçici yönetimin Rusya ile ilişkileri geliştirmek yönünde attığı adımlar, Obama yönetimini kaygılandırmaya başlamış görünüyor. Zira Mısır egemen sınıflarının ve ordu üst düzey subay kademesinin 30 yıldan beri ABD ile işbirliği yapmalarına rağmen, üçüncü yılına yaklaşan isyan halinin yarattığı etkiler, ülkenin dış politikasına da yansımakta ve bu, ABD'nin Mısır'daki işlerinin artık eskisi kadar kolay olmayacağına işaret ediyor.

ABD, Camp David Anlaşması gereği yaptığı askeri yardımda kesinti yaparak, geçici yönetim üzerindeki baskıyı arttırmaya çalıştı. Ancak girişim, Kahire'de umulan etkiyi yaratamadı. Denebilir ki, Mısır'daki özgün durum, ABD'nin girişiminin hem etkisini sınırlıyor hem ters tepme olasılığını gündeme getiriyor. Obama yönetiminin ikilem içinde olmasının temel nedenlerinden biri de, farklı olasılıklara açık olan bu

durumdur.

Mısır-Rusya ilişkilerinde yeni dönem

Mısır'da hem halkın hem siyasal güçlerin kayda değer bir kesimi, Rusya ile ilişkilerin yeniden geliştirilmesi gerektiğini savunuyor. Bunu yüksek sesle dile getirenlerin sayısı giderek artıyor. Obama yönetiminin, Mısır'la ilgili açıklamalarda bazen üst perdeden söylemler kullanması, "Firavunlar ülkesi"nde anti-Amerikancılığın tavan yapmasına yol açtı. Bu durum, ordunun üst kademesi dahil, Mısırlı egemenler üzerinde etkili bir baskı da oluşturuyor.

Bu arada Ortadoğu'daki etkisini ve saygınlığını giderek arttıran Rusya'nın, Mısır'la da yakından ilgilendiğine kuşku yok. ABD'nin "sömürgeci" Rusya'nın ise "partner" gibi davranması, Ortadoğu'daki atmosferi, hızla ABD aleyhine, Rusya lehine çeviriyor.

Ordu üst kademesi dahil, Mısırlı egemenlerin ABD ile ilişkileri kesmekten yana oldukları söylenemez elbet. Buna karşın Mısır-Rusya ilişkilerinin ivme kazanmaya başladığını da belirtmek gerekiyor. Görünen o ki süreç, ABD'nin Mısır üzerindeki etkisinin zayıflaması, Rusya ile ilişkilerin kademeli bir şekilde gelişmesi yönünde ilerleyecektir.

Milyonların talepleri için yine isyan ederiz!

Milyonların isyanı sayesinde işbaşına gelen geçici hükümet, şimdi aynı milyonların baskıcı altındadır. Zira bu hükümetin, isyan eden milyonların taleplerine karşılık vermesi mümkün değil. Bundan dolayı hem iç politikada hem dış politikada adımlarını, belli bir ihtiyatla atmak zorunda kalıyor.

Sol/sosyalist muhalefetin oluşturduğu 'Devrimci Demokratik İttifak' (DDİ) ise, geçici hükümetin birçok icraatını eleştiriyor. Zira bu hükümet, bekleneceği üzere, Mısır burjuvazisinin yönetiminde olan kesiminin çıkarlarını korumaya odaklanıyor. Bu durum, milyonların taleplerini karşılamadığını, oysa "iki devrimi" -25 Ocak 2011 ile 30 Haziran 2013- bu amaçla gerçekleştirdiklerini belirtiyorlar. İşçilerin, emekçilerin, gençlerin talepleri için mücadele edeceklerini dile getiren DDİ bileşenleri, bu uğurda gerekirse, yeni bir isyan çıkarmaktan da geri durmayacaklarını belirtiyorlar.

aşamasında oluşturulan "yol haritası", isyan eden milyonların belli taleplerini içerse de, geçici hükümet, her fırsatta bunları boşa düşürmenin yollarını arıyor.

DDİ'nin sert eleştirilerine mazhar olan yeni anayasa taslağı, geçici hükümetin, isyan eden milyonların taleplerini karşılama isteği ve iradesinden yoksun olduğunu da somut olarak gösterdi. Zira anayasa taslağı, Suudi Arabistan'a yakın dinci-gerici Selefilere de memnun edecek tarzda hazırlanıyor. 30 Haziran isyanı, gerici anayasasıyla birlikte İhvan yönetiminin sonunu getirmişti. Şimdi ise, milyonların isyanı sayesinde işbaşına gelen geçici hükümet, çöpe atılan İhvan anayasasının bir benzerini emekçilere ve sol/sosyalist güçlere dayatmaya çalışıyor.

Geçici hükümetin gerici adımlarına rağmen, DDİ çatısı altında birleşen güçlerin henüz aktif bir direnişe girişmekten kaçındıkları gözleniyor. Farklı araçlarla itirazlarını dile getirirler de, sol/sosyalist güçler, halen İhvan'la çatışan geçici hükümete karşı cepheden bir tutum almış değiller. Anlaşıldığı kadarıyla, DDİ bileşenleri, İhvacılar'ın işine yarayacağı kaygısından dolayı, geçici hükümete karşı cepheden tutum almaktan kaçınıyorlar.

DDİ bileşenleri, isyan eden milyonların demokrasi, özgürlük, onurlu yaşam, toplumsal adalet gibi temel taleplerinin karşılanmadığını, oysa "iki devrimi" -25 Ocak 2011 ile 30 Haziran 2013- bu amaçla gerçekleştirdiklerini belirtiyorlar. İşçilerin, emekçilerin, gençlerin talepleri için mücadele edeceklerini dile getiren DDİ bileşenleri, bu uğurda gerekirse, yeni bir isyan çıkarmaktan da geri durmayacaklarını belirtiyorlar.

İktidar mücadelesinde işçi sınıfıyla emekçilerin siyasal temsilcileri, bağımsız devrimci bayraklarını kaldırırsa kadar, egemenler arası çekişme ve hesaplaşmalar gündemde önemli bir yer kaplamaya devam edecek. Mısır'da süreç, sol/sosyalist güçler, bağımsız devrimci bayraklarını yükseltip şu veya bu burjuva akımla yan yana gelme zaafından kurtuldıkları zaman, esas mecrasında akmaya başlayacaktır.

Troyka'ya cevap genel grev oldu!

Yunanistan'da işçi ve emekçileri köleliğe mahkum eden kesintilere karşı 6 Kasım günü genel grev yapıldı. Ayrıca Avrupa Birliği, Uluslararası Para Fonu (IMF) ve Avrupa Merkez Bankası müfettişlerinden oluşan Troyka'nın denetime gelmesi genel grevi tetikleyen başlıca sebeplerden biri oldu. Emekçiler ülkenin tümünde hayatı durdurarak sömürge valilerine gereken cevabı verdiler.

GSEE ve ADEDY sendikalarının grev çağrısına uyan emekçiler eğitim, sağlık ve ulaşım hizmetleri vermediler. Havayollarında birçok sefer iptal edilirken, otobüs şoförleri belli saatler arasında kontak kapattı. Hastanelerde ise acil durumlar haricinde hiçbir sağlık hizmeti verilmedi.

Sömürge valilerinden denetim

Troyka müfettişi ismiyle denetime gelen sömürge valileri ise Yunanistan devletinden daha fazla kesintiye gitmesini istiyor. Troyka ikinci "kurtarma paketi"nin son taksidini vermek için Yunanistan devletinin yeterli kesinti yapıp yapmadığını kontrol edecek. Gelecek yılki bütçede 2,5 milyar Euro'luk açık olduğunu söyleyen Troyka, daha çok kemer sıkma önlemleri gerekebileceğini söylerken, sermaye hükümeti daha fazla kesintiyi karşılayamayacaklarını belirtiyor. Bazı analizciler ülkenin seneye 11 milyar Euro'luk yeni bir pakete ihtiyaç duyacağını söylüyor.

Yunanistan'da kapitalist sistemin krizi en çok gençliği vuruyor. 24 yaşın altında bulunanların yüzde 60'lık kısmının işsiz olduğu belirtiliyor. Son kesinti ve işten çıkarma dalgasından bu yana genel işsizlik ise yüzde 28 civarında.

Yunanistan işçi ve emekçileri kesintilere karşı 2010'dan bu yana 30'dan fazla genel grev gerçekleştirdi.

Temizlik işçileri grevde

Madrid Belediyesi anlaşmalı olduğu şirketlerin zarar ettiği gerekçesiyle yüzlerce işçinin işine son vereceğini açıkladı. Ayrıca işçilerin maaşlarında yüzde 43 kesinti yapılacağı belirtildi. Ağustos'ta 350 işçinin işine son veren belediye, şimdi de 750 işçiyi işten çıkaracağını söylüyor.

Bu duruma tepki gösteren 6 bin işçi ise greve başladı.

Sokaklara çıkan işçiler öfke dolu gösteriler yaptılar. Gece yapılan gösterilerde bazı araçların yakıldığı ve işyerlerinin camlarının kırıldığı söyleniyor.

Polis ise 5 eylemciyi gözaltına aldı.

Valencia'da 1700 kişi işten çıkarıldı

Valencia'da ise özerk yönetim Katalanca yayın yapan tek yayın kuruluşunu kapatma kararı aldı. Özerk yönetim maaşları ödeyemeyeceğini 1700 kişinin işine son verdi.

Sokaklar öfkeli!

Dünyanın dört bir yanında işçi ve emekçiler kesintilere, hak gasplarına karşı öfkelerini eyleme çıkararak gösteriyor.

İtalya, Kıbrıs, Endonezya, Vietnam ve Güney Afrika'da kapitalizme karşı öfkeli işçi ve emekçiler sokaklara çıkıyor. Düzen kurumlarının taleplerine kayıtsız kalması karşısında on binler eylemlerle sözünü sokakta söylüyor.

İtalya'da evlerini boşaltmak istemeyen halk polisle çatıştı.

Geçen hafta, İtalya'nın başkenti Roma'da yüzlerce protestocu hükümet binasını kuşattı, sokaklara barikatlar kurdu, polisle çatıştı.

Göstericiler evlerinden zorla çıkartılmalarını protesto ederek sosyal konut desteği talep ediyorlar.

İtalya'da son süreçte özellikle büyük kentlerde evlerinden zorla çıkartılan ailelerin sayısında hızlı bir artış var. Bu arada işsizlik oranında da büyük bir artış gözleniyor. 1977 yılından bu yana en yüksek düzeyine ulaşan işsizlik, yüzde 12.5'i aştı. Krizin emekçilerin yaşamına doğrudan yansımaları olan bu veriler, İtalya'da sınıf çatışmalarının giderek sertleşeceğine işaret ediyor.

Endonezya'da iki günlük kitlesel greve çıkıldı.

Endonezya'da asgari ücretin yükseltilmesi için sendikaların bir bölümü ülke genelinde iki günlük grev çağrısı yapmıştı. Asgari ücretin yüzde 50 oranında arttırılmasını talep eden sendikaların çağrısı üzerine, 1 milyona yakın işçi greve katıldı. Endonezya'da sendikalarda örgütlü işçilerin sayısı, yedi milyon civarındadır.

Geri rejime yakın duran iki büyük sendika, "asgari ücret artışının Endonezya ekonomisinin rekabet gücünü zayıflatacağı gerekçesiyle greve çıkılmayı

reddetti. Sermayenin güdümündeki iki sendikanın ihanetine rağmen, grevin etkili olduğu bildirildi.

Kıbrıs'ta planlanan kesintilere karşı yeniden grev gerçekleştirildi.

Belediyelerde çalışan kamu emekçileri, sağlık emekçileri ve emekliler parlamento binası ve Maliye Bakanlığı önünde protesto gösterisi düzenlediler. Kamu Çalışanları Sendikası, kamu emekçilerini 4 saatliğine iş bırakmaya çağırıyordu. Çağrı üzerine sokaklara inen emekçiler, saldırıya karşı mücadelede kararlı olduklarını gösterdiler.

Neo-liberal politikalara bel bağlayan hükümet, kamu harcamalarında 2014 yılına yüzde 12 oranında kesintiyle gitme kararı aldı. Ayrıca hastanelerde gece mesaisi için ödenen ek ücretler de yarı yarıya düşürüldü.

Vietnam'da kar amaçlı kum çıkarılması protesto edildi.

Vietnam'da Quang Ngai ilinde geçtiğimiz hafta sonu 600 kişi Dai Nehri'nin ağzında kum çıkarılmasına karşı protesto gösterisi düzenledi. Göstericiler yollara barikatlar kurdu. Bölgede geçtiğimiz yıl -doğrudan ihrac için- kum çıkarılması heyelana sebebiyet vermişti.

Güney Afrika'da yoksulluğa karşı eylem düzenlendi.

Güney Afrika Cumhuriyeti'nin Cape Town kentinde emekçiler, giderek artan yoksulluk ve sefaletle karşı sokaklara çıkarak protesto gösterisi düzenledi. Gösteriye 3 bin kişi katıldı. Ev, elektrik ve suyun sınırlı olduğu şehrin kenar mahallelerinde yaşayan yoksul halkın, belediye önünde sokaklara barikatlar kurduğu ve dükkanları yağmaladığı bildiriliyor.

Birleşik ve kitlesele 6 Kasım eylemleri...

Bu seneki YÖK karşıtı eylemler kitlesele ve coşkulu geçerken, Gezi ruhunun üniversitelerde yaşayacağı kendini gösterdi.

Beyazıt'ta kitlesele YÖK protestosu

İstanbul'daki YÖK protestosu Üniversite Forumları, Üniversite Emekçileri ve Eğitim Dayanışması tarafından ortak olarak gerçekleştirildi.

Eylem Laleli'deki İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi önünde toplanılmasıyla başladı. Diğer üniversitelerden gelen öğrenciler Edebiyat Fakültesi önünde toplanarak sloganlarla bekleyişe geçtiler. Aksaray Metro Durağı girişinde toplanan DÖDEF ve HDK Gençlik Meclisi de buradan yaptığı yürüyüşle buluşma noktasına geldi.

Bekleyiş sırasında fakülte içerisindeki öğrenciler "Ali İsmail'in dediği gibi: 'Korkacaksın, titreyeceksin, yıkılacaksın adi hükümet!'" Yıkılacaksın YÖK!" yazan ve Ali İsmail'in resminin olduğu pankartı pencereden sarkıttılar.

Edebiyat Fakültesi'nden diğer öğrencilerin de çıkmasıyla pankartlar açılarak yürüyüş başladı. Aynı zamanda Merkez Kampüs'teki öğrenciler de araç kapısından çıkarak sloganlarla Beyazıt Meydanı'na yürüdü.

Diğer kitle de yolu tek yönlü trafiğe kapatarak sloganlarla Beyazıt Meydanı'na doğru yürümeye başladı.

Yürüyüş boyunca sık sık YÖK düzeni ve beraberinde getirdiği baskılar, yasaklar ve soruşturma saldırılarını teşhir eden, ODTÜ'deki saldırıları kınayan, direnişin ve mücadelenin devam ettiğini vurgulayan konuşmalar yapılarak sloganlar atıldı.

Yürüyüşün sonunda Beyazıt Meydanı'na gelinerek burada program başlatıldı. Haziran Direnişi'nde şehit düşenler şahsında yapılan saygı duruşunun ardından konuşmalara geçildi.

Programda ilk olarak Eğitim Dayanışması adına **Mustafa Turgut** bir konuşma yaptı. Turgut'un konuşmasının ardından Haziran Direnişi sırasında polis saldırısı sonucunda gözünü kaybeden Selim Polat ve Dr. Burak Ünveren'in gönderdikleri mesajlar okundu.

Üniversite Emekçileri adına Eğitim Sen Üniversiteler Şubesi Başkanı **İsmet Akça** bir açıklama yaptı.

Son olarak Üniversite Forumları adına açıklamayı **Beyza Atabek** okudu. Açıklama polisin okullara sokulmak istenmesine ve baskılara karşı mücadelenin sürdüğü, ODTÜ'de saldırıların ve bu saldırılar karşısında sergilenen direnişin devam ettiğinin hatırlatılması ve mücadelenin devam edeceğinin söylenmesiyle sonlandırıldı.

Konuşmaların ardından yapılan pandomim gösterisi, halaylar ve horonlarla eylem sonlandırıldı.

Devrim Stadyumu'nda 6 Kasım etkinliği

YÖK'e ve rantın yoluna karşı ODTÜ Devrim Stadyumu'na yürüyüş gerçekleştirdi. Eğitim-Sen 5 No'lu Üniversiteler Şubesi'nin de destek verdiği yürüyüşe bine yakın öğrenci ve öğretim elemanı katılırken, yürüyüşün ardından etkinlik gerçekleştirildi.

ODTÜ'ye gelen öğrenci grubunun üniversiteye girişi ÖGB tarafından engellenmek istendi.

E Blok önünde toplanan öğrenciler yürüyüş için harekete geçti. Sloganlarla yapılan yürüyüşün ardından

Devrim Stadyumu'na yüründü. Bölümlerden sonra yurtlar bölgesi geçilerek stadyuma "DİREN" yazıldı ve etkinlik başladı.

Etkinliğin başında öğrencilerin hazırladığı, YÖK'e ve YÖK düzenine dair bir konuşma yapıldı. Konuşmanın ardından sahneye çıkan Mehmet Özer, üniversitelere sahip çıkanlara teşekkür ederek şiir dinletisi gerçekleştirdi. Daha sonra Temel Demire de ODTÜ'nün devrimci geleneğini öne çıkaran bir konuşma gerçekleştirdi. Konuşmalar sırasında Halk Cephesi'nin Kızılay eylemine yönelik gerçekleşen polis saldırısı teşhir edildi ve "Faşizme karşı omuz omuza", "Her yer Kızılay, her yer direniş!" sloganları atıldı. Etkinlik, Pınar Aydınlar ve diğer müzik gruplarının devrimci marşları, halayları ve türkülerıyla devam etti.

Beytepe'de YÖK eylemi

Beytepe'deki eylem Edebiyat Fakültesi'nde başladı. Kampüs içinde gerçekleştirilen yürüyüşün ardından basın açıklaması yapmak için Rektörlük önüne gelindi. "YÖK'e, sermayeye, polise karşı üniversiteler direniyor!" pankartının açıldığı eylem Hacettepe Beytepe Forumu bileşenleri tarafından örgütlendi. Eylem boyunca Gezi şehitlerini anan, ODTÜ direnişini selamlayan sloganların yanı sıra, YÖK ve polis karşıtı sloganlar da atıldı.

Rektörlük önüne gelindiğinde basın metni okundu ve eylem burada sloganlarla bitirildi. Ardından servislere binilerek ODTÜ'ye gidildi.

Yüksel Caddesi'nde polis saldırısı

Dev-Genç'in Yüksel Caddesi'nde yaptığı eylemde polis kitlenin yürümesine izin vermedi. Ardından biber gazı ile saldırıya geçti. Saldırının sonrasında DTCF'de işgal eylemi yaparak binadan pankart sallandıran Dev-Genç üyelerine polis yoğun biber gazıyla saldırdı. Saldırının sonrasında 11 kişi gözaltına alındı.

Ankara Üniversitesi Cebeci Yerleşkesi'nde akşam yapılan eylemle, gün içinde Kızılay'da ve Akdeniz Üniversitesi'nde yapılan saldırılar protesto edildi. Aralarında Ekim Gençliği okurlarının da bulunduğu devrimci ve öğrenci grupları, polis saldırılarına karşı

ile durumu protesto ettiler.

Ege Üniversitesi'nde YÖK eylemi

Ege Üniversitesi Forumunu'nun çağrıcılığını yaptığı eylem öncesi, sabah saatlerinde bildiri dağıtılıp eylem çağrısı yapıldı. Saat 12.00'de ise Edebiyat Fakültesi içine girilerek yürüyüş başlatıldı. Yürüyüş boyunca sınıflar tek tek dolaşarak eylem çağrısı yapıldı. Yürüyüş, 1 No'lu yemekhane önünden Hazırlık Yüksek Okulu, Gıda Fakültesi, Kredi Yurtlar Kurumu, Öğrenci Çarşısı içinden üniversite girişine kadar sloganlar eşliğinde devam etti. Ardından üniversite girişindeki Manisa Kavşağı'nda yol kapatılarak basın açıklaması yapıldı.

Eylemin sonunda Haziran Direnişi'nde yaşamını yitirenlerin isimleri tek tek söylenerek yaşıyor diye haykırıldı ve saygı duruşu gerçekleştirildi.

Çorlu NKÜ'de ilk 6 Kasım eylemi

NKÜ öğrencileri, YÖK'ün kuruluşunu protesto etmek amacıyla 6 Kasım Çarşamba günü, NKÜ Çorlu Mühendislik Fakültesi ana girişi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eylem, okul içerisindeki kantinde YÖK'ü teşhir eden ajitasyon konuşmalarıyla başladı. Okulun giriş kapısının önüne gelindiğinde ise "YÖK ve YÖK düzenine karşı Ali İsmail Korkmaz oluyoruz, mücadele ediyoruz!" şiarlı pankart açıldı. Burada YÖK'ü ve YÖK düzenini teşhir eden konuşmalar yapıldı ve bahçede bulunan öğrenciler eyleme katılmaya davet edildi. Konuşmalar çevredeki öğrenciler tarafından yoğun alkış ve ilgiyle karşılandı. Eylem sırasında ÖGB tarafından gerçekleştirilen müdahale girişimi eylemci öğrencilerin kararlı duruşu ve ÖGB'yi teşhir eden konuşmalar ile boşa düşürüldü.

Gerek okul bahçesinde gerekse okul binasında yoğun ilgiyle izlenen eylem, Ali İsmail Korkmaz ve Haziran Direnişi sürecinde şehit düşen tüm direnişçiler şahsında ve bütün devrim şehitleri için saygı duruşuyla devam etti. Saygı duruşunun ardından basın metni okundu.

NKÜ Mühendislik Fakültesi'nde yapılan ilk eylem olmasına rağmen ilgi büyüktü. Çevredeki öğrenciler slogan ve alkışlarla eyleme destek verdi.

Ekim Gençliği / İstanbul-Ankara-İzmir-Trakya

Gençlik sokaklarda geleceği için haykırdı!

YÖK'ün kuruluş yıldönümü için gerçekleştirilen eylemlerde üniversite öğrencileri gelecek ve özgürlük taleplerini yükselttiler.

Üniversitelerde uzun zaman sonra birleşik ve kitlesel 6 Kasım eylemleri örgütlendi. Birçok ilde “üniversite öğrencileri” imzasıyla gerçekleştirilen eylemlere üniversite bileşenleri olan çalışanlar ve eğitim emekçileri de katıldı.

Uludağ Üniversitesi Forumu, YÖK'ün kuruluşunu protesto etmek için Sevgi Meydanı'nda toplanarak Rektörlük önüne yürüyüş gerçekleştirdi. Polis ablukasında gerçekleştirilen yürüyüşte “Ali İsmail Yaşıyor/ Üniversite direniyor!” pankartı açıldı.

Yürüyüş boyunca ajitasyon konuşmaları yapıldı. Rektörlük önüne gelindiğinde ise Türkçe ve Kürtçe basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında, Haziran Direnişi'nden sonra artık her şeyin değiştiği ve hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı vurgulandı.

Basın açıklamasının ardından YÖK ve YÖK düzenini teşhir eden ajitasyonlara devam edildi ve Gezi Şehitleri anıldı. Mediko Sosyal'de gerçekleştirmek üzere, YÖK'ün tartışılacağı bir forum kararı alınarak sloganlar eşliğinde buraya geçilerek forum yapıldı.

Çukurova Üniversitesi'nde Eğitim-Sen'in çağrısıyla “YÖK'e Hayır Forumu” düzenlendi. Çukurova Üniversitesi R1, R2 amfileri önünde düzenlenen forumda, öğrenci ve öğretim görevlileri söz alarak düşüncelerini ifade etti.

Mersin Üniversitesi öğrencileri, Çiftlikköy Kampüsü'nde bulunan Yabancı Diller Yüksekokulu önünden Cumhuriyet Meydanı'na yürüyüş düzenledi. Burada basın açıklaması yapıldı. Eğitim-Sen Mersin Üniversitesi Temsilciği üyesi akademisyenler de eyleme destek verdi. Yapılan açıklamada “12 Eylül diktatörlüğü” tarafından kurulan YÖK'ün önemli muhalefet alanı olan üniversiteleri zapturapt altına alma aracı olarak kullanıldığı kaydedildi.

Ali İsmail Korkmaz, kendi okulu olan **Anadolu Üniversitesi**'nde de selamlandı. “Ali İsmail yaşıyor AKP'ye ve YÖK'e karşı direniyor!” pankartı arkasında yapılan yürüyüşte kütüphaneye Ali İsmail'in adı verildi. Öğrenciler hazırladıkları çıkartmayla kütüphanenin ismini değiştirdiler. Osmangazi Üniversitesi Direniş Forumu da Anadolu Üniversitesi'ndeki eyleme katıldı.

Zonguldak Karaelmas Üniversitesi Spor Salonu önünde toplanan kitle, Rektörlük binasına kadar alkışlar sloganlar ve ıslıklarla yürüdü. Yürüyüş sırasında

ÖGB'nin kampüs içindeki tacizlerine sert bir dille cevap verdiler.

Günler öncesinden YÖK protestosu için çalışmalara başlayan öğrencileri yıldırmayı amaçlayan ÖGB'ler, öğrencilerin kimliklerini zorla alarak disiplin cezasıyla tehdit ettiler. Eylemin yapılacağı sabah ise erken saatlerden itibaren çanta kontrolleriyle öğrencilere baskı kurmaya çalıştılar.

Basın açıklamasına TKP, Öğrenci Kolektifi, ZKÜ Öğrenci Platformu destek verdi. Basın açıklamasının ardından öğrenciler sloganlar eşliğinde eylemi bitirdiler.

Cumhuriyet Caddesi'nde (Sevgi yolu) toplanan **Dumlupınar Üniversitesi**'nden devrimci ve ilerici öğrenciler, YÖK'ü protesto etti.

Basın metninde şunlar ifade edildi: “Dün ODTÜ'de yaşanan katliamlarda da gördük ki üniversitelerin bilim ve özerk yapıları işbirlikçilerin emperyalistlerin tekeline geçirilmeye çalışılmıştır. Bizler dün ODTÜ'de işbirlikçilerin öğrenciler üzerinden rant sağlamasına ses çıkarak birleştik. Bu direniş bütün üniversite öğrencilerine mâl olmuştur.”

Yüzüncü Yıl Üniversitesi'nde (YYÜ) okuyan öğrenciler, Merkezi Yemekhane'nin önünde eylem gerçekleştirdi. Öğrenciler halay çekip sloganlarla YÖK düzenini protesto ettiler.

Cumhuriyet Üniversitesi'nde de YÖK protestosu gerçekleştirildi.

Bingöl Üniversitesi'nde kantin ve yemekhane boykotu 3. gününde devam ederken, YÖK'ün kuruluşu da protesto edildi.

Karadeniz Teknik Üniversitesi öğrencileri de 6 Kasım eylemi düzenledi. “YÖK'ün karanlığına karşı üniversiteleri aydınlatıyoruz!” pankartı açan öğrenciler meşaleli yürüyüş gerçekleştirdiler.

Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi'nde öğrenciler “Geleceğimizin YÖK olmasına izin vermeyeceğiz!” pankartıyla yürüdüler. Sirenler, ıslıklar ve zılgıtlar eşliğinde yapılan yürüyüşle YÖK protesto edildi.

Antalya Akdeniz Üniversitesi'nde de Rektörlük Binası'na yürümek isteyen öğrencilere polis ve özel güvenlikler saldırdı. 1 öğrencinin başından yaralandığı saldırıda 4 öğrencinin de gözaltına alındığı öğrenildi.

KOÜ öğrencilerinden kitlesel YÖK eylemi

12 Eylül faşist darbesinin ürünü YÖK, Kocaeli Üniversitesi'nde 6 Kasım'da yapılan kitlesel bir eylemle protesto edildi.

Sosyal Tesisler önünde toplanmaya başlayan öğrenciler “Ranta, yola, YÖK'e karşı üniversite ayağa” yazılı pankartı ve Gezi şehitlerinin resimlerini taşıdı.

Mühendislik öğrencilerinin de “Halk için bilim üreteceğiz YÖK'e hayır” yazılı pankart ile Sosyal Tesisler önüne gelmesinin ardından Rektörlük önüne doğru coşkulu bir şekilde yürüyüşe geçildi.

Yürüyüş boyunca YÖK'ün üniversiteler üzerindeki baskılarını, Haziran Direnişi ile birlikte artan polis şiddeti ve katliamcı yüzünü teşhir eden konuşmalar yapılarak sloganlar atıldı.

Rektörlük Binası önünde barikat kuran ÖGB'lerle öğrenciler arasında arbeye yaşandı ve öğrencilerin iradesiyle barikat aşılarda sloganlarla Rektörlük önüne gelindi. Burada, Haziran Direnişi'nde hayatını kaybedenler anısına saygı duruşu yapılarak, “Sokaklarda ve üniversitelerde yükselen mücadelenin ateşi elbet bir gün AKP'yi ve onun polisinin zihniyetini yakacaktır” denildi.

Basın açıklamasında, YÖK'ün 12 Eylül'ün ürünü olduğu ve bugün de olduğu gibi baskı ve yaşamlara müdahale anlamına geldiği ifade edildi. İktidarın son dönemde yoğunlaştırdığı baskı ve saldırı politikaları teşhir edilerek parasız olması gereken eğitimin sektör haline geldiği söylendi. “Gezi'den aldığımız ruhla bir kez daha YÖK'e karşı alanlardayız.” denilerek açıklama sonlandırıldı.

Çekilen halayların ardından eylem bitirildi.

Ekim Gençliği / Kocaeli Üniversitesi

“Mücadele alanlarında biraraya gelmeliyiz!”

Sarıgazi’de yapılacak “Haziran Direnişi ruhuyla özgürlük, devrim, sosyalizm için buluşuyoruz!” şiarlı etkinliğe katılacak olan sanatçılarla konuştuk.

-Bir sanatçı olarak Haziran Direnişi hakkında düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

- Haluk Tolga İlhan: Haziran Direnişi, pek çok farklı mecrada, parça parça sürdürülen mücadelenin, söz söyleme ihtiyacının ve yaşanabilir bir dünya için harekete geçmenin bütünleştiği bir alan oldu hepimiz için. Direnişin bileşenlerinin farklı ideolojilere yaslanması, kitlenin sergilediği duruş anlamında birtakım ciddi ayrışmalar yarattığının farkındayız. Bu ayırık duruşla beraber, hareketin evirileceği yeri iyi analiz etmemiz, gerçekçi düşünmemiz ve bir hayalet gibi aramızda dolaşan, her gün soluduğumuz modernleşmiş darbe atmosferine karşı rehavete kapılmamamız gerekiyor. Özgür irademizle Haziran Direnişi’nde bulunmanın, şiddete karşı savaşılabilenin tazelediği bir özgüvenle bu hareketi gündelik yaşamlarımıza, çalıştığımız kurumlara, toplumsal muhalefete, kamusal alanı muhafazakâr bir dönüşüme tabi tutma çabalarına karşı ayakta tutmamız gerekiyor. Bir sanatçı olarak, Haziran Direnişi’ni deneyimlediğim için kendimi çok şanslı hissediyorum. Ben bir türküyü, bir eseri, bir şiiri okurken, o sanat eserinin içine girmeye, oradaki duyguları yaşamaya gayret ederim; ancak bu şekilde sanatın bir eylemliliğe erişeceğine inanırım. Bu anlamda, şiirlerin, türkülerin halk hareketlerinden, halkın kültürel ve toplumsal reaksiyonlarından beslendiğini düşünerek, modern çağda yaşadığımız bu direniş, geçmişle de, o sanat eserlerindeki hissiyatla da empati kurmamızı sağladı. Ve akabinde halk direnişlerinde bestelenen, söz yazılan türküler derleyerek bir proje yapmaya karar verdim. Bununla birlikte altını çizmek isterim, Gezi Direnişi’nde “sol” kesim olarak bizlerin çoğu kez “kolektivizm” altında unuttuğumuz birey olma hali de “doğru” bir yer buldu diye düşünüyorum. O alanda bir birliktelik, kolektif yaşam deneyimi vardı ancak bir kişinin yönetimi, ağır bir bürokrasi, bir kişinin ya da kurumun yönetimi değil, bireylerin özelliklerinin sanatla, ifade gücüyle ortaya konabileceği bir üretkenlik vardı. Haziran Direnişi’ni bu açılarından çok ama çok önemli buluyorum.

- Erdoğan Emir: Bence yeni cenahın edindiği mirasın bir etkinliği. Direnişle birlikte apolitik bilinen bu topluluğun kendini var edebilme kudretini gösterdi. Birileri temelsiz kılssa da asıl olan geçmişten günümüze ortaya çıkan bir bilinç sıçramasıdır. Yıllardır birbirine karşı ayrı saflarda olan güçlerin birarada tek düşmana karşı mücadele edebilmesi önemliydi.

İktidarlar toplulukları değil kendi varlıklarını esas alırlar. Direniş toplulukların kendini var edebilme savaşı, farklı toplulukların kendi talepleriyle alanları doldurma ve kendi varlığından başka bir şey

tanımayan iktidara karşı kendi mücadelesiydi.

Topluluk için birçok şey öğrettiğini düşünüyorum.

Fakat bu dönem direnişe yön verecek bir siyasetin olmadığını görmüş olduk. Ancak herkesin toplumun içinde öğrenerek yol alması gerekiyor.

Son olarak direnişte kayıplarımız var. Onların ailelerine sahip çıkmak. Onları unutmamak gerekiyor.

- Kasım ayında gerçekleştireceğimiz “Özgürlük, devrim, sosyalizm!” başlıklı etkinliğin şiarları, içinde bulunduğumuz dönem şahsında sizce neyi ifade ediyor?

- Haluk Tolga İlhan: Bu tarz etkinlikler, konserler, dayanışma bilincine dair en önemli platformlardan birisi. Çünkü modernite ve kapitalizm olgusu gün geçtikçe hepimizi, mesleklerimize, sosyal ilişkilerimize karşı yabancılaştırıyor. Bu tespit yapılabiliyor yıllar oldu; ancak iş cinayetlerinin, ırkçılığın, cinsiyetçiliğin, devlet terörünün son noktaya ulaştığı günümüzde ağırlaşan koşullar ve vahşi şiddet ortamı bu yabancılaşmayı çok daha derin hissettiriyor. Bu manada, umutsuzluğun, beklentisizliğin, birlikten gelecek gücün bir çözümü olarak fedakârca üstlenilecek sanatsal faaliyetler, ortak söz söyleme alanlarının açılması, “özgürlük, devrim ve sosyalizm” söylemiyle birleşiyor.

Kapitalizm araçlarını gün geçtikçe yeniliyor, bu nedenle bizler de mücadele alanlarında yeni ve çözümücü, üretken ve inandırıcı, sahici söylemlerin üretildiği, aktif katılımın sağlandığı etkinliklerle sürekli bir araya gelmeliyiz. Hakkı verilecek halk etkinliklerinde ise sanatçıların, siyasilerin ve halkın biraraya gelebileceği, konuşup dertleşebileceği, paylaşabileceği ortak konuşma alanlarının daha görünür olmasının çok anlamlı olacağı düşüncesindeyim.

- Erdoğan Emir: Bireyin kendini açığa çıkartabilmesi, farkedebilmesi çevresel koşulları tanıması ile mümkündür. Toplumu yaratan bireylerdir, bireylerin sağlıklı gelişmesi toplumun gidişatını belirler.

Devrim benim için yeni bir arayıştır. Eskiden kurtulup yeni bir şeyler kurma gayretidir. Bunun niteliğini de sonraki süreç gösterecek.

Sosyalizm bir insanın insani değerlerin açığa çıkarttığı erdemli bir yaşamdır. Ayrıca talep sınırsızlığı, özgürlük alanı esasında yaşadığımız bir geçiş sürecidir.

Yapılacak etkinliği önemli bir çaba ve ısrar olarak görüyorum. Bu gibi etkinlikler mirasa ve referanslara kulak kabartacak önemli etkinlikler. Biz bu çabanın bir parçası olmuştuk ne mutlu bize.

Ücretsiz PDF Kitap [Kızıl Bayrak / Ümraniye](#)

Etkinlik hazırlıkları

Devrim ve sosyalizm şiarının yükseltileceği etkinliklerin, devrimci atmosferde geçmesi için çaba sarfeden sınıf devrimcileri yaptıkları çalışmalarla etkinliğin duyurusunu işçi ve emekçilere taşıyorlar.

Gebze

“Yaşasın Sosyalist İşçi-Emekçi İktidarı!” şiarı ile örgütlenen etkinlik afişleri Gebze merkez, Köşklüçeşme Mahallesi, Ulaştepe, Emek, Mudurnutepe, Erişler mahallerine yapıldı.

Gebze merkezde etkinlik tanıtım standı açıldı. Standda etkinlik bildirilerinin dağıtımı yapıldı. Kızıl Bayrak gazetesinin satışı ve GREV gazetesinin dağıtımı da yapıldı.

Öte yandan Gebze’de, Grev gazetesinin dağıtımları da sürüyor. Sınıf devrimcileri gazeteyi işçilere ulaştırıyor. Sabah işe gidiş saatlerinde duraklarda ve geçiş noktalarında gazetenin dağıtımı yapıldı. Esenyalı Köprüsü, Beylikbağı Durağı ve Yenimahalle Durağı’nda Grev gazetesi işçilere ulaştırıldı.

Sarıgazi

Sanayi havzalarında etkinliğin duyurusu yapılırken işçilere gerçek kurtuluşun devrimde, sosyalizmde olduğu ifade ediliyor. Bu çerçevede İmes A Kapısı, İmes E Kapısı, Penta, Enel, Uno, ABB fabrikalarında çalışan işçilere bildiri dağıtımı gerçekleştirilerek etkinliğe çağrı yapıldı.

Ayrıca Sarıgazi Merkez ve Yenidoğan mahallerinde bildiri dağıtımı gerçekleştirildi.

Bir yandan ev ziyaretleri ve birebir bilet satışları yapılırken, etkinliğin tarihinin yaklaşmasından dolayı Sarıgazi ve Yenidoğan’da afiş ve ozalitler yapıldı.

“Liseliler özgürlük, devrim ve sosyalizm için buluşuyor” başlıklı etkinliğe çağrı yapan DLB ozalitleri de Sarıgazi Ticaret Meslek Lisesi çevresine yapıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze - Ümraniye

Adalet için yürüdüler

5 Kasım “Gazeteciler İçin Ayağa Kalk Günü” nedeniyle Gazetecilere Özgürlük Platformu Taksim’de eylem yaptı.

5 Kasım Avrupa’da “Gazeteciler İçin Ayağa Kalk Günü” olarak kabul ediliyor ve gazetecilerin yaşadığı sorunlara dikkat çekilen eylemler gerçekleştiriliyor. Bu nedenle Gazetecilere Özgürlük Platformu (GÖP) bileşeni basın kuruluşları ve sendikalar, Taksim’de “Adım at” eylemi gerçekleştirdi.

GÖP bileşeni basın kuruluşları ve sendika yöneticileri ile gazetecilerin biraraya geldiği eylem Galatasaray Lisesi önünde başladı. Türkçe ve İngilizce “Adalete yürüyoruz” yazılı pankartın açıldığı eylemde, kısa bir açıklama yapılarak, 5 Kasım Gazeteciler İçin Ayağa Kalk günü nedeni ile Türkiye’de gazetecilerin yaşadığı sorunlara dikkat çekmek için toplandığı belirtildi. Çok sayıda gazetecinin tutuklu olduğu, basın ve ifade özgürlüğünden bahsedilemeyeceği, gazetecilerin sürekli olarak işten atıldığı ve polis şiddetine maruz kaldığı bir süreç olduğu belirtilerek, eylemin “Adalet için 5 dakikada 1 adım” şiarıyla yapıldığı vurgulandı. Eylemin içeriğinin açıklanmasının ardından bir adım atılarak yürüyüş başlatıldı.

Sloganlarının atıldığı eylemde GÖP adına basın açıklamasını Çağdaş Gazeteciler Derneği Genel Başkanı Ahmet Abakay okudu. Türkiye’de basın üzerindeki baskı ve sansürün anlatıldığı, gazetecilerin yaşadığı şiddet ve tutuklamalara dikkat çekilen açıklamada, basın, ifade ve düşünce özgürlüğünün siyasal iktidarın

fiili baskısı altında olduğu ifade edildi. Yargı organlarında kararların adalete göre değil, iktidarın isteklerine göre şekillendiğine dikkat çekilerek, Terörle Mücadele Kanunu’nun kaldırılmasının talep edildiği açıklamada şunlar söylendi: *“İktidarın baskısı sonucu, muhalif görülen, gazeteciler, yazarlar, televizyon yayıncıları işlerinden kovuluyor, işsizliğe mahkum ediliyor. ‘İstenmeyen’ gazeteler, televizyonlar iktidara yakın kişi ve kurumlara satılıyor, el değiştiriyor, yüzlerce çalışanı işsiz hale sokuluyor. Yasa dışı telefon dinlemeleri unutturulmuş, ne yazık ki artık olağan kabul edilir hale sokulmuştur.”*

Açıklama, başbakan ve iktidar temsilcilerine basın düşünce ve ifade özgürlüğünün sağlanması çağrısı yapılarak, mesleğe ve meslektaşlara karşı yöneltilen her türlü baskılara karşı mücadelenin devam edeceği belirtilerek bitirildi.

Açıklamanın ardından bir saat süren “adım at” eylemi gerçekleştirildi. Eylem boyunca birçok gazeteci, sendikacı konuşma yaparak baskıları kınadı, basın özgürlüğü için mücadelenin sürdürüleceğini belirtti. Uluslararası basın kuruluşlarının gönderdiği mesajlar okundu. Sendikal Güç Birliği Platformu ve Haber Sen temsilcileri de eyleme katılarak destek verdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

3 bin yıl ceza!

2006 yılında “Gaye operasyonu” adı altında gerçekleştirilen polis baskınları sonucunda alınanların davasında yüzlerce yıllık hapis cezası kararları çıktı.

10. Ağır Ceza Mahkemesi, 13 Eylül 2006'da polisin gerçekleştirdiği "Gaye operasyonu" ile alınan 9'u tutsak 26 kişi hakkında toplam 3 bin yıla varan cezalar verdi.

Ali Hıdır Polat, Naci Güner, Ziya Ulusoy, Bayram Namaz, Arif Çelebi, İbrahim Çiçek ve Füsun Erdoğan müebbet hapis cezasına çarptırıldı. Müebbet cezasının yanında MLKP'nin yaptığı 155 eylem gerekçe gösterilerek her bir eylem için ayrı ceza verildi. 7 kişinin toplamda aldığı ceza, yaklaşık 3 bin yıla ulaştı.

17 Mayıs 2011'de tahliye edilen Ziya Ulusoy hakkında yakalama kararı çıkartıldı.

Erkan Özdemir ise, müebbet hapis cezasının yanı sıra 3 yıl 1 ay 15 gün hapis cezasına çarptırıldı.

Karar açıklandıktan sonra, tutsaklar “Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelemiz” sloganını atarak mahkeme heyetini protesto etti. Salona çevik kuvvet polisleri alınarak tutsakların yakınlarıyla arasında etten duvar örüldü.

İzmir'de 7 Gezi tutsağına tahliye

İzmir’de Haziran Direnişi’nin ardından yapılan baskınların 2. dalgasında tutuklananların davası 1 Kasım’da görüldü. Evleri basılarak tutuklanan 7 Gezi tutsağı, çıkarıldıkları mahkemede serbest bırakıldı.

Yedisi tutuklu 14 kişinin davasında serbest bırakılan direnişçilerin isimleri şöyle: Gizem Türkmen, Görkem Özer, Mehmet Polat, Süleyman Göksel Yerdut, Seyithan Korkmaz, Sercan Üstündaş, Pınar Türk.

“Gezi yargılanamaz, tutsak edilemez!”

Adliye önünde de İzmir Dayanışması ve Gezi Tutsak Aileleri'nin çağrısıyla eylem yapıldı.

Saat 09.00'da Bayraklı Adliyesi önünde biraraya gelen kitle saat 10.00'da basın açıklaması gerçekleştirdi. Önde "Gezi Parkı tutsaklarına özgürlük! / Gezi Parkı Tutsak Aileleri" pankartı ve tutsakların resimleri açıldı. Basın açıklamasında Haziran Direnişi'nin yıllarca halkın yaşam hakkına saldıran iktidara karşı başkaldırı olduğu ifade edildi. Tutuklamaların en çok yaşandığı illerden birinin de İzmir olduğuna dikkat çekildi.

Basın açıklamasında ayrıca şunlar ifade edildi:
“Yargılanmak istenen Gezi tutsakları değil; asıl yargılanmak istenen işçinin emekçinin alınteridir, grev ve sendika hakkıdır. Yargılanmak istenen, erkek egemenliğine, taciz ve tecavüze, katliamlara karşı kadınların mücadelesidir. Yargılanmak istenen, gençliğin akademik demokratik hakkıdır. Yargılanmak istenen, söz eylem ve örgütlenme özgürlüğüdür. Yargılanmak istenen, 1 Mayıs’tır, 8 Mart’tır, Newroz’dur, 1 Eylül’dür.”

Son olarak, direnişte katledilenlerin katillerinin ellerini kollarını sallayarak gezdiği, terfi ettirilerek ödüllendirildiği ifade edildi. “Gezi Direnişi meşru bir halk direnişidir, yargılamaz” denilerek direniş sürecinde katledilenlere, yaralananlara ve tutsak edilenlere sahip çıkılacağı söylendi.

Basın açıklamasının ardından Çağdaş Hukukçular Derneği'nden Avukat Kamil Ağaoğlu ve İstanbul'daki Gezi tutsak ailelerinden Hasan Tunç söz aldı. Konuşmaların ardından topluca mahkemeye girildi.

Mahkeme öğlen arası verdiğinde, bir basın açıklaması da ESP ve HDK tarafından gerçekleştirildi.

Eylemde ayrıca Yenikapı Tiyatrosu ve gözetiminde kaybedilen Hasan Ocak'ın ailesi de söz aldılar.

Basın açıklaması alkış ve sloganlarla bitirildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

“Kazananlar hep direnenler olacak!”

Gezi tutsak ailelerinin ve dostlarının 14. haftaki oturma eylemi kutlamaya çevrildi.

İzmir’de 2. dalgada tutuklanan devrimcilerin 1 Kasım’daki mahkemesinden hepsi serbest bırakılmıştı. Tutsak ailelerinin de bu haftaki oturma eylemine hapishaneden çıkanlar da katıldı.

Gezi tutsak aileleri ve yakınları her hafta olduğu gibi bu hafta da 2 Kasım’da saat 17.00’de Konak YKM önünde biraraya geldiler. Yürüyüşte “Gezi Parkı tutsaklarına özgürlük!” pankartı ve tutsakların resimlerinin olduğu dövizler taşındı.

Yürüyüş boyunca konuşmalar ve sloganlarla devletin katliamcı yüzü teşhir edildi.

İş Bankası önüne gelindiğinde kısaca devletin baskıcı, şiddet uygulayan politikalarına değinilerek 1 Kasım sabahı Kayseri’de Kayseri İşçilerin Birliği Derneği’ne düzenlenen polis baskını protesto edilirken, ev baskınları sonucunda gözaltına alınan BDSP’liler selamlandı.

Basın açıklamasını Gezi tutsağı Serdar Gür’ün annesi Nesrin Gür okudu.

Gür, basın metninde 31 Mayıs itibari ile bir kıvılcım çakıldığını ve isyan ateşinin tüm Türkiye’yi sardığını söyledi. Elinde bu ateşi taşıyan çocuklarının, birer birer ellerinden, evlerinden alınarak, karanlığın dehlizlerine, faşizmin zindanlarına konulduğunu belirtti. Anne Gür, bu baskı ve şiddetin sokağın sesini engelleyemediğini vurgulayarak şunları söyledi: “Bizler 14 haftadır sokaklardayız ve çocuklarımızın hepsini alıncaya kadar

da sokakta olmaya devam edeceğiz.”

Açıklamanın ardından, İstanbul Gülsuyu Mahallesi’nde çeteciler ve devlet işbirliğiyle öldürülen Hasan Ferit Gedik için yazılan bir yazı, Gezi tutsağı Barış Yalçın’ın kardeşi Melis Yalçın tarafından okundu.

130 günlük tutsaklığın ardından 1 Kasım’daki mahkemede serbest bırakılanlardan Pınar Türk, Süleyman Göksel Yerdut ve Sercan Üstündaş söz aldılar.

Pınar Türk, Şakran Cezaevi’nden Gezi tutsağı arkadaşlarının ve tüm devrimcilerinin selamını getirdiğini söyleyerek içerden sloganlarla kendisini uğurladıklarını belirtti. Süleyman Göksel Yerdut ve Sercan Üstündaş da Kırıklar’dan devrimci tutsakların selamlarını getirdiklerini söyleyerek “bugün bizlerin dışarda olmamızın sebebi dışardaki dostlarımızın, ailelerimizin ve arkadaşlarımızın sokağı boş bırakmadan mücadele etmesidir” dediler.

Oturma eylemi 13 Kasım saat 09.00’da DHF’lilerin Bayraklı Adliyesi’nde yapılacak duruşmasına çağrı ile devam etti. Gezi tutsaklarının serbest bırakılması, Grup Gün Işığının çaldıkları halay parçalarıyla hep birlikte halaya durarak kutlandı. Eylem halaylarla sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Cumartesi Anneleri Galatasaray’da 449. kez buluştu

Her cumartesi Galatasaray Meydanı’nda yapılan Cumartesi Anneleri eyleminin bu haftaki gündeminde 27 Ekim 1995 yılında Yüksekova’da gözaltına alınarak katledilen 73 yaşındaki Abdülkerim (Şemsettin) Yurtseven vardı.

Kayıpların fotoğraflarının taşındığı oturma eyleminde ilk olarak 1994 yılında gözaltında kaybedilen Kenan Bilgin’in kardeşi İrfan Bilgin konuştu. Bilgin, 30 yıldır eylemlerinin devam ettiğini belirterek iktidardan hiçbir umut beklemediğini ifade etti.

Bilgin’in konuşmasının ardından Abdülkerim Yurtseven’in eyleme katılan torunlarından Hüseyin Yurtseven bir konuşma yaptı. Yurtseven, dedesinin gözaltına alınmasının ve katledilmesinin nasıl gerçekleştiğini anlattı.

Ardından İHD İstanbul Şubesi Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon adına basın açıklamasını Zuhal Çıldır okudu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://mailey.org>

Ailelerden tutsaklar için açıklama

Malatya E Tipi Hapishanesi’nde, hapishane yönetiminin ve Adalet Bakanlığı’nın keyfi uygulamalarına karşı süresiz açlık grevi yapan MKP ve TKP/ML dava tutsaklarının aileleri, 2 Kasım’da yaptıkları basın toplantısı ile desteklerini açıkladılar.

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şube Binası’nda yapılan açıklamaya tutuklu aileleri, yakınları ve avukatları katıldı. Toplantıda, tutuklu yakınlarından Ali Doğan, Hüseyin Dünder ve Avukat Meral Hanbayat tarafından tutsakların maruz kaldıkları uygulamalar anlatıldı.

Yapılan açıklamalarda tutsakların sürekli olarak keyfi baskı ve tecrit altında tutulduğuna işaret edildi. Sürgünlerin süreklileştiği, şu anda 24 tutsağın beş ayrı hapishanede tutulduğu belirtildi.

Doktor ve mahkemeye götürülürken ters kelepçe yapıldığı, muayene sırasında dahi ters kelepçeli olarak ve jandarma nezaretinde tedavi dayatıldığı, bu uygulamaların kabul edilmemesinden dolayı tutsakların sürekli olarak jandarma tarafından darp edildikleri ifade edildi.

Kimliği belirlenemeyen kişilerin hapishane hücrelerine girip tutsaklara ajanlık teklifi yaptığı, tutsakların dışarıyla ve diğer tutsaklarla olan iletişimlerinin engellendiği belirtilerek, ailelerle olan görüşmelerinin dahi 15 dakika olarak sınırlandırıldığı vurgulandı.

2 ay süresince masa ve sandalye gibi ihtiyaç malzemelerinin verilmediği, daha sonra ise ücretleri tutsaklara ödettirilmek şartıyla, ısrarlar sonucunda alınabildiği belirtildi.

Sohbet hakları tamamen gaspedilen tutsakların, havalandırma ve ring araçlarında kameralar ile sürekli olarak psikolojik işkenceye tabi tutuldukları, tutsakları ziyarete gelen ailelerin ince arama dayatmasına, ziyaretçi kadınların ise tacize maruz kaldıkları vurgulandı.

Psikolojik ve fiziki saldırıların yanında, tutsakların “adil yargılama” haklarından da maruz bırakıldığı vurgulanan açıklamada, 24 tutsağın davasının aynı olay üzerinden ve içeriği aynı olmalarına rağmen davaların ayrı ayrı görüldüğünü ve dava dosyalarının sürekli talepte bulunulmasına rağmen birleştirilmediği ifade edildi. Ayrıca davada savcı mütalaasının verilmesine rağmen halen savunmasını yapmayan tutsakların olduğuna işaret edildi.

Malatya E Tipi Hapishanesi’nde tutulan MKP ve TKP/ML dava tutsaklarının, “keyfi uygulamalara son verilmesi” ve “adil yargılama hakkı” talepleri için 25 Ekim itibariyle süresiz açlık grevine başladığı belirtilerek, taleplerin karşılanması istendi. Açlık grevine başlanılmasının ardından hapishane yönetiminin tutsaklarla görüşme yaptığı fakat halen hiçbir adım atılmadığı belirtildi.

Toplantıda aileler, yakınlarına desteklerini şu sözlerle ifade ettiler: “Biz aileler olarak çocuklarımıza uygulanan bu teslim alma saldırısına karşı çocuklarımızın başlatmış oldukları süresiz açlık grevi direnişinin dışarıda bizlerin de direnişi olduğunu bir kez daha haykırıyoruz. İçeride devrimci tutsaklara yapılan saldırılar sonucunda doğabilecek herhangi bir olumsuz durumdan Malatya Hapishanesi yönetimi ve Adalet Bakanlığı sorumludur.”

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Özgür giyim kuşam” eylemleri üzerine...

Eğitim-Sen’in bu adımı, üyelerine sahip çıkarak, eylemin KESK’te de hayat bulmasını sağlayarak, tüm kamu emekçilerini kucaklayan bir tutum izleyerek ve kararı bütünlüklü bir kampanyaya çevirerek hayata geçirmesi gerekir.

“AKP iktidarı ile birlikte, eğitim alanı başta olmak üzere, toplumsal yaşamın bir bütün olarak muhafazakârlaştırılmasına ve kamu emekçilerinin kılık-kıyafetleri üzerinden tek tipleştirilmesine karşı tüm eğitim ve bilim emekçilerini somut tutum almaya, yasakçı kılık-kıyafet yönetmeliğine karşı hep birlikte mücadele etmeye çağırıyoruz.”

Eğitim-Sen, bu kararı ile tüm eğitim emekçilerini “özgür giyim kuşam” eylemine katılmaya çağırdı. Bu karar olumlu bir adımdır. Yalnız bu adımı atmak için ne Memur-Sen’in yapmış olduğu kılık kıyafete özgürlük imza kampanyasını, ne başörtüsü için sivil itaatsizlik eylemini ne de demokratikleşme paketini beklemesi gerekiyordu. Geçen yıldan beri kamu emekçilerinin ilgiyle izlediği kılık kıyafete özgürlük tartışmalarında Eğitim-Sen daha en baştan bu kararı almalıydı. Oysa Eğitim-Sen eşofman eylemi gibi bir karar alarak kamu emekçilerinin kılık kıyafet talebini kucaklayamadığı gibi, Memur-Sen’in kara propagandasına zemin hazırlamış oldu (Memur-Sen, eşofman eyleminin başörtüsüne karşı yapıldığı üzerinden kara propaganda yapmıştı). Eğitim-Sen ve KESK bu süreçte Memur-Sen’in kamu emekçileri arasında yaratmak istediği ayrışmayı besledi. Tüm bu süreci kapsayıcı ve birleştirici politika, eylem ve kararlar almak yerine laik-anti-laik çatışmasının bir tarafı olarak davrandı. Yaptığı çağrılarla, girdiği gereksiz polemiklerle kamu emekçilerinin bir bölümünü karşısına aldı. Laikliği din ve vicdan özgürlüğü temelinde değil başörtüsü karşıtlığı üzerinden kurgulayıp ulusalcı cenaha yedeklendi.

KESK ve Eğitim-Sen, Haziran Direnişi’nde, toplu sözleşme döneminde, kreş haktır kampanyasında sınıfta kalmıştır. Haziran Direnişi’nde kendi talepleriyle ve örgütlü gücüyle sokağa inmemiştir. Üyeler kendi inisiyatifleri ile bireysel olarak direnişe katılmışlardır. Direnişe katılan kamu emekçilerine açılan soruşturmalar mücadele konusu yapılmamış sadece savunma metinleri hazırlanarak kamu emekçileri yalnız bırakılmıştır. Toplu sözleşme dönemi, kadroların yaptığı yürüyüşle geçirilmiştir. Koskoca toplu

sözleşme dönemi, kamu emekçileri tatilde denilerek pasif bir şekilde geçirilmiştir. Kamu emekçilerinin ve beraberinde tüm işçi ve emekçilerin iki yılı Memur-Sen’in satış sözleşmesine mahkûm edilmiştir. Okulların başladığı döneme denk gelen kreş haktır kampanyası da gerçekten bir kampanyaya dönüşmemiş, sadece adı kampanya olarak kalmıştır. Bu kampanya herhangi bir talep kazanılmadan bitirilmiştir. KESK ve Eğitim-Sen birçok karar almakta ama bunları kamu emekçileriyle buluşturamamaktadır. KESK ve Eğitim-Sen büyük bir atalet içindedir. Sendikamızda tutumsuzluk ve pasif eylem biçimi iyiden iyiye hâkim hale gelmiş durumdadır.

Bütün bu olumsuzlukların yanı sıra Eğitim-Sen olumlu bir adım olarak “özgür giyim kuşam kararı” almıştır. Bu adımın başarılı olabilmesi için başta Eğitim-Sen’in ve KESK’in alınan karara sahip çıkması gerekmektedir. Özgür giyim kuşam kararını imza kampanyalarıyla, basın açıklamalarıyla, kitlesel gösterilerle kampanyaya dönüştürmelidir. Bunların olmadığı bir yerde tüm yük özgür kıyafet uygulamasını sahiplenilen üyelerin üzerine binecektir.

Eğitim-Sen’in “süresiz özgür giyim kuşam” kararı üyeleri tarafından sahiplenilmiş, üyeler 7 Ekim’den itibaren birçok yerde özgür kıyafetle işyerlerine gitmeye başlamışlardır. Bu kararın hemen ardından eğitim emekçilerine soruşturma terörü devreye sokulmuş hatta bazı yerlerde soruşturmanın yanı sıra tehdit, korkutma ve hakarete varan uygulamalar yaşanmıştır. (Tarsus İlçe Milli Eğitim Müdürü’nü Tarsus şube yöneticimizi “seni okuldan sürdürürüm, tuvalet temizletirim, mahkemeye verilirsin, sonuçlanana kadar tuvalet temizlersin” biçiminde tehdit etmişti) Bu uygulamalar Eğitim-Sen üyelerinin alışık olduğu uygulamalardır. Ancak özgür kıyafet eylemine sahip çıkan kamu emekçilerinin yaptıkları eylemden kaynaklı yaşayacakları olumsuzluklar Eğitim-Sen’i bağlamaktadır. Tam da bu noktada Eğitim-Sen üyelerine hukuksal destekle yetinmeyip tüm güçleriyle ve tüm olanaklarıyla üyesinin yanında olmalıdır. Tarsus İlçe Milli Eğitim Müdürü’nü Tarsus şube yöneticimizi “seni okuldan sürdürürüm, tuvalet temizletirim, mahkemeye verilirsin, sonuçlanana kadar tuvalet temizlersin” biçiminde tehdit etmişti) Bu uygulamalar Eğitim-Sen üyelerinin alışık olduğu uygulamalardır. Ancak özgür kıyafet eylemine sahip çıkan kamu emekçilerinin yaptıkları eylemden kaynaklı yaşayacakları olumsuzluklar Eğitim-Sen’i bağlamaktadır. Tam da bu noktada Eğitim-Sen üyelerine hukuksal destekle yetinmeyip tüm güçleriyle ve tüm olanaklarıyla üyesinin yanında olmalıdır.

açıklaması ile kınama ve hukuki destek sağlama olumlu olmuştur, ancak yetersiz bir adımdır. Böyle bir durumda Eğitim-Sen bu tür olayların yaşandığı yerlerde kitlesel eylemlilikler yapmalıdır. Eğitim-Sen’in birincil görevi özgür kıyafet uygulamasındaki tüm kamu emekçilerini bu süreçte yalnız bırakmamak ve her türlü yaşanan olumsuzlukta tüm gücüyle üyesinin yanında olmaktır. Aksi durumda tek başına idareyle veya başka herhangi güçle mücadele etmek zorunda kalan emekçiye çaresizlik oluşacak, bu da kırılmaya neden olacaktır.

Eğitim-Sen’in kararı sadece okullarda uygulanacaktır. Ancak eğitim alanında çalışmayan kamu emekçilerinin de özgür kılık kıyafet talebi vardır. Eğitim dışında çalışan kamu emekçilerini de bu sürece dâhil etmek gerekmektedir. Burada Eğitim-Sen’e birden çok görev düşmektedir. Bunlardan en önemlisi, içinde bulunduğu konfederasyonun, yani KESK’in de bu kararı alması için KESK’i ve bileşenlerini zorlamaktır. Kendi içinde bütünlüğünü sağlayan KESK bileşenleri eylemi daha güçlü gerçekleştirecek ve diğer kamu emekçilerine güven verecek, yol gösterecektir.

Eğitim-Sen’in bu kararı, laik-antilaik çatışmasının yarattığı ikilemin oluşmasına yol açmadan kamu emekçilerinin tümünü kapsamalıdır. Özgür kıyafet eylemi başarıyla sürdürülürse Memur-Sen’in işyerlerinde yaratmış olduğu bölünme ve özgürlüğü sadece başörtüsüne indirgeyen tutumu “özgür giyim kuşam” şiarıyla boşa düşecek, kamu emekçilerinin suni ayrışmasını bir nebze olsa asgariye indirecektir.

Eğitim-Sen almış olduğu bu kararla önemli bir adım atmıştır. Bu adımı üyelerine sahip çıkarak, eylemin KESK’te de hayat bulmasını sağlayarak, tüm kamu emekçilerini kucaklayan bir tutum izleyerek ve kararı bütünlüklü bir kampanyaya çevirerek hayata geçirmesi gerekir. Eğitim-Sen’in bu başarıyı elde etmesi için ilerici öncü tüm kamu emekçileri bulundukları her yerde eylemi desteklemeli ve büyütmelidir.

Bir eğitim emekçisi

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/43 * 8 Kasım 2013

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: [@kizilbayraknet](https://twitter.com/kizilbayraknet)
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezih Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

Ekim Devrimi ve kadın

Kadın sorunu tarihsel ve toplumsal bir sorundur. Diğer toplumsal sorunlarda olduğu gibi, kadın sorunu da tarihsel gelişmenin seyri içinde, belli koşulların ve ilişkilerin ürünü olarak ortaya çıkmıştır.

Özel mülkiyete paralel olarak gelişen erkek egemenliği, tüm sınıflı toplumlarda özü aynı kalarak, değişen toplumsal düzenlerin kendine özgü yanlarıyla yenilenecek günümüze dek sürmüştür. Bundandır ki, bu sorunun çözümünü sınıfsal ilişkiler ve sömürden ayrı ele almak mümkün değildir. Diyalektik materyalist yöntemi kılavuz edinen komünistler için konu oldukça açıktır; tarihin belli bir evresinde belli sınıf ilişkilerinin ürünü olarak ortaya çıkmış olan bu sorun, tarihin yine belli bir evresinde, bu koşulların değişmesi ile de ortadan kalkacaktır. Bu nedenle kadın emekçilerin özgül mücadele talepleri devrim mücadelesinden ve sosyalizm hedefinden ayrı tutulamaz.

Bilimsel sosyalist dünya görüşünün tarihsel doğrulanmasının önemli bir pratiği olan Ekim Devrimi de bu gerçeği ortaya koymaktadır.

Kadın sorununun devrimci yöntemle nasıl bir çözüm zeminine kavuştuğunu anlamak için Ekim Devrimi sonrası yapılanlara bakmak yeterlidir. Devrimle, sömürü ilişkilerinin ortadan kaldırılması için atılan adımların, geçmişten miras kalan ataerkil kültüre, geleneklere ve gerici ideolojiye karşı sistematik bir mücadele ile birleştirildiğine tanık oluyoruz. Burada dikkat edilmesi gereken esas nokta bu mücadelenin birlikte ele alınması ve bu yönelimin kendisidir. Mesele, bu konuda da, “buzun kırıldığı, yolun açıldığı” gerçeğidir.

*

“Batı Avrupa’daki özgürlük hareketlerinin savunucuları, uzun zamandır, on yıllardır değil, yüz yıllardır, bu eskimiş yasaların kaldırılmasını ve kadının erkekle hak eşitliğini istiyorlar. Ama bunu gerçekleştirmeyi Avrupa’nın demokratik devletlerinden hiçbiri, en ileri cumhuriyetlerden hiçbiri başarmadı. Çünkü orada, kapitalizmin var olduğu yerde, mülkte ve akarda özel mülkiyetin, fabrikalarda ve işletmelerde özel mülkiyetin bulunduğu yerde, sermayenin henüz gücünü sürdürdüğü yerde, erkeğin üstünlükleri saklı kalıyor.

Rusya’da kadının yasal hak eşitliği yalnızca 25 Ekim 1917’de işçiler iktidara geldikleri için gerçekleştirildi. Sovyet iktidarı başlangıçtan beri, her sömürüye düşmanca karşı çıkan, çalışanların bir iktidarı olma görevini benimsedi. Çalışanların mülk sahiplerince ve kapitalistlerce sömürülmesini olanaksızlaştırma, sermayenin egemenliğini yok etme görevini benimsedi. Sovyet iktidarı mülkte ve akarda özel mülkiyet olmadan, fabrikalarda ve işletmelerde özel mülkiyet olmadan, her yerde, bütün dünyada, en demokratik cumhuriyetlerde bile, çalışanları gerçekten yoksulluğa ve ücret köleliğine ve kadını iki kat köleliğe bırakan şu özel mülkiyet olmadan çalışanların yaşamlarını düzenlemelerini amaç edindi. (Lenin)”

Ekim Devrim sonrası atılan adımlar

Ekim Devrimi ile kadınların gerçek anlamda kurtuluşu için tohumlar atılmıştır. Sovyet iktidarı hemen ilk aylarda ilk elden kadının toplumsal yaşamdaki ikincil konumunu ve eşitsizliğini hedef alan önlemler almıştır. Kuşkusuz; “Bu araçlar yeni değildir, (sosyalizmin bütün maddi önkoşulları gibi) geniş-ölçekli kapitalizm tarafından yaratılmışlardır; ama kapitalizmde birincisi ancak bir az-bulunurluk olarak kalmışlardır, ikincisi -özellikle önemli olan budur- ya spekülasyonun, zenginleşmenin, aldatmanın, yanıltmanın bütün kötü yanlarıyla kâr güden girişimler ya da en iyi işçilerin hakları olarak hınc duyduğu ve tiksindiği “burjuva iyilikseverliğinin göz boyayıcı örnekçikleri” olmuşlardır.” (Lenin)

Neler mi yapılmıştır? Tüm alanlarda hak eşitliğini sağlama çabasıyla, kadınları üretim süreçlerine ve yönetime katmak, mesleki ve toplumsal yeteneklerini geliştirmek için kurs ve enstitüler açmak, doğumevleri, kreşler, çeşitli eğitim kurumları kurmak, ana ve bebek yurtları açmak, anneler için danışmanlık merkezleri, bebek ve küçük çocukların bakımı için kurslar, ana ve bebek sağlığı ile ilgili çalışmalar yapmak, kadın işçilerin emeğini korumaya yönelik “dünyadaki en ileri yasaları” çıkartmak, ortak mutfaklar, kamu aşevleri, yıkama ve onarma kuruluşları açmak gibi adımlar atılmıştır. Rakamsal birkaç örnek vermek gerekirse, 1919-20’de Petrograd’da nüfusun yüzde 90’ı ve Moskova’da yüzde 60’ı ortak yemekhanelerde besleniyordu. Devrimden önce kadınlar arasında okuma-yazma oranı oldukça düşüken, 1927’de Bilim ve Teknik okulunda okuyanların yüzde 40’ını kadınlar oluşturuyordu.

Ekim Devrimi ile Lenin’ in belirttiği gibi “Kadının hak eşitsizliği ile boşamanın sınırlanmaları ile

boşanmanın bağlandığı çirkin biçimsellikler (Formalitaeten) ile, evlilik-dışı çocukların tanınması, babalarının araştırılması ile vb. ilgili alçakça yasalardan, bütün uygar ülkelerde burjuvazinin ve kapitalizmin yüzkarası olan sayısız kalıntıları bulunan yasalardan, sözcüğün en gerçek anlamıyla taş üstünde taş” bırakılmamıştır. Sovyetler Birliği dünyada kurtajın yasal hak olduğu ilk ülkedir.

Ancak esasta, kadının, eski ev köleliğinden ve erkeğe her türlü bağımlılıktan kurtulması için “tekil ev ekonomisinin iktisadi ve eğitsel görevlerini topluma devretmek” gerektiği bilinciyle çalışmalar yürütülmüştür.

Kuşkusuz bu adımların daha başlangıç olduğunu bilen Lenin’in kendisi de “yasalar yalnız başlarına yetmez ve yalnız kararnamelemlerle asla yetinmiyoruz.” demektedir. Lenin önemle belirtmektedir ki, “Kadın ev ekonomisinde sömürüldükçe, durumu her zaman sıkıntılı kalır. Kadının tam özgürleşmesi için ve erkeklerle gerçek eşitliği için toplumsal düzenlemeler gerekir, kadının genel üretken çalışmaya katılması gerekir. Kadın o zaman erkekle eşit konuma gelecektir.”

*

Kadın sorununda acil demokratik taleplerin yaşama geçmesi, kapitalizm koşullarında dahi çözülebilecek kimi eşitsizliklerin giderilmesi ancak bir devrimle mümkün olabilmektedir. Kuşkusuz bu adımlar gerçek ve kalıcı çözümün ancak özel mülkiyetin kaldırıldığı koşullarda yaşanabileceği bilinciyle atılmıştır.

Ekim Devrimi ile kadının kurutuluşunun koşullarını yaratabilecek olan tek devrimci sınıfın işçi sınıfı olduğu kanıtlanmıştır. İnsanın insan tarafından sömürüsü ve köleliğine dayalı olan kapitalizmden kurtuluşla birlikte kadınıyla, erkeğiyle gerçek bir toplumsal kurtuluş yaşanabilecektir. Bundandır ki, 96. yıl dönümünde Ekim Devrimi güncelliğini ve yol göstericiliğini korumaktadır.